

Giới thiệu Xuân Tình Nhộn Nhạo

Truyện Xuân Tình Nhộn Nhạo của tác giả Tinh Hồng là truyện ngôn tình hiện đại với các cung bậc cảm xúc tinh tế, những tình huống hiện thực nhất trong tình yêu.

Trong một buổi tham dự lễ hội, không biết ma xui quỷ khiến hay sao mà cô lại gặp gã đàn ông sở hữu nhan sắc cuốn hút đến thế.

Đề rồi sau đó họ vô tình gặp nhau và chuyện gì đến cũng đã đến...

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trận âm thanh hỗn tạp của tiếng con gái đã đánh thức chàng trai đang trong cơn ngủ mê.

"Đây là đâu?" Trong đôi mắt màu xanh dương của chàng trai ấy lộ lên sự nghi vấn.

Anh ta chợt quạ người mới phát hiện mình đã bị ai đó trói lại.

Đã xảy ra chuyện gì?

Chàng trai nhìn có vẻ lịch sự và đẹp trai ấy đã bị ai đó trói lại, cũng không biết dùng cách gì đưa được anh ta đến một khách sạn của câu lạc bộ chuyên môi giới giao dịch mại dâm.....

Người thanh niên nhú lại hai hàng mày rậm, vàng trán rộng rì ra lấm tấm mồ hôi, lồng ngực để trần lộ ra từng cơ bắp lực lưỡng rắn chắc.

Cơ thể khỏe mạnh màu mạch nha khiến người ta nhìn liền muốn nhắm nháp ấy đã làm cho ba cô gái ở trước mặt suýt chảy ra nước miếng, lòng muốn trêu chọc anh càng tăng ác liệt.

"Oa! Anh chàng người ngoại quốc này thật tuyệt nha, các cậu hãy nhìn cơ thể của anh ta kìa!"

Một người trong ba cô gái mặc áo yếm Spice Girls màu đỏ phấn khích cầm chiếc máy chụp ảnh lấy liền lên nhắm ngay hướng anh chàng đẹp trai tóc vàng đang bị trói chặt tay chân, toàn thân không thể động đậy chụp cái tách.

"Doãn Doãn, cậu xem! Anh ta có bộ ngực thật là khỏe gọi! Trời ạ!"

Hỏa Nhi mặc áo yếm màu đỏ lớn tiếng thốt lên níu lấy Doãn Doãn trong khi sắc mặt cô lúc này đã đỏ bừng bừng.

Doãn Doãn nhìn theo phương hướng tay của Hỏa Nhi chỉ, sắc mặt ngay tức khắc đỏ tới tận mang tai. Ánh mắt thoáng lướt qua cô liền quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn chỗ đang cộm lên của anh chàng nọ.

"Cái đó của anh ta dựng đứng lên rồi kìa, cũng nhanh thiệt nha!"

"Doll, cậu cũng quá khoa trương rồi đấy! Vậy chúng ta có cần chụp luôn cái chỗ đang cộm to kia hay không hả?"

Hỏa Nhi đang cầm máy ảnh chụp nửa phần trên cơ thể để trần của anh chàng đẹp trai nọ bỗng nhiên thả máy chụp hình trong tay xuống bĩu môi hỏi cô gái đáng yêu vừa được gọi là "Doll" kia.

"Đương nhiên là có rồi, đây chính là cuộc phiêu lưu tình dục đánh dấu tuổi 17 của chúng ta mà!" Doll lộ vẻ thêm thường như sắp chảy nước miếng đến nơi, cũng không chút ngưng ngừng mà nhìn thẳng tới anh chàng đẹp trai vô cùng nam tính và đầy sức quyến rũ nọ.

"Doll, chúng ta làm vậy thật sao? Nếu mà.....Sau này người ta đến tìm chúng ta thì sao? Nhìn anh ta có vẻ không dễ chọc đâu!"

Cô gái tên Doãn Doãn sợ sệt liếc nhìn tới người đang bị trói không thể nhúc nhích, nhưng ánh mắt của người thanh niên ấy lại sắc bén đến khiến người khác phát run, có cảm giác khi anh ta nhìn tới cô có vẻ rất tà ác, tưởng chừng như chỉ cần há miệng là có thể nuốt chửng cô vào trong bụng.

Cô sợ hãi rụt người trốn vào người cô bạn Doll.

"Doãn Doãn, cậu thật chết nhát, anh ta là "trai bao", ban nãy khi chúng ta dẫn anh ta tới cũng có nói rõ ràng với quản lý của khách sạn rồi, người cũng là do họ đưa đến cho chúng ta, cậu sợ cái gì? Còn nữa, Doãn Doãn ngốc ả, chúng ta đã thanh toán một số tiền không hề nhỏ nha! Là 30 vạn tiền Nhật đó!" Vì sự nhát gan của Doãn Doãn mà Doll không nhận được trọn trắng hai mắt, đôi mắt bén ngốt ngay lập tức liếc về hướng chàng trai đang bị trói.

"Wow, núm vú anh ta màu hồng kìa! Nghe nói đàn ông mà có núm hoa màu hồng là về tính dục nhất định rất mạnh, một đêm có thể làm được tới mấy lần lận đó! Hóa Nhi, cậu mau chụp lại núm hoa anh ta đi rồi chúng ta đem đi rửa thành phim, sau đó save lại rồi chuyển phần mềm sang đĩa để dành xem thử coi có người đàn ông nào khác về tính dục mạnh hơn anh ta hay không!" Doll nuốt nước miếng ừng ực rồi nói tiếp.

Hóa Nhi háng hái chụp hình, cá tính nóng nảy vội vàng xao động cứ như một đốm lửa, vừa nghe mệnh lệnh của Doll ngay lập tức triển khai hành động, cô bò lên giường lựa chọn một góc độ tốt nhất, sau đó chụp lại từng góc độ từ mái tóc vàng óng đến lồng ngực của thanh niên nọ.

"Hóa Nhi, hôm nay chúng ta thật sự đã nhặt được một món hàng tốt rồi, thật là tuyệt!"

"Đúng vậy! Doll, người quản lý quán “trao bao” còn nói mặt hàng tốt này gần đây vừa mới có, nhìn dáng vẻ này của anh ta nhất định là bị người của quán “trao bao” lừa đến rồi."

Người thanh niên không nên được nhú lại chân mày khi nghe ba cô gái rì rì bàn về chuyện của mình.

"Trai đẹp, anh đừng nên cau mày! Xin chào anh chàng đẹp trai! Cả ba chúng tôi đều là “hàng chưa khai thùng” đấy nhé! Hôm nay anh có thể được bọn tôi mua về coi như anh cũng may mắn! Chỉ cần trong số bọn tôi có một người rút thăm chọn trúng anh thì anh sẽ được giải bỏ lệnh cấm, hơn nữa sẽ bảo đảm làm cho anh rất vui vẻ!"

Doll cho rằng mình nói như thế cũng đã rất rõ ràng rồi, bàn tay nhỏ bé còn vỗ vỗ lên mặt người thanh niên nọ, sau đó không nhịn được là ra chiếc lưỡi hồng hồng liếm liếm lên khuôn mặt điển trai của anh ta.

"Wow! Phải nói là cực kỳ đẹp trai đó nha! Nhìn thôi đã muốn cắn cho một phát rồi, mong rằng một chút nữa người rút trúng là mình, mình rất muốn lên giường với anh ta."

"Đồ háo sắc! Cậu mau đến đây." Hóa Nhi bốc hỏa khi thấy Doll lại dám nếm thử anh đẹp trai của đêm nay trước, cô tức giận tách Doll khỏi người thanh niên nọ, sau đó trịnh trọng nói với Doll:

"Doll, chúng ta là bạn tốt phải không, kế hoạch lần này chúng ta đã chuẩn bị rất lâu, tình hữu nghị giữa chúng ta tuyệt đối không thể vì người đàn ông này mà tan vỡ, cho nên phải bắt đầu từ sự cạnh tranh công bằng để đạt được mục đích. Người nào rút thăm trúng anh ta thì là của người đó, không được giành giật cũng không được ganh tỵ, mà còn phải giúp đỡ trấn giữ và cung cấp tiếp tế sau khi chiến đấu. "

"Biết rồi, Hóa Nhi, ai biết anh ta quá đẹp trai và quá ngon miệng làm chi, khiến người ta không cưỡng lại được nên nhất thời quên mất, mình không cố ý đâu, mình.....Đề cho công bằng, khi này mình vừa liếm một cái, hai người các cậu cũng đến liếm một cái coi như chúng ta huê đi."

Vì muốn chuộc lỗi với hai cô bạn tốt, vì thế Doll rất rộng rãi nhường lại chỗ để hai cô bạn tốt của mình cũng tới nếm thử hương vị của người thanh niên nọ.

"Bọn mình cũng có thể tới thử thật sao?" Vừa nghe thấy mình cũng có thể tới nếm thử, đôi mắt to xinh đẹp của Hóa Nhi lập tức bắn ra lóe lóe tia lửa.

"Vậy thì mình muốn liếm cái núm hoa nhỏ của anh ta!" Hóa Nhi liếm liếm đôi môi nứt nẻ của mình mong chờ bạn tốt đồng ý.

"Tùy cậu, dù sao cậu cũng chỉ có thể liếm mà thôi." Thiệt là, bị Hóa Nhi này chiếm tiện nghi rồi! Tuy rằng trong lòng Doll có điều bất mãn với cô bạn nhưng lại không thể biểu hiện ra mình quá mức hẹp hòi.

"Còn Doãn Doãn nữa, tỳ nữa cậu cũng tìm đại chỗ nào đó liếm đi, mình đi hưởng thụ trước đây."

Hóa Nhi phấn khởi nở nụ cười, cúi người xuống kề sát vào lồng ngực người thanh niên, lắng nghe tiếng nhịp tim đập dồn dập của anh ta trước, sau đó mới là ra chiếc lưỡi hồng hồng liếm nhẹ xung quanh điểm tròn màu hồng nhạt đang rút vào giữa quảng vú.

Hóa Nhi liếm xong hai gò má lập tức đỏ hồng, xuân tình đầy trong mắt ngẩng đầu lên nhìn về hướng bạn tốt.

"Sao hả, hương vị không tệ chứ?" Doll không nhịn được hỏi Hóa Nhi.

"Ừm! Đúng thật là không tệ!" Đáng tiếc chỉ có mới tới chừng đó đã bị ngưng rồi!

Sự "ám ức" trên mặt Hóa Nhi tất nhiên Doll có thể hiểu, nếu như không phải đã giao hẹn trước là hôm nay trong ba người chỉ có một người được thưởng thức người đàn ông này, thì họ cũng không cần chỉ mới bấy nhiêu đó đã ngừng lại trước một người đẹp trai như thế.

Hai người lần lượt thờ dài ả não, sau đó hai khuôn mặt nhỏ nhắn đồng loạt quay đầu nhìn về hướng Doãn Doãn đang cải trang mặc bộ Spice Girls này giờ vẫn luôn rụt rè nhìn tới họ, "Doãn Doãn, đến phiên cậu kìa!"

"Mình..... Mình không muốn đâu!" Doãn Doãn xấu hổ lắc lắc đầu, hàng răng cắn nhẹ lên bờ môi đỏ thắm.

"Doãn Doãn, không được, cậu không được tự đối đãi bất công với bản thân như thế, chúng ta phải dựa theo thứ tự mà làm, này giờ bọn mình đã hôn từ mặt tới núm hoa rồi, bây giờ tới lượt cậu phải liếm cái chỗ đang càng lúc càng lớn lên của anh ta đi, thế nào?"

Kèm với những lời lẽ của trò đùa quái đản, Doll bắt đầu cuộc vui tuyệt quần của thanh niên nọ xuống, kết quả ba người đều phải há to miệng hít sâu vào

một hơi.

"Trời ạ!" Doll bị sợ đến không biết phải nói gì.

Hòa Nhi há to miệng tròn lớn đôi mắt to ru hồn người, cặp mắt to như quả chuông đồng thiếu điều muốn rớt xuống đất, "Cái viên đạn gì đó trong chiếc quần lót màu đen của anh ta thật là quyến rũ và hấp dẫn!"

Còn Doãn Doãn sau khi vừa nhìn thấy cái vật màu đen kia bất ngờ nổi lên thì tim nhảy loạn toi toi, cô bất an dịch người ngồi thóp xuống, cảm nhận được ở nơi đó của mình như có chất lỏng chảy ra khiến cô ngượng ngùng quá đôi! Vì sợ bị Doll và Hòa Nhi phát hiện, cô liều chết kẹp chặt hai chân, gục đầu xuống vụng vụng bàn tay tự nhìn chăm chăm vào mình không chớp mắt.

"Doãn Doãn, cậu xấu hổ cái gì chứ, tới phiên cậu rồi kìa! Của anh ta lớn kinh luôn! To hơn ở kênh Thái Hồng mà chúng ta từng coi nữa đó!"

Trước khi đến Nhật, ba người họ đã từng tập sự qua ở Đài Loan, ý định ban đầu của họ là muốn tìm một anh chàng đẹp trai người Nhật, nào ngờ tới giờ chót lại nhảy ra một anh chàng đẹp trai người ngoại quốc. Nhưng mà, miễn là trai đẹp thì bọn cô cũng không ngại người tới là ai, các cô muốn tự tặng cho mình một món quà sinh nhật đặc biệt mừng ngày mình trưởng thành tròn 18 tuổi, tự làm một cuộn băng mang tính trải nghiệm lần đầu tiên của tuổi 17 để tặng cho mình, ngoài việc gìn giữ cuộn băng này để làm kỷ niệm thì còn phải dùng đến cuộn băng đó để hoàn thành giấc mộng.

Kế hoạch của các cô là cần phải phát sinh tình một đêm với một người đàn ông vừa đẹp trai vừa cool, coi đó như một kỷ niệm tuyệt vời đáng nhớ khi trưởng thành. Sau đó họ mới bắt đầu nói đến chuyện yêu đương, cảm nhận sự vui sướng giữa con trai và con gái, bởi vì các cô đều có cùng một tâm nguyện đó chính là trở thành đại siêu cấp Spice Girls, sau đó tiến quân vào giới văn nghệ mong được trở thành những cô gái AV nổi tiếng nhất Nhật Bản. (AV = Adult Video = phim cấp 3, ai biết rồi thì thôi còn ai chưa biết thì bây giờ biết nhé ^^)

Ba người đến từ Đài Loan với ước mơ muốn trở thành ngôi sao Spice Girls nhí, nghe nói ở Nhật Bản này muốn một lần nổi tiếng rất dễ dàng, có điều nữ mình tính nào muốn nổi tiếng thì phải đi đóng phim sex để trở thành những cô nàng AV trước. Về phương diện này các cô không có kinh nghiệm, cho nên mới phải dùng một số tiền lớn với ý định tìm một anh chàng nào đó đẹp trai một chút để thực tập, dùng camera ghi lại hình ảnh trực tiếp đã phát sinh tình một đêm với trai đẹp này gửi thẳng đến cho công ty đại diện. Nhưng các cô không muốn giống kênh Thái Hồng ở Đài Loan cứ tùy tiện tìm đại mấy tên đàn ông có bề ngoài nhìn quá kém, "tiểu đệ" thì quá xấu xí mà còn dám loạn ghê tởm để cùng làm chuyện này.

Đây chỉ là cách nghĩ ngây thơ của ba cô nữ sinh nọ, các cô không chỉ muốn cùng trai đẹp có một đoạn tình một đêm, mà còn muốn lợi dụng tình một đêm này để đổi lấy sự trải nghiệm của lần đầu tiên, hòng mong giúp cho giấc mộng đẹp của các cô biến thành sự thật.

Hơn nữa ba người các cô tự cho rằng mình có đủ khả năng có thể tự bảo vệ mình, còn đặc biệt tìm hiểu so sánh giữa những quán "trai bao" tương đối đáng hoàng, yêu cầu họ đề xuất những người nào đã được kiểm tra có báo cáo khỏe mạnh, tất nhiên chỉ số tính dục cũng phải ở mức cỡ người thanh niên trước mắt này, nghe nói một đêm anh ta có thể làm lên tới cả chục lần, thể lực cực kỳ tốt.

"Doãn Doãn, cậu giúp anh ta cởi quần lót ra đi!" Doll bắt đầu thúc giục Doãn Doãn cô bạn vừa nhát gan lại còn hay xấu hổ.

"Mình....."

"Doãn Doãn, cậu làm nhanh lên, bọn mình còn phải lên giường với anh ta nữa! Cậu có biết anh rất quý hay không, chỉ có đêm nay thôi, sáng mai người của khách sạn đến sẽ đưa anh ta đi đấy." Hòa Nhi cũng không thể nhịn được thúc giục Doãn Doãn.

Doãn Doãn ngáp ngừng liếc mắt nhìn tới cái vật đang cương lên kia, rồi chuyển tầm mắt hướng lên trên gương mặt nam tính tựa như Thần Hy Lạp, sau đó âm thầm hít vào một hơi.

Bị hai cô bạn tốt bức bách, mặc dù trong lòng cô có cảm thấy sợ hãi đi nữa cũng chỉ có thể nhắm mắt ra trận, ai bảo cô muốn tham gia vào cuộc hành trình ghi lại dấu ấn cùng với hai cô bạn tốt này làm chi? Thật lòng mà nói, là người tính tình vốn ngày thơ lại hay mắc cỡ như Doãn Doãn nhưng không ngờ trong lòng lại nảy sinh hảo cảm với người "trai bao" có mái tóc vàng ở trước mắt này, vừa nhìn thấy đôi mắt màu xanh dương thâm thúy của anh ta, ngực cô bỗng thấy rất khó chịu, toàn thân như có điều gì đó không ổn, tim đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra ngoài.

"Doãn Doãn, nhanh lên! Bọn mình cũng muốn nhìn thử của anh ta xem thế nào, nếu như một lát nữa lỡ bọn mình không rút trúng, không được nhìn thấy, vậy không phải rất không công bằng rất thiệt thòi sao?" Lời nói của Doll cũng thể hiện được sự tiếc hận trong đó, dường như cũng sớm đoán được đêm nay có thể mình rút không "Trúng thăm" vậy.

"Oh....." Doãn Doãn vươn ra đôi tay run rẩy, dè dặt tuột xuống chiếc quần lót màu đen phủ đầy hơi nóng cùng với hơi thở căng tràn nhựa sống của phái nam.

"Ồi....." Vừa nhìn thấy ngon được của anh Doãn Doãn không nhịn được hét lên một tiếng, hai cô gái còn lại cũng đồng thanh kêu to.

Lớn quá, lớn thiệt nha! Đây chính là sự kinh hãi thâm thán thờ trong lòng của ba cô gái.

Chức Hạo nhú nhú mảy, trên gương mặt quyến rũ giờ phút này như xuất hiện đông bão, chưa bao giờ mình bị làm nhục như thế này?

Nhưng chẳng hiểu tại sao, vừa nãy hai cô gái kia trêu đùa anh đủ trò tà ác anh đều không hề có phản ứng, nhưng cô gái có vẻ nhút nhát mắc cỡ này vừa cởi quần anh xuống, ánh mắt cùng với lời nói vừa thốt ra đã khiến máu trong người anh ngay lập tức chảy cuộn cuộn.

Khi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô không cần thận chạm đến da thịt anh, anh thật sự muốn sự vọng động kế tiếp của cô điên cuồng nhiều hơn nữa, chỗ

đó có thể trường lên to như vậy, nguyên nhân một nửa là bởi vì cô.

Trong giới thời trang anh luôn là người vui buồn không để lộ ra ngoài, hành động cử chỉ có vẻ nhã nhặn, tuy nhiên một khi anh đã xác định được con mồi nào rồi thì xưa nay ít ai có thể thoát khỏi móng vuốt của anh.

Ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn cô gái đang cời quần mình ra, vốn định lên tiếng dọa cô một chút, nhưng khi tầm mắt vừa tiếp xúc với vẻ thẹn thùng e lệ đỏ mặt ửng của cô thì anh quyết định muốn tạm thời án binh bất động, đợi xem rốt cuộc các cô muốn giở trò gì với mình?

Doãn Doãn bị ánh mắt của Chức Hạo làm cho giật nảy mình, cô hoảng hốt muốn tránh né tầm mắt anh, nhưng hành động trốn tránh của cô đã bị bạn tốt phát hiện.

Doll và Hòa Nhi sực tỉnh lại sau một hồi chấn động, hai người rất có ấn tượng nhìn nhau.

"Doãn Doãn, nếu cậu ngại liếm nó thì để mình tới giúp cậu." Dứt lời Doll liền đề đầu Doãn Doãn ép cô phải cúi đầu xuống hôn cái vật đang nóng hừng hực kia.

Doãn Doãn quấy người đi nhưng tiếp tục bị Hòa Nhi đưa tay tới chặn cô lại không cho cô tránh né.

Hương vị nam tính xa lạ xộc vào mũi và miệng cô, môi cô chạm lên "cậu em không lồ" đỏ rùng rục kia. Mà Doll và Hòa Nhi còn đùa gian ác đề đầu cô xuống, báo hại Doãn Doãn không chịu nổi muốn há to miệng kêu cứu, nào ngờ lại nuốt luôn cái vật cứng ngắc nóng rực ấy vào trong miệng.

"Ưm..... Ồ....." Vật nóng rực đó nhồi vào trong cái miệng nhỏ xíu của cô, đã vậy còn càng lúc càng sưng to lên.

"Doãn Doãn, mùi vị không tệ chứ?"

Doãn Doãn tránh né bước tiếp theo, khó khăn nhả ra thôi sát ở trong miệng, cô chặt vật ngẩng đầu lên lúc cùng chứng kiến vẻ mặt tuấn tú đầy vẻ khổ sở của Chức Hạo, cô cũng nghe được anh phát ra tiếng rít nhẹ.

Cô sợ đến mặt không còn giọt máu, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, "Minh không chơi nữa, mình muốn về khách sạn trước!"

Mắt Doãn Doãn lóng lánh ánh mắt, chỉ muốn mau mau rời khỏi chỗ này, cô cảm thấy ánh mắt của người thanh niên như muốn nuốt chửng mình không chừa một manh giáp, nếu một lát nữa đây ông trời không phù hộ để cô rút được sâm có chữ Vương, cô chỉ có nước bị sốc mà chết mất.

"Không được, Doãn Doãn, bọn mình ai cũng ném thử qua anh ta rồi, bây giờ mới bắt đầu vào phần cao trào của trò chơi rút thăm này!" Hòa Nhi lấy ra ống thẻ đã chuẩn bị sẵn từ trước đưa tới trước mặt ba người.

Lúc này Chức Hạo đã bị khơi lên lửa dục, toàn thân khổ sở khó nhịn bị ba cô nữ sinh nọ hoàn toàn bỏ quên. Anh nhúu xoắn lại hai hàng lông mày, toàn thân không thể nhúc nhích chỉ có tiếng thở dốc gấp rút là dấu hiệu chứng minh mình đang còn sống.

Đôi mắt màu xanh dương kia trở nên quỷ quyết khó phân biệt, không biết trong lòng anh ta hiện đang nghĩ gì.

"Minh có thể không rút được không?" Len lén lau đi mùi vị của người nọ còn thoang thoảng trên môi, Doãn Doãn khiếp sợ mong đợi nhìn hai cô bạn tốt của mình.

"Dĩ nhiên không được, vì tình hữu nghị của chúng ta cũng vì sự cạnh tranh công bằng, chúng ta nhất định phải rút thăm. Doãn Doãn à, cậu đã quên mục đích mà chúng ta đến Nhật rồi sao? Chúng ta phải tới nơi này mới có thể làm đại minh tinh, cậu đừng có nhát như thỏ để vậy chứ, hãy can đảm lên, nếu như cậu được rút trúng thì cứ thoải mái chơi cho thật vui vẻ!"

Hòa Nhi còn lạ gì tính tình của Doãn Doãn, lần này cậu ấy to gan tham cuộc hành trình này chung với họ là bởi vì cô và Doll đã hao tốn mấy bận nước miếng mới thuyết phục được Doãn Doãn cùng gia nhập.

"Doãn Doãn, giới văn nghệ thường không sạch sẽ gì, nếu bản thân cậu chưa từng lên giường với người đàn ông nào, vậy chẳng lẽ cậu muốn đem thứ quý giá nhất của mình tặng cho lão Âu Lý Tang sao? Vai nam chính trong những bộ phim ở Đài Loan chúng ta xem không phải đều rất đáng sợ sao? Cho nên mình mới nghĩ ra phương pháp là phải tự mình đi tìm vai nam chính, chính cậu cũng kiểm tra qua hàng rồi đó, anh ta không tệ đúng không, trong số 200 người đàn ông chúng ta mới chọn được ra anh ta mà!"

"Hòa Nhi, mình....."

"Doãn Doãn, một trong ba chúng ta nếu ai có tình một đêm với anh ta thì người đó nhất định là cô gái may mắn nhất trên đời này, nhìn anh ta thật quá là hợp khẩu vị. Doãn Doãn, cậu đừng lãng phí thời gian của chúng ta nữa được hay không? Cũng đâu có nhất định là cậu sẽ được rút trúng đâu, nhanh lên đi!"

Doll dùng giọng không mấy kiên nhẫn thúc giục Doãn Doãn, Doãn Doãn chỉ đành phải gục gặc đầu với hai cô bạn mình, miễn cưỡng vươn ra bàn tay nhỏ bé rút thăm.

Lúc bàn tay cô vừa chạm đến một tờ sâm trong đó thì khóe mắt vô tình liếc sang người đàn ông đã làm cô hoảng sợ luống cuống nhưng tìm thì lại đập rợn rợn lên, cô phát hiện anh cũng đang dùng một loại ánh mắt đối khát nhìn trả lại cô, tim cô nhất thời run lên, tờ giấy sâm cũng rơi lên giường.

"Doãn Doãn, cậu nhanh lên coi, đợi lát nữa anh ta bùng phát dữ dội quá chúng ta chỉ có nước đi đòi nhà ma đấy, chẳng lẽ cậu muốn chơi trò tập thể bốn người ư?" Hòa Nhi vừa nhìn ống thẻ vừa lầm bầm nói.

Doll và Hòa Nhi đều rút ra một lá sâm, sau đó mạnh ai nấy mở ra nhìn xem, hai người đồng thời tỏ vẻ tiếc nuối.

"Hai cậu.....Minh....." Trông thấy nét mặt của Doll và Hòa Nhi, Doãn Doãn bắt đầu lui về phía sau, lắp ba lắp bắp không biết nên nói gì.

Doll nhanh như tia chớp nhặt lên tờ sâm Doãn Doãn vừa làm rơi xuống mở ra xem rồi cười cười nói, "Chúc mừng cậu, Doãn Doãn, cậu trúng thưởng rồi!"

Doãn Doãn nhất thời sững sờ, "Minh....."

"Vậy tại mình nhường lại người này cho cậu trước, bọn mình sẽ đi tìm người khác! Doãn Doãn, bọn mình đi trước đây, được rồi, sáng mai bọn mình sẽ đến đón cậu, nhớ phải cho anh ta uống hết ly rượu này đó, có vậy anh ta mới có thể phát huy thực lực chân chính. Còn nữa, mình đã cài xong thời gian quay phim rồi, đợi bọn mình rời khỏi đây, năm phút sau máy quay sẽ tự động ghi lại màn trình diễn bóng bẩy kích thích của hai người, Doãn Doãn, hãy hưởng thụ cho thoải mái vào."

"Doãn Doãn, vận may của cậu tốt hơn bọn mình, vậy bọn mình chỉ đành tặng lại anh chàng đẹp trai này lại cho cậu thôi, cậu nhất định phải tận hưởng cho tới khi kết thúc mới được đó nha!"

Hòa Nhi mang theo nụ cười mập mờ rời khỏi chiếc giường lớn, kéo theo Doll tươi cười đi ra khỏi căn phòng nhường lại không gian cho đôi trai gái nọ. Loại phòng khách sạn chuyên dùng để phục vụ cho những phi vụ yêu đương vụng trộm hoặc giao dịch tình dục như thế này là một trong những phong trào có xu thế khá "hot" ở đất nước Nhật Bản.

"Doll, Hòa Nhi, mình....."

Đối mặt với người đàn ông có sắc đẹp có thể thay cả cơm này, Doãn Doãn thực sự không biết mình nên làm cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Edit: Ngọc Băng Linh

"Anh..."

Doãn Doãn khiếp sợ nhìn người đàn ông trên giường, lại quay đầu nhìn ly rượu đỏ tươi trên bàn, cổ họng chợt không ngừng run rẩy. Rốt cuộc, hiện tại cô nên làm gì bây giờ?

Trong phòng lớn như vậy cũng chỉ có cô với người đang tỏa ra hơi thở nguy hiểm này. Anh ta có một đôi mắt xanh dương thâm trầm, ánh mắt sắc bén như muốn gắt gao chiếm giữ linh hồn cô. Còn chưa đối diện với đôi mắt xanh dương kia, cô đã thấy da đầu ngứa ngáy mà cảm nhận cái nhìn chăm chú quét qua, bị ánh mắt của anh nhìn khắp người làm toàn bộ lông tơ của cô dựng đứng.

Doãn Doãn cảm thấy tay chân mình dần trở nên lạnh lẽo, cô không biết nên làm gì bây giờ! Trời ạ! Có ai tới cứu mình không?

Nhưng trước hết vẫn phải để cho anh ta uống xong ly rượu kia, nếu không sáng sớm ngày mai Doll và Hòa Nhi nhất định sẽ cười nhạo cô vô dụng.

Biết đâu từ lượng của anh ta cũng không tốt, uống xong ly rượu kia lại say. Tốt nhất là say đến bất tỉnh nhân sự, vậy thì mình muốn làm gì anh ta cũng được rồi, ít nhất là khỏi cần nhìn đôi mắt xanh dương làm tim người ta đập rộn ràng khiến toàn thân cô đột nhiên run rẩy kia, còn thiếu chút nữa đã bị sốc mà chết.

Sau khi trong lòng hiện lên cái mưu kế này, Doãn Doãn cố gắng ra lệnh cho bản thân không nên run rẩy, đem ly rượu đầy đến trước mặt chàng trai, nghĩ biện pháp để không phải thấy ánh mắt bên dưới, cô nâng ly rót vào cổ họng của anh ta.

Tốt nhất là anh ta nên giống như trong tính toán của cô, không đến mấy giây sẽ say đến bất tỉnh nhân sự, cô cũng khỏi phải chờ đợi lo lắng.

Rốt cuộc cô gái đáng chết này muốn làm gì đây? Đôi mắt xanh dương của Chức Hạo nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt ly rượu đỏ. Anh bị sợi dây trói chặt không thể động đậy, càng khoa trương hơn khi trong cơ thể anh giống như bị đồ xăng vào, lo lắng cô gái kia như cái bật lửa, một khi tới gần sẽ khiến anh như ngòi nổ đã bị châm lửa.

Mới vừa rồi không cần thận vì lời nói kia mà sung to lên, hiện tại lại vì sợi tóc mềm mại của cô chạm vào thân thể mà châm lửa. Giờ phút này cô đang nằm trên ngực anh, sợi tóc rủ xuống trên mặt, trên cổ và ngực anh, gãi cho lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, dương vật Nhất Trụ Kinh Thiên sẽ biến thành Trùng Thiên Pháo giống như bột mì đã lên men mà đứng thẳng.

Doãn Doãn còn chưa phát hiện thân thể Chức Hạo trở lên khác thường, tay run run bung lấy ly rượu, mím môi thật chặt, không biết làm sao khi cơ thể không nghe sai khiến, ngón tay lạnh ngắt và một trái tim mãnh liệt run rẩy.

Doãn Doãn chỉnh lại tư thế thật tốt, nhận thấy tư thế nằm trên ngực sẽ không chạm phải ánh mắt của anh ta, liền miễn cưỡng đổ rượu vào trong miệng anh. Ai ngờ, cơ thể vừa mới chạm vào lồng ngực trần giống như lửa của anh, luồng hơi nóng bùng từ bụng cô truyền đến hại thân thể cô mất trọng tâm ngã vào lồng ngực của anh, đập thật mạnh lên người anh.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên rỉ nhỏ, Doãn Doãn giật mình, rượu tràn ra một chút trên mặt của Chức Hạo. Lúc này, người nhất gan như cô lại càng sợ hơn, cô cúi thấp đầu, rất muốn rút lui không làm nữa.

Vừa nghĩ tới chàng trai nguy hiểm như ma quỷ này, đỉnh đầu lại truyền tới ánh mắt lạnh lẽo, một ý nghĩ sợ hãi đánh thẳng vào Doãn Doãn.

Làm sao bây giờ? Doãn Doãn để ly rượu xuống chạy tới cửa muốn mở cửa chạy đi, ai ngờ tay vừa run rẩy nắm chốt cửa, trong lòng chợt lạnh. Quả nhiên...

Cửa đã bị khóa lại rồi! Trời ạ! Nhất định là Doll và Hòa Nhi cố ý làm như thế, họ rất hiểu cô, biết cô nhất định sẽ bỏ dờ giữa chừng, nửa đường bỏ chạy.

Làm sao bây giờ?

Toàn thân Doãn Doãn mệt mỏi vô lực, đôi chân cẳng mõi như, cô không còn dũng khí lại gần cái giường có người đàn ông cả người tan mát ra hơi thở tà ma kia.

Trong lòng Chức Hạo không nhịn được khẽ rủa một lần lại một lần, cái cô gái đáng giận này rốt cuộc đang làm gì thế? Mới vừa rồi các cô cùng nói chuyện mà còn sắp xếp đầu đó mọi thứ nên cũng hiểu được khái quát. Biết cô nữ sinh nhỏ bé trước mắt này là Doãn Doãn, cái người mặc yếm đỏ là Hòa Nhi, quả thực nhiệt tình như lửa, đáng người nóng bỏng có thể khiến đàn ông bình thường lập tức sống dậy. Người còn lại là Doll ngon lành như yogurt dâu tây, chẳng qua không hiểu tại sao, cái cô nữ sinh tên Doãn Doãn này lại có thể đốt lên dục hỏa sâu trong cơ thể anh?

Trời ạ! Cô gái nhỏ bé này còn muốn giết vò mình tới khi nào đây?

Đôi mắt xanh dương đối khát liếc về phía bàn tay đang cầm ly rượu, anh biết ly rượu kia đã bị bỏ thêm thuốc, nếu anh đoán không sai, đây có thể là một ly xuân dược loại mạnh chẳng?

Vào giờ phút này anh lại thấy khát, anh muốn thấy cô cho anh uống ly rượu kia, như vậy đối với cô anh có thể muốn làm gì thì làm.

"Lấy.....Lấy rượu tới đây....."

Giọng nói trầm ấm khàn khàn lại không rõ truyền đến, Doãn Doãn đang dựa vào cạnh cửa giật mình, lúc này cô mới dám ngược mắt nhìn đến bên giường.

Gi cơ? Tên đàn ông có ánh mắt giống như Satan kia....Chẳng lẽ anh ta muốn uống rượu?

Doãn Doãn thấy được khát vọng trong đôi mắt xanh dương kia, anh ta đang yêu cầu mình cho uống rượu sao? Xong rồi, làm sao bây giờ? Minh.....Minh nên làm gì bây giờ? Trong lòng Doãn Doãn kêu gào, cô không dám tới gần anh....Làm sao bây giờ?

Đôi mắt long lánh của Doãn Doãn qua lại lưu chuyển giữa môi của anh và ly rượu kia, chờ đến không nhịn được Chức Hạo nặng nề thở dài, trong họng truyền tới một âm thanh khàn khàn.

"Cho tôi rượu.....Tôi muốn.....Cô....." Cơ thể anh nóng lên, nửa người dưới của anh chỉ muốn cô.

Doãn Doãn muốn bất tỉnh, anh ta nói anh muốn mình.....?

Đồ háo sắc!

Lông tơ toàn thân cô dựng đứng. Làm sao bây giờ? Không chỉ có chân cô mềm ra, ngay cả lòng bàn tay cũng xuất mồ hôi, kỳ quái nhất là "Nơi nào" đó của cô lại có cảm giác chảy ra nước, hại cô sợ là cô "bạn tốt" đến thì làm sao bây giờ? Bởi vì mỗi lần cô "bạn tốt" tới chỗ đó đều có nước chảy ra, tuy rằng bình thường "bạn tốt" không tới sớm như vậy, nhưng có thể cô quá khản trương mà đến trước thời gian trình diễn, đến lúc đó.....

Cô thực sự quá khản trương! Lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.....

Trước mắt là một chàng trai như sói nằm ở đó, cô rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Dù sao cửa cũng bị khóa, cô muốn trốn cũng không trốn thoát được. Một âm thanh được giấu sâu trong đáy lòng bắt đầu thuyết phục cô.

Con người Doãn Doãn bất tri bất giác dừng lại trên cơ thể của người nọ.

Anh ta thật sự là một người đàn ông ngoại quốc rất đẹp trai, hoàn toàn phù hợp với điều kiện của một bạch mã hoàng tử, đem lần đầu tiên cho người đàn ông như thế này cũng không lỗ, có thể cả đời này của cô cũng chỉ có duy nhất một lần may mắn, nếu cô không nắm chặt cơ hội này, đến lúc đó nếu như hối hận.....

Đúng rồi! Cô làm sao có thể quên nhược điểm của cô còn ở trên tay Hòa Nhi cùng Doll, cho nên mới phải nhắc tới dừng khi khi cô cùng họ ký hiệp ước đến Nhật để thực hiện cuộc hành trình? Cô thăm mền một cậu bạn trai trong lớp đã lâu rồi, cũng từng viết thư tình cho anh, chỉ là cô vẫn không dám thừa nhận người mỗi ngày viết tình cho anh lại chính là mình.

Việc này vốn là chuyện rất kín đáo, lại bị cô bạn tốt nhất Hòa Nhi phát hiện, vì vậy Hòa Nhi chạy đi nói cho Doll, hai người cùng nhau mang chuyện này đến uy hiếp cô, còn nói muốn đem chuyện này lưu danh hậu thế, hỏi sau này cô làm sao có thể đối bạn trai thăm mền kia đây?

Bởi vì cô thư tình cô viết cho anh thật sự có đủ tình sắc, phong thư cuối cùng còn yêu cầu đem lần đầu tiên của mình dâng hiến cho anh. Từ đó có thể thấy, cô căn bản là một người có tư tưởng phóng khoáng, nhưng lại hành động như một cô gái bảo thủ.

Thật ra đáy lòng cô cũng uốn éo "Muốn" động, muốn thăm dò thân thể của chàng trai này, cũng từng ảo tưởng mình cùng người yêu xảy ra tình một đêm, nhưng chuyện tới trước mắt thì cô lại rút lui.

Tinh thần Doãn Doãn đột nhiên như được cảnh tỉnh, ngay lập tức đứng thẳng người ưỡn thẳng lưng, dường như đã quyết định đi đến bên giường tên đàn ông ngoại quốc đẹp trai kia.

Dù sao ngày mai vừa tỉnh lại, vì nhiệm vụ của anh đã hoàn thành nên sẽ bị đưa về quán "trai bao", mà cô không chỉ có thể đạt được một phần thể nghiệm tình một đêm, cũng có thể báo cáo kết quả cho Hòa Nhi và Doll. Quan trọng nhất là nếu hiện tại cô không làm, chờ đến khi anh ta khôi phục sức lực, cô cũng sẽ bị anh cưỡng bạo, bởi vì ánh mắt của anh đã nói cho cô biết, cô là con mồi của anh. Cửa bị khóa lại, cô có hô cứu mạng cũng sẽ không có ai đến cứu cô, bởi vì Hòa Nhi và Doll sẽ nghĩ cô hô cứu mạng là do đến cao triều!

Mặc dù cô chọn làm bạn tốt, mặc dù trong lòng cô vẫn rất sợ, nhưng thời gian càng ngày càng cấp bách, chức năng ghi hình của máy quay phim đã được kích hoạt, nếu cô còn không hành động.....Ngày mai sẽ phải giao đoạn băng trống không rồi.

Doãn Doãn giúp Chức Hạo uống nốt ly rượu xuân dược mạnh kia, vì đúng lúc khát nước, nên cô cũng uống một ít. Mặc dù cũng do một vị cay nồng khiến bản thân cô chưa bao giờ uống rượu lập tức bị sặc đến khó chịu, thể nhưng rượu vừa vào cổ, trong cơ thể cô liền ngưng tụ một luồng hơi nóng, hơi nóng này dọc theo cổ họng của cô đi xuống phía dưới, thẳng đến bụng của cô, sau đó bình thân tạo thành một đốm lửa xung quanh bụng của, sau đó ngay cả ánh cũng trở lên mạnh mẽ hơn.

Cô cũng không hiểu nổi rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, chỉ biết thân thể cô ngứa ngáy khó nhịn, cái này giống như hàng vạn con kiến chui vào gãi ngứa, khiến cho cơ thể cô không nhịn được mà uốn éo.

Đôi mắt màu xanh dương của Chức Hạo nhú lại, vì kinh nghiệm dày dặn nên ngay lập tức anh nhận ra cô gái nhỏ uống xong ly rượu kia thì thân thể sinh ra biến hóa.

Ông trời! Chính anh cũng sắp không khác chế nổi nam tính kia bộc phát, tình dục dâng trào khiến chân tay anh như muốn thiêu đốt.

Nhưng cô gái nhỏ này tại sao còn không động thủ cơ chứ?

Con mắt màu xanh lam nhú lại, Chức Hạo đã hiểu. Anh nghĩ đây nhất định là lần đầu tiên của cô.

Cô gái đáng yêu này khiến cho dục vọng của anh càng ngày càng sưng to, nhưng căn bản cô ấy cũng không hiểu gì về chuyện tình dục của nam nữ, cho nên cũng không biết làm sao để hấp dẫn anh.

Đáng chết! Cô đã thành công nhóm lên ngọn lửa dục của anh, nhưng bản thân lại mở to đôi mắt vô tội ngập nước nhìn anh chằm chằm, sau đó còn lộ ra đáng về e lệ.

Ông trời! Thật là muốn giày vò người mà, làm sao bây giờ? Thân thể của anh đau đớn, anh muốn cô quá!

"Tôi....Anh... Tôi nên làm cái gì bây giờ?" Doãn Doãn ngây ngốc nhìn về phía anh hỏi.

"Cởi dây trói cho tôi." Bị trói khiến anh thật sự không cách nào đối với cô làm việc theo ý muốn.

"Được....." Doãn Doãn y lời làm theo.

Cơ thể khôi phục tự do, thể nhưng Chức Hạo cũng không muốn mình hành động trước.

"Hôn tôi!" Một âm thanh trầm ấm dễ nghe của phái nam vang lên.

"Anh nói.....Hôn anh?" Doãn Doãn âm thầm nuốt nước miếng ừng ực, mặc dù toàn thân không ngừng nóng lên, khiến cô cảm thấy đầu óc mê muội, nhưng mình không nghe lầm đâu chứ. Anh ta bảo mình hôn anh ta?

"Hôn miệng tôi trước!"

Vì trong lúc nói chuyện với nhau, anh hiểu được Doãn Doãn cư xử với anh như vậy đều bởi vì tò mò quan hệ nam nữ. Mà nếu như anh đã bất hạnh trở thành vật thí nghiệm của ba cô gái này, anh cũng phải có nghĩa vụ để Doãn Doãn hiểu rõ quan hệ tốt đẹp giữa trai và gái, phải tiến hành theo trình tự bình thường.

Hôn môi là bước tiếp xúc thân mật đầu tiên.

"Tôi có thể hôn anh?" Doãn Doãn thận trọng hỏi Chúc Hạo, đôi mắt to linh động lo lắng di chuyển, nuốt cái ực nước trong miệng, đôi mắt đen long lánh rơi vào trên môi của anh chàng đẹp trai.

Trời ạ! Vừa nghĩ việc hôn anh, toàn thân cô lập tức nóng lên!

"Cô bị nóng sao?" Liếm liếm đôi môi khô nứt, Chúc Hạo thử hướng dẫn cô.

"Ừ. Anh thì sao?" Được rồi, vừa nãy không cần thận chú ý anh, lúc này Doãn Doãn mới phát hiện trên mặt Chúc Hạo đang chảy đầy mồ hôi hột.

"Tôi.....Nóng quá!" Vì không muốn làm cô sợ, Chúc Hạo tận lực không đem dục vọng của mình biểu hiện ra.

"Vậy tôi đi rót nước cho anh uống!"

"Không cần, tôi chỉ muốn cô hôn tôi!" Gọi lại Doãn Doãn đang muốn nhảy xuống giường đi tìm nước, Chúc Hạo phát ra tiếng rên rỉ khổ sở.

Tiếng rên rỉ này đã dọa Doãn Doãn sợ, "Anh làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?" Cô lo lắng chăm chú nhìn anh.

"Ừ! Vừa nãy cô cho tôi uống cái gì vậy? Khiến tôi giống như bị uống phải xuân dược, đứng không?"

"A!" Doãn Doãn không nhận được thét chói tai, sau đó cô lập tức phát hiện mình không nên thét chói tai, vì vậy lại che kín miệng mình đang mở lớn, hoang mang sợ hãi nhìn Chúc Hạo.

Tính nhẫn nại của Chúc Hạo sắp bị cô gái nhỏ này tiêu diệt, anh hiện tại không cần cô ở đó la to nói lớn, anh muốn cô tới dập lửa, bằng không anh sẽ bị nổ tung chết mất!

"Mau!" Thành linh ánh mắt bén nhọn giống như đao phóng đến Doãn Doãn, đầu óc của cô lại mê man. Cô lập tức bò lên trên người Chúc Hạo, động tác làm theo chỉ thị của anh.

Đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô dán lên đôi môi khô rão của anh, lập tức cơ thể Chúc Hạo mãnh liệt co rút, tim của anh đập gia tốc, bấp bệ không tự chủ cong lên, dọa sợ Doãn Doãn đang nằm trong ngực anh.

Bàn tay cùng hai chân Chúc Hạo quấn thật chặt vào cơ thể nhỏ nhắn của Doãn Doãn.

"Ừm....." Đột nhiên bị người khác quấn chặt lấy, đầu óc Doãn Doãn hoàn toàn hỗn độn như đồng tương hồ.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị người ta điên cuồng mút lấy, giống như đang hút toàn bộ dưỡng khí trong cơ thể cô.

Doãn Doãn lộ ra ánh mắt mê loạn cuồng cuồng, đầu lưỡi của cô bị anh châm ngòi như vậy, luồng cảm giác tê liệt lập tức chui vào ngực của cô, nụ hoa trên ngực cũng theo đó mà đứng thẳng sừng sững lên.

Chúc Hạo vừa hôn môi Doãn Doãn, vừa dùng ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chú vào nét mặt mê loạn của cô, khoe môi không tự chủ đi theo lửa nóng trong cơ thể nâng lên. Bàn tay to của anh trượt xuống trước ngực cô, xoa nắn lên nụ hoa kia.

"Anh..... Tại sao sờ ngực của tôi....." Nụ hoa nhạy cảm của Doãn Doãn lập tức cứng lại đứng thẳng lên.

Giờ phút này hai người cũng bởi vì thân mật tiếp xúc mà hô hấp tăng nhanh, hơi thở rối loạn lớn vồn xung quanh, cả phòng mờ mịt xạ hương.

Chúc Hạo tham lam mút lấy hương thơm trong miệng Doãn Doãn, vừa bọ lấy khối tròn mềm mại đang dần dần săn chắc lại, dùng ngón tay dịu dàng xoa nắn.

Cảm giác đau đớn cùng với khoái cảm trên chộc Doãn Doãn, dẫn dụ cô hướng thụ một tầng cao trào khác.

Chúc Hạo thở ra từng hơi từng hơi nóng trên cần cổ Doãn Doãn, cũng tỉ mỉ gặm cắn trên cổ của cô.

Doãn Doãn không thể hít thở, không hiểu tại sao cơ thể cô lại đau nhức, chỉ có thể không ngừng ưỡn ẹo cơ thể mong muốn có thể giải trừ nhiệt hỏa bên trong thân thể.

Bị anh không ngừng xoa bóp ngực, khiến cô thở gấp liên hồi, cũng sắp không chịu nổi việc anh mãnh liệt đòi hỏi.

Thế nhưng thứ mất hồn trước ngực cô lại bắt đầu nở rộ, cô không nhận được phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn. Tiếng thở dốc kịch liệt dồn dập từ bờ môi cô

phả ra, cực kỳ mê hoặc lòng người, khiến lửa dục trong anh lại lần nữa bộc phát.

"Bé yêu này, em muốn giãy vò tôi mà." Âm thanh khàn khàn chôn dấu căng thẳng cực hạn.

"Tôi..... Anh đừng tôi như vậy rất thoải mái!"

Doãn Doãn không biết mình nên làm cái gì chỉ có thể bị động hưởng ứng, những hình ảnh mãnh liệt trước mắt này cũng không thể lưu lại trong đầu, chân tay cô vô lực, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy phải có được cái gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, hơn nữa cô cũng không thể mở miệng được a!

Thật là xấu hổ muốn chết mà! Nếu như bị bạn tốt của cô nghe thấy, về sau cô làm thế nào mà sống đây?

Xong rồi. Hai gò má của cô lần nữa lại xuất hiện tầng ứng đỏ, bởi vì cô đột nhiên nhớ ra chuyện cô đang làm hiện đang được ghi hình lại.

Không biết trong đầu cô gái nhỏ phía dưới này đang suy nghĩ cái gì, Chức Hạo chỉ biết mình rất muốn đi vào cơ thể cô, hoàn toàn chiếm lấy cơ thể mảnh mai ngọt ngào của cô.

Tình dục mờ mịt tràn ngập trong phòng.

Chức Hạo hôn lên đôi môi Doãn Doãn, cực lực đòi hỏi thỏa mãn mong muốn trong lòng, môi anh nhẹ chạm lên môi cô, ở bên trong đầm nước ra sức mút cắn, bàn tay trượt xuống lưng của cô, cởi hết quần áo trên người cô.

Doãn Doãn cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt, cô nóng quá, khát quá, vừa vặn Chức Hạo không ngừng hôn cô, cô cũng theo bản năng vươn lưỡi liếm anh.

Chức Hạo không ngờ cô gái nhỏ này lại nhiệt tình như vậy, đáng chết lại dẫn ra dục vọng còn sót lại trong cơ thể anh, lửa dục bùng nổ, khiến được liệu phát huy tác dụng.

Bàn tay mon trón từng đường cong mê người của cô, Chức Hạo đắm chìm trong xúc cảm trơn mềm từ đầu ngón tay truyền lại, anh âm thầm than thở, bàn tay không nhịn được dời xuống phía dưới.

Doãn Doãn chỉ cảm thấy có một đốm lửa đang bao lấy trên lưng của cô, trên cơ thể cô ngoại trừ nóng, bên ngoài lại thêm một tầng mồ hôi, hết lần này đến lần khác khi đôi bàn tay kia chạm vào lại hóa thành lửa nóng, thiêu đốt thân thể cô.

Cô không an phận di động thân thể, muốn có được nhiều hơn, nếu không cô sẽ nóng chết mất!

"Nóng quá..... Tại sao lại nóng như vậy chứ?" Doãn Doãn không nhịn được lẩm bẩm nói.

"Chờ một chút sẽ hết nóng....." Chức Hạo vừa trấn an cô, vừa găm cắn vành tai cô.

"Ừm.....Ngứa quá....." Bởi vì vừa nóng vừa ngứa, Doãn Doãn không nhịn được giãy dụa thân thể.

Cúi đầu nhìn về mặt mê say của Doãn Doãn, toàn thân giống như ở trong hầm lửa, Chức Hạo híp lại đôi mắt màu xanh dương, không biết bao nhiêu lần miêu tả môi cô, sau đó lại hôn lên cần cổ trắng mịn của cô.

Trên người cô có một làn hương thoang thoảng, xúc cảm mềm mại khiến bụng dưới của anh nóng lên.

Chức Hạo cười liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn say mê của Doãn Doãn, ngực bởi vì gương mặt xinh đẹp của cô hiện lên vẻ say mê mà không ngừng đánh trống.

"Còn nóng sao?" Anh cúi xuống cổ của cô phả khí nóng, trêu chọc cô.

"Nóng quá.....Tại sao lại nóng như thế chứ?" Doãn Doãn nóng đến thân thể bốc lên hơi nước, uốn éo người như muốn thoát khỏi khí nóng trên người.

"Tại sao anh lại không nóng vậy?" Dường như anh ta đem nhiệt của mình truyền hết lên người cô rồi, cho nên mới không nóng sao?

"Tôi..... Rất nóng, nhưng cô đã giúp tôi giải nhiệt rồi!" Tinh quái nở nụ cười mê hoặc, Chức Hạo nhếch môi thương thức hương thơm thoang thoảng trên người cô.

"Tôi biết mà! Nếu không tại sao tôi lại nóng vậy chứ, anh..... Không được, tôi muốn đem nhiệt trả lại cho anh....."

"Cô muốn trả như thế nào đây?" Chức Hạo vừa hôn cổ cô, đôi môi tà ác thừa dịp cô phân tâm lập tức dời xuống nụ hoa.

"Này.....Này.....Anh lại cắn tôi....." Doãn Doãn phát hiện đầu tóc vàng kia đang chôn trước ngực cô, hại cô lập tức không thờ nổi.

"Không được cắn tôi....." Làm vậy sẽ khiến tôi càng nóng..... Lời kế tiếp bởi vì Doãn Doãn ưm một tiếng mà nuốt vào trong bụng, cô không phát ra được âm thanh nào, toàn thân như bị lửa thiêu đốt.

"Tại sao lại không được? Tôi thích cắn cô, bởi vì ăn cô rất ngon!" Thứ nhỏ nhỏ tròn tròn này vì bị anh cắn mà đứng thẳng, đầu vú mê người phát ra hương thơm thấm vào mũi của anh.

"Nhưng ngứa quá....." Cô bị anh cắn thật là đau, nhưng sau khi cơn đau qua đi lại có một chút xiu tê ngứa, khiến cô vừa thoải mái vừa khó chịu.

"Thoải mái sao?" Chúc Hạo tưởng mình thô lỗ đã làm đau Doãn Doãn, anh dừng lại động tác gặm cắn nụ phần trước ngực cô, ngước lên đôi mắt xanh dương nóng bỏng nhìn về mặt mê loạn cô.

"Đừng..... Không..... Thoải mái..... Đừng có ngừng....." Khuôn mặt mê say của Doãn Doãn cắn bản không rõ ràng lửa dục trong cơ thể mình vẫn đang lên cao, cô chỉ biết bởi vì anh ngưng gặm cắn, lại khiến cho thân thể cô bỗng chốc trống không, cảm giác trống rỗng này làm cô vô cùng muốn lần nữa nếm lại cái khoái cảm mất hồn đó.

Nhưng là một cô gái rụt rè lại khiến cô không thể mở miệng được, cô chỉ có thể mở một đôi mắt vô tội lại mờ mịch tình dục nhìn anh.

"Vì thoải mái nên bảo tôi đừng có ngừng sao?" Đôi con ngươi xanh thẳm lóe lên một tia rung động mà lại có chút tà khí.

"Ừm....."

Tay Chúc Hạo chuyển qua trước ngực cô, thay thế nụ hôn của anh xoa nắn nơi mềm mại của cô. "Sao đau quá vậy.....Mạnh.....Mạnh quá....." Hai mắt khép hờ, Doãn Doãn vừa cảm thụ dòng dục hỏa trong cơ thể vừa rên rỉ cầu khẩn.

"Dùng sức thế này là mạnh quá sao?" Sức lực Chúc Hạo dần trở nên dịu dàng, nụ hoa màu hồng được vẽ nhẹ nhàng, khiến thứ màu đỏ đó run rẩy lần nữa.

"Ừ.....Đỡ.....Đỡ hơn rồi....." Anh thật dịu dàng, sức lực này giống như đang xoa bóp khiến toàn thân cô tê dại.

"Đỡ hơn sao?" Đôi mắt sáng hàm chứa ý trêu chọc đùa giỡn, Chúc Hạo cúi đầu xuống nhẹ nhàng liếm thứ sưng đỏ e thẹn này.

"Đừng..... Hôn..... Hôn chỗ đó....." Hai tay Doãn Doãn vùng lung tung trên không trung, cô muốn bắt lấy anh, lại bị anh đoán được tránh thoát.

Giống như bè gỗ trôi lưu trong nước không có cảm giác an toàn, Doãn Doãn cảm thấy sự sợ hãi lan tỏa trong đầu, cô kinh hoàng rụt lại thân thể. Nhưng Chúc Hạo không để cho cô sợ hãi, anh bắt đầu mãnh liệt tấn công, trêu chọc cơ thể nhỏ nhỏ của cô đến đỏ bừng.

"Đừng....." Dùng sức thờ dài, Doãn Doãn sắp không chịu nổi.

"Thật sự không muốn sao?" Không báo động trước bàn tay to của anh dò vào nơi tư mật nữ tính.

"Anh.....Anh sờ tôi....." Hai gò má của Doãn Doãn đỏ bừng, cô muốn kẹp chặt hai chân lại không cho anh vào, nhưng một cái hôn của anh lại có thể rũ bỏ tất cả kháng cự của cô.

"Tôi sờ nơi nào của cô?" Hơi thở nóng bỏng lần nữa trở lại bên tai Doãn Doãn.

"Nơi đó.....Ngay ở đó....." Doãn Doãn muốn khép lại hai chân, nhưng lại bị đôi chân anh tách ra, hơn nữa chân anh còn vô tình cọ vào nơi mềm mại kia.

Doãn Doãn nặng nề thở gấp, cô không biết mình bị làm sao nữa, nóng quá nóng quá bên ngoài thật nóng, cô cũng thấy rất đau thật là đau, "Tôi..... Tôi muốn....." Cô muốn cái gì đây? Chính cô cũng không biết, cô chỉ biết là cô sắp bị người đàn ông này giày vò đến chết rồi.

"Cô muốn tôi làm gì?" Bàn tay anh lại thăm dò vào trong hoa huyệt của cô, con ngươi xanh dương của Chúc Hạo lóe ra tia sáng kì lạ, sau đó hưng phấn giương lên một nụ cười tà mị.

Anh đào được một bảo vật rồi, hoa huyệt của cô thật chặt lại ướt át, mới khe khẽ thăm dò vào, chất lỏng màu ngà sữa liền đi theo ngón tay chảy ra, đầu ngón tay anh quấn vòng quanh bộ lông, bộ lông bị dịch yêu làm ướt dính sát vào ngón tay giữa của anh, chẳng khác gì như cỏ với nước không thể tách rời.

"Á..... Anh..... Anh cứ ở đó..... Làm gì....." Tại sao anh có thể đùa bỡn cô như vậy chứ?

"Vì tại tôi thích em, vật nhỏ à!" Cúi đầu cười một tiếng, ngực Chúc Hạo nhấp nhô bất định, anh liêu chết đề nén dục vọng của mình.

"Ồi..... Đau quá đi!" Khi ngón tay của Chúc Hạo đâm sâu vào hoa huyệt của cô thì cơn đau đến bộc phát, Doãn Doãn cắn môi dưới, đau đến mức chảy nước mắt.

Chúc Hạo dùng cánh tay tách rời đôi chân đang muốn khép lại của cô, đem hai chân cô đẩy ra, sau đó vắt lên hông mình, rồi vòng qua sau lưng.

Anh hạ thấp cơ thể xuống để lửa nóng kiên định tìm tòi được lối vào, ngón tay đâm vào khe huyệt càng nhanh hơn, khiến dịch yêu càng chảy thêm mãnh liệt.

"Tôi....." Giống như đang lang thang trong biển lại tìm được bến đậu, Doãn Doãn dùng sức để cơ thể mình bầu vịu vào Chúc Hạo, trong miệng ngâm nga hóa thành nhiều tiếng thờ dục.

Tay phải Chức Hạo tham lam xoa nắn hoa hạc của cô, dùng tay ra sức xoa bóp tại tâm hoa hạc, môi của anh nóng bỏng mà đem âm thanh ngâm nga trong miệng cô nuốt vào, tay trái phụ trách nhấc cao bộ ngực cô, khiến đường vòng cung đẹp đẽ này nhấp nhô trước mắt anh, khiến cho huyết mạch của anh càng thêm khẩn trương, dục vọng càng thêm sung đỏ.

Vú bị bọ lên thật cao, đường vòng cung mê người như đang mời gọi anh, môi Chức Hạo gặm nhấm cắn cổ nhỏ nhắn mềm mại của cô, sau đó lại cắn một cái trên bầu vú trắng ngần.

Miệng tận tình gặm cắn, đôi gò bồng đảo mượt mà trơn bóng bị anh gặm cắn bừa bãi mà trở nên cứng rắn, sau đó đứng thẳng.

Trời ạ! Cô đẹp mê người, khiến Chức Hạo muốn xông ngay vào trong cơ thể cô cùng cô cá nước giao hoan. Nhưng cô lại quá hẹp, tay của anh ở trong hoa huyết của cô dao động, nhưng vách tường chật hẹp này vẫn cản trở anh cuồng đam, nhiệt năng đè ép càng làm cho anh khô nóng khó chịu muốn chết.

Chức Hạo rên khẽ một tiếng, diu thân thể Doãn Doãn đặt nhẹ ở trên giường, lấy cánh tay mạnh mẽ có lực chống đỡ nửa người trên của cô, vùi đầu vào trước ngực cô, sau đó lập tức liếm hôn, theo bụng dưới của cô đi tới hoa huyết ướt át.

"Đừng có nhìn..... Đừng...."

Thật là xấu hổ! Đôi mắt xanh dương đầy lửa đang nhìn chằm chằm hoa huyết của cô.

Doãn Doãn muốn khép lại hai chân để cảnh xuân khỏi lộ ra ngoài, nhưng cặp chân lại bị giữ chắc bên cái eo rắn chắc của anh.

Tư thế bây giờ của cô vừa lớn mật lại mê người, cô chưa bao giờ biểu hiện phóng đảng như vậy, vừa xấu hổ lại yêu kiều, rồi lại không biết làm sao kháng Chức Hạo đang ở trên người cô đẩy lửa nóng.

"Tôi....."

"Gọi Hạo....."

"Hạo....."

Liếm láp hoa huyết của Doãn Doãn, môi Chức Hạo lưu luyến liếm mút cánh hoa nhỏ ngoài hoa huyết, dùng đầu lưỡi đẩy ra hai cánh hoa đang khép chặt, anh bắt đầu bừa bãi trên đầu cô.

"Hạo..... Hạo....." Hân hoan khoái cảm vô cùng tuyệt diệu xuyên qua thân thể hai người.

"Em thật ngọt....." Chức Hạo mút một cách ngon lành chất lỏng trong cơ thể cô chảy ra.

"Này..... Đừng..... Đừng mút nữa..... Tôi....." Cô không ngừng yêu kiều, sóng cuồng đánh vào khiến thân thể cô nhẹ nhàng run lên.

Cô nên làm cái gì bây giờ? Cảm giác cơ thể bị xâm nhập cùng đau đớn khiến cô bàng hoàng nhưng cũng rất muốn, nhưng rốt cuộc muốn cái gì chứ?

"Muốn nữa không?" Chức Hạo nâng lên đôi môi dính đầy dịch yêu, lần nữa hôn lên môi cô, cùng cô môi lưỡi quấn quít.

"Muốn..... Muốn....." Sóng cuồng khiến cô thờ dốt không ngừng, Doãn Doãn biết cô đang muốn nhiều hơn.

"Tốt..... Tôi sẽ cho em một thứ không giống như trước....." Nắm chặt hông của Doãn Doãn hướng tới nơi đang dâng trào của mình, Chức Hạo dùng sức đưa vật đang ngẩng cao đã sớm chuẩn bị đưa vào nơi cánh hoa đang hé mở.

"Ừm..... Đau quá....." Doãn Doãn chỉ cảm thấy hạ thân bị một vật thể nóng rực xâm nhập, sau đó thứ lửa nóng cứng rắn này mãnh liệt không ngừng đâm vào chỗ kín của cô, đau đớn khiến cô kêu khóc.

Chức Hạo nắm chặt hông của Doãn Doãn, để cho thứ nóng rực của mình đâm thẳng sâu tới hoa tâm của cô, thứ nước ngọt ngấy từ sâu trong cơ thể cô chảy xuôi ra ngoài, để cho thứ đang dâng trào của anh có thể thuận lợi điên cuồng lún sâu vào hoa tâm của cô.

Như sóng to gió lớn tiếng nước chảy cùng hai người va vào nhau kêu phanh phách, truyền ra âm luật tuyệt vời lại mê người, bị thứ dị thường đâm vào khiến Doãn Doãn thấy được khoái cảm trước nay chưa từng có.

Gương mặt Doãn Doãn đỏ như bông sen trần đầy kích tình, đôi môi đỏ mọng liêu mạng cắn chặt, chỉ sợ không cẩn thận rên lên âm thanh quá lớn khiến chính mình xấu hổ chỉ muốn chết đi.

Doãn Doãn biết tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, một màn tình yêu nam nữ nóng như lửa ở trong đầu không ngừng phát hình ra, chỉ là tự thể nghiệm cũng có điều bất đồng, tư vị kia quả nhiên rất mỹ diệu, mặc dù có đôi khi đau đớn, khiến cô không nhận được nhũ mảy.

Đôi mắt xanh dương kích tình nhìn xuống khuôn mặt đỏ ửng vì kích tình của cô, bụng dưới càng nóng lửa dục càng ngày càng cao, rực hạo gặm nhẹ một tiếng đem lấy nóng bỏng của mình đến bên trong rút ra đâm vào, có thể giải trừ được thứ đang sưng to của mình.

Thấy Doãn Doãn đang liều chết đè nén lại cuồng triều, Chúc Hạo nâng eo lên mãnh liệt hơn nữa ra vào nhụy hoa trơn trượt của cô, để cho dừng đạo trật hợp tiếp nhận nhiều kích thích hơn, sau đó đem một luồng tinh dịch nóng bỏng đưa vào hoa huyệt của Doãn Doãn.

Tay của anh đi tới chỗ thân thể hai người giao hợp, bắt đầu dịu dàng xoa nắn, đầm nước trong hoa hạch vì đầu ngón tay anh mà rung động, hai vách tường mềm mại cũng vì anh không ngừng đâm vào mà mở rộng rồi lại co rút.

Doãn Doãn ưỡn lên bộ ngực trắng mịn, phập phồng đung đưa bất định lại lộ ra đường vòng cung mê người, khiến Chúc Hạo càng muốn thương thức bầu sữa mê người của cô, bàn tay anh nâng lên một bên ngực vẫn về siết lấy nụ hoa ở trong tay, khoái cảm kinh hoàng đốt cháy hai người.

Rốt cuộc cái gì gọi là "lửa dục của thiên đường"? Doãn Doãn từng coi ở những kênh dành cho người lớn có thấy mấy cô gái trong đó cứ luôn miệng nói "tôi muốn chết quá", hiện cô cũng rất muốn kêu như vậy đó, nhưng cô lại sợ mình kêu quá khoa trương, đến lúc đó sẽ bị hai vị bạn hữu cười nhạo.

Cho nên Doãn Doãn vẫn liều mạng mà cắn răng, nhưng Chúc Hạo cũng không tha cho cô, anh nhất định phải nghe được âm thanh mềm mại phát ra từ tiếng ngâm gọi của cô, để cho thân thể anh cảm thấy một sự vui sướng trước nay chưa từng có.

Chúc Hạo cạy môi Doãn Doãn xâm nhập liếm mát, sau đó thẳng tiến liếm cắn càn cỏ như tuyết của cô, rồi lại chuyển sang khẽ cắn nụ hoa.

"Đau....."

"Còn đau không?" Chúc Hạo thả nhẹ sức lực của miệng, đổi thành gặm cắn nhẹ nhàng, tà tà nâng lên nụ cười thỏa mãn.

"Ừ....." Hạ thân bị đâm vào trở nên thoát nặng thoát nhẹ, có lúc ở trong cơ thể cô ngừng lại, đợi một chút cô chuẩn bị xong mới một hơi tiến lên mãnh liệt, có lúc lại uốn éo hăng say tới cuồng đảo thân thể cô, khiến chỗ kín của cô vừa đau vừa tê, một ít sóng khoái cảm đưa thân thể nho nhỏ của cô đẩy vào vực sâu, trừ việc chịu đựng cùng anh luật động ra, cô thật không có phương pháp kháng cự anh xâm nhập.

Hai tay Chúc Hạo cầm lấy cái mông tròn của cô, để cho nơi ẩm thấp của cô càng gần thứ nóng rực của mình, khiến anh có thể dễ dàng thâm nhập kéo ra đưa vào, ở trong cơ thể cô đẩy đưa tạo ra một luồng nhiệt dịch.

Không cho Doãn Doãn thời gian thở dốc, Chúc Hạo bá đạo xoay lại cơ thể của Doãn Doãn, để cho cô nằm sấp dưới người anh, bàn tay lướt qua cái mông tròn nhắn mịn, dọc theo khe mông vỗ về chơi đùa, thứ sưng tấy đỏ sau khe mông của cô, sau đó, mạnh mẽ động thân, lại dùng lực đâm vào.

Doãn Doãn vô lực chịu đựng đợt tấn công kịch liệt này, bờ môi cô không tự chủ bật ra âm thanh rên rỉ, anh mãnh liệt luật động khiến cô lên tới chín tầng mây muốn hôn mê bất tỉnh.

"Ú....!" Chúc Hạo gặm nhẹ một tiếng, đem tinh dịch trong cơ thể lần nữa phun vào trong cơ thể Doãn Doãn.

Mặc kệ Doãn Doãn có thể hay thể chịu đựng nữa, anh không cách nào khống chế được dục hòa của bản thân như ngàn vạn con ngựa xông pha trận chiến, không biết bao nhiêu lần điên cuồng chiếm lấy thân thể của cô, mãi cho đến khi trời hừng sáng, hai người mới mệt mỏi mà ôm nhau chìm vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Editor: Tiểu Phi Tuyết

Thấm thoát sau năm trôi qua, Doãn Doãn không còn giống như tuổi trẻ mơ mộng tiến vào làng giải trí, trở thành ca sĩ nổi danh hay một siêu sao, mà cô chuyển hứng thú đến thiết kế trang phục, phát triển theo hướng thiết kế Tạo hình.

Doãn Doãn phát hiện khi cô tạo hình đặc biệt giúp người khác, phối hợp phong cách thời trang phù hợp với cá tính, có thể khiến cô hưởng thụ niềm vui cùng cảm giác thành tựu.

Nghe nói nước Pháp có học viện thời trang Hepburn, có mở một khóa học đặc biệt kết hợp thiết kế trang phục và tạo hình, đối với phương diện này có rất nhiều nhân tài hứng thú, từ các quốc gia khác nhau rồi rì kéo đến học viện Hepburn.

Dĩ nhiên học viện Hepburn vì mở ra khóa học này mà danh tiếng lan rộng ở các nước phát triển ngành công nghiệp giải trí, nhất là cánh cửa của siêu sao quốc tế - Hollywood, nếu cần người tài giỏi ở mặt này, nhất định sẽ trực tiếp đến học viện Hepburn tuyển dụng, hoặc là nhờ giáo sư của học viện Hepburn giới thiệu, vì vậy muốn trở thành nhà thiết kế nổi tiếng được bước vào cung điện mơ ước, tiến vào học viện Hepburn là bước đệm tốt nhất.

Nhưng mà hàng năm số người trúng tuyển vào học viện chỉ có mười hai người, không phân biệt nam nữ, quốc tịch, hơn nữa tiêu chuẩn lựa chọn hết sức khắc nghiệt, cũng có điểm kỳ quái.

Hầu như học viện Hepburn có thể nói không chọn nữ sinh, nếu có thì phải là vô cùng xấu xí, cá tính giống đàn ông, giống như Doãn Doãn là người hay xấu hổ điềm đạm ít nói, hơn nữa không phải là cô gái không biết biểu đạt tâm tình và ý tưởng của mình, cứ coi như mọi việc trải qua tốt đẹp - từng là phụ tá của họa sĩ nổi tiếng Saint Laurent, ở Nhật Bản là học sĩ về thiết kế thời trang và tạo hình – nhưng bảo cô cùng mấy vạn tình anh trên thế giới chỉ chọn ra mười hai người, cô tương đối không nắm chắc và cũng không có lòng tin.

“A! Làm sao bây giờ? Mình nói với Hòa Nhi hay lắm, làm sao bây giờ? Đi tới Pháp mới biết chuyện càng ngày càng khó khăn, ghi danh đã thành hàng dài như vậy, cuộc thi ngày đó không làm cô khẩn trương đến ngắt xiu mới lạ!

Coi như chuẩn bị nhiều tài liệu hơn nữa thì sao, đối với bản thân có chút lòng tin, dường như một chút trợ giúp cũng không có, cô không xong rồi tại sao lại bay tới nước Pháp mơ mộng này đây?”

Nằm trong khách sạn do đại sứ quán giới thiệu, Doãn Doãn lăn từ đầu giường đến cuối giường mà tâm tình vẫn không khá hơn.

Trên gương mặt trắng nõn của Doãn Doãn không xoa bất kì chút son phấn nào chỉ đều là vẻ muộn phiền, đột nhiên, chấn bông phồng lên bên cạnh ngo nghiêng theo tiếng thở dài của cô, sau đó, từ một góc chấn bông hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng dễ thương.

“Mẹ, mẹ đừng than thở nữa, lần qua lần lại, người ta sắp bị mẹ đè bẹp rồi.”

“Ái! Mẹ xin lỗi Tiểu Húc, mẹ thật đáng giận, không nghĩ tới con ở trong chấn. Con có sao không? Mẹ vẫn nghĩ rằng con ngủ ở đây, mẹ xin lỗi con.” Vuốt ve đầu con trai yêu quý, Doãn Doãn cưng chiều nói.

“Mẹ, mẹ có biết con đáng thương l%

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Học viện Hepburn đang có thông báo tuyển dụng nhân tài.

Tại đại sảnh, người đến phỏng vấn chen chúc nhau chật chội cả một hành lang dài, có điều, tuy rằng đông người nhưng không gian ở đây vô cùng tĩnh lặng, làm người ta mơ hồ cảm nhận được một bầu không khí hết sức hồi hộp và khẩn trương.

Doãn Doãn vội ngược lên nhìn chiếc đồng hồ to treo ở đại sảnh, nhìn xong cô vô cùng hoảng hốt: "Chết rồi, đã đến muộn hơn so với thời gian quy định mười mấy phút, bây giờ phải làm thế nào đây?"

Theo như cô biết thì học viện Hepburn làm việc cực kỳ nghiêm ngặt, kể cả muộn một giây cũng không được tham gia ứng tuyển.

Haiz! Chắc là cô phải mang theo vali "thong thả" quay về Đài Loan rồi.

Trong khi cô đang vô cùng chán nản nghĩ đến cảnh trở về thì bất ngờ có một giọng nói nhẹ nhàng gọi tên cô.

"Doãn Doãn, là em đúng không?"

Doãn Doãn nghe thấy giọng nói quen thuộc thì quay đầu lại, lọt vào tầm mắt của cô là hình ảnh một cô gái có gương mặt đáng yêu, trên mặt là nụ cười rực rỡ lộ ra hai lúm đồng tiền rất xinh đang chạy về phía này.

"Chị Doãn Tinh!" Hóa ra là chị họ, con gái bác cả nhà cô.

Doãn Tinh nhìn thấy đúng là em họ Doãn Doãn nhà mình thì rất vui vẻ ôm chầm lấy cô, "Doãn Doãn, tại sao em lại ở đây?"

"Chị Doãn Tinh, sao chị cũng có mặt ở đây?" Doãn Tinh thật là nhiệt tình, làm Doãn Doãn cảm thấy có chút ngại ngùng.

"Bà xã ơi, sao em lại chạy nhanh vậy, cẩn thận con chúng ta....." Chạy theo sau Doãn Tinh là một người đàn ông cao lớn, đẹp trai, anh ta vừa thờ gấp vừa tức giận mắng cô vợ nhỏ Doãn Tinh.

Doãn Tinh buông Doãn Doãn ra, ngã đầu vào trong ngực người đàn ông làm nũng: "Ông xã, anh đừng mắng mả nữa, giới thiệu với anh, đây là em họ em, tên là Doãn Doãn. Tại người ta nhìn thấy người thân nên vui vẻ mà, anh nói như thế sẽ làm Doãn Doãn ngại đó, anh đừng làm con bé sợ."

Phong Dục ôm lấy bà xã một cách yêu thương, nhẹ nhàng vuốt lại những sợi tóc cho cô bởi vì lúc nãy chạy nhanh mà bị bung ra, rồi nói: "Bà xã à, bây giờ em đang mang thai, anh sợ em chạy quá nhanh sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, anh quan tâm đến em nên mới như thế."

"Được rồi, được rồi, em biết là anh lo lắng cho em, nhưng mà anh cũng làm hơi quá rồi đó, em chỉ chạy hai, ba bước thôi mà, anh quát to như vậy làm

bao nhiêu người nhìn chúng ta kia!"

Nghe Doãn Tinh nhắc nhở, Phong Dực mới ngẩng đầu lên, sau đó dùng cặp mắt sắc bén đảo quanh bốn phía, những người vây quanh lập tức tản ra một cách nhanh chóng.

Trên mặt Doãn Tinh hiện lên hai lúm đồng tiền rất sâu, cô dụi dụi đầu trong ngực Phong Dực có ý khen ngợi anh, đồng thời cũng bảo đảm với anh cô sẽ chú ý thân thể, sau đó rời khỏi vòng tay anh, xấu hổ chạy đến bên Doãn Doãn đang sưng sỡ không hiểu chuyện gì.

"Doãn Doãn, em đừng xấu hổ, ông xã chị rất hay mắng chị như thế."

Doãn Doãn len lén liếc mắt nhìn ông chồng của chị họ, sau đó lại nhìn chị họ Doãn Tinh, trong lòng vô cùng hâm mộ hạnh phúc của chị.

"Doãn Doãn, từ khi chị đến nước Pháp, chúng ta đã nhiều năm không gặp nhau rồi đúng không?" Trên mặt Doãn Tinh lộ vẻ tươi cười, rồi cô cầm lấy tay nhỏ bé của Doãn Doãn không rời.

"Vâng, chị họ, đúng là như thế!"

"Đừng gọi là chị họ nữa, nghe xa lạ lắm, trước kia em vẫn hay gọi chị là Doãn Tinh mà. À, phải rồi, em tới nước Pháp làm gì vậy? Sao không đến chơi với chị? Chị ở nước Pháp đã lâu, chẳng có một người nào gọi là thân quen cả, khi chị bị ông xã bắt nạt chẳng có ai để giải bày."

Nghe Doãn Tinh kể khổ, Doãn Doãn xấu hổ nhìn về phía Phong Dực, sợ Doãn Tinh nói năng linh tinh sẽ làm chồng chị ấy không vui.

"Bà xã à, em... Ai dám bắt nạt em chứ?" Anh không bị cô vợ nhỏ này ức hiếp đã là may lắm rồi.

"Em không thêm nói chuyện với anh nữa, ai bảo sáng hôm nay anh không cho em đi cưỡi ngựa!"

Hóa ra là vì chuyện này mà bà xã đại nhân nhà anh khó chịu với anh! Khóe miệng Phong Dực miễn cưỡng nở một nụ cười với Doãn Doãn.

Doãn Doãn quay sang gửi cho Phong Dực một nụ cười động viên tinh thần, cô không lên tiếng hòa giải bởi vì cô nhận thấy ánh mắt của anh nhìn Doãn Tinh chứa đầy sự yêu thương và nuông chiều, trong lòng cô biết, ông xã của chị họ chắc cũng đã quen với cách nói chuyện của chị ấy rồi.

"Bà xã à, hiện tại em đang mang thai không thể cưỡi ngựa được, chờ đến khi nào em sinh tiểu bảo bối xong rồi thì chúng ta sẽ đến đó, anh sẽ cưỡi ngựa với em, được chưa nào?" Từ ngữ điệu nuông chiều và yêu thương của anh cũng có thể nhận ra rằng Phong Dực thật sự rất yêu Doãn Tinh.

"Hừ!" Tâm trạng của Doãn Tinh vẫn vô cùng buồn bực. "Thôi được rồi, không tranh luận với anh nữa, em thật vất vả mới gặp được Doãn Doãn, bây giờ em muốn đưa Doãn Doãn đi dạo phố."

Không muốn tranh luận với ông xã nữa, Doãn Tinh đem toàn bộ lực chú ý của mình chuyển sang Doãn Doãn.

"Doãn Tinh, chồng chị đối xử với chị thật tốt, chị hạnh phúc thật đấy!"

"Đúng vậy! Là do anh ấy tốt số mới gặp được người hoàn hảo như chị đấy, nếu không em thử nghĩ xem, anh ấy là cậu ấm ăn chơi trác táng, xấu xa như thế, làm gì có người con gái nào dám hy sinh bản thân gả cho anh chứ?"

"Doãn Tinh, chị đừng nói thế, em thấy anh rể rất tốt mà." Doãn Doãn vội vàng nói tốt cho anh rể, mặc dù chỉ mới gặp lần đầu tiên nhưng Doãn Doãn đã có ấn tượng tốt về anh ta.

Phong Dực gật đầu mỉm cười với Doãn Doãn thể hiện sự cảm ơn. "Bà xã, em họ em thật đáng yêu!"

"Em họ em không chỉ đáng yêu mà còn rất xuất sắc đấy." Doãn Tinh liếc mắt lườm Phong Dực nói.

"Doãn Tinh, chị đừng thổi phồng em nữa, em sẽ xấu hổ đấy." Gương mặt Doãn Doãn đã ứng đỏ gần bằng quả táo.

"Được rồi, được rồi, em từ bé đã rất dễ đỏ mặt mà. À, đúng rồi, chị sực nhớ ra chuyện này, nghe nói lúc em mười bảy tuổi vẫn chưa kết hôn mà đã sinh con, chuyện đấy rốt cuộc là thế nào?" Nếu không phải lúc đó cô phải đến nước Pháp thì nhất định sẽ là người đầu tiên chạy đến nhà Doãn Doãn để hỏi cho rõ ràng.

"Doãn Tinh, em" Doãn Doãn bối rối gục đầu xuống. Cũng chính vì chuyện này mà cô đã bỏ nhà đi, lâu lắm rồi chưa liên lạc với người nhà, không nghĩ tới Doãn Tinh ở tận nơi ngoại quốc xa xôi này cũng biết được chuyện đó.

"Mau nói cho chị biết chuyện đấy rốt cuộc là thế nào? Người đàn ông kia hiện tại ở đâu? Còn con của em nữa, là con trai đúng không? Chị nghe nói chú hai rất nhớ thương em đấy. Doãn Doãn này, chị thực sự rất lo lắng cho em, không phải là em bị người đàn ông kia lừa đấy chứ? Lúc đó em còn nhỏ như vậy. . . ."

"Doãn Tinh, em đã hai mươi ba tuổi rồi, chị không cần lo lắng cho em nữa, hiện tại em rất tốt." Đúng vậy, trải qua sáu năm, suy nghĩ của cô đã trưởng thành hơn nhiều, sẽ không bao giờ làm chuyện gì gây tổn hại cho bản thân lẫn người khác.

"Nhưng mà." Doãn Tinh đang muốn kiên trì hỏi han thêm chút nữa thì bị Phong Dực ngăn lại: "Bà xã à, đây là việc riêng tư của em họ, em đừng

can thiệp quá sâu, em họ sẽ không thích đâu."

"Ừm, thôi được rồi. Nhưng mà chị thực sự muốn biết, chị muốn giúp em, Doãn Doãn à."

"Doãn Tĩnh, em hiểu mà." Doãn Tĩnh đối với cô rất tốt, Doãn Doãn có thể cảm nhận được.

"Dì này, nếu dì muốn giúp mẹ cháu, chỉ bằng dì giúp cháu tìm cha trước đi." Tiếng nói của một bé trai bất thành linh xen vào cuộc nói chuyện.

"Doãn Húc? Không phải mẹ đã nói với con là không được đến đây rồi hay sao?" Xong rồi, sao Doãn Húc có thể vào được Học viện Hepburn này chứ?

"Doãn Húc?" Doãn Tĩnh nhìn thấy Doãn Húc bé nhỏ, trong lòng thấy vô cùng vui vẻ, xống lên phía trước kéo nó lại gần, "Anh bạn nhỏ đẹp trai, cháu là con trai của Doãn Doãn đúng không?"

"Dạ, đúng vậy ạ." Dì này sao lại nhiệt tình thế nhỉ? Doãn Húc đẹp trai hẳn cái mũi nhỏ suy nghĩ.

"Ồ, cháu trông thật là đẹp trai!" Doãn Tĩnh vừa khen Doãn Húc, lại không nhịn nổi sự yêu thích liền hôn lên mặt thẳng bé một cái.

"Bà xã, em . . ." Phong Dực nổi con ghen, đem kẻ háo sắc Doãn Tĩnh kéo trở về trong lòng mình.

"Chú à, chú yên tâm đi, cháu không có hứng thú với vợ của chú đâu, cũng sẽ không nói cho người khác biết dì ấy có sở thích thích hôn trẻ em đâu."

Đứa bé này sao lại có bộ dáng y hệt người lớn thế hử? Phong Dực đau đầu nhìn chăm chăm Doãn Húc.

"Anh bạn nhỏ đẹp trai, cháu thật thông minh, cô rất thích cháu!" Doãn Tĩnh chỉ nhìn một cái đã thấy yêu thích cậu bé Doãn Húc này rồi.

"Dì à, dì phải suy nghĩ kỹ trước khi nói yêu thích cháu, nếu không ông xã của dì nổi điên lên có khả năng sẽ giết cháu đấy, cháu cũng không muốn mình sẽ vì một người nhiều tuổi như dì mà chết sớm đâu."

"Trời ơi! Anh bạn nhỏ, có thật cháu mới vài tuổi không?" Doãn Tĩnh kinh ngạc trợn mắt nhìn Doãn Húc, không thể tưởng tượng nổi những lời nói đó được thốt ra từ miệng của một thẳng bé.

"Doãn Tĩnh, từ nhỏ nó đã được tiếp xúc với văn hóa phương Tây nên cách ăn nói thường già trước tuổi, chị đừng trách mắng nó. Doãn Húc, mau nhận lỗi với dì Doãn Tĩnh đi." Doãn Doãn nheo Doãn Húc một cái thúc giục nó nhanh nói lời xin lỗi.

"Dì, cháu xin lỗi, vừa rồi đáng lẽ cháu không nên nói thẳng nói thật quá, cháu rất xin lỗi ạ."

Ánh mắt Doãn Tĩnh sáng ngời, càng thêm yêu thích đứa cháu nhỏ rất thông minh của mình. "Không sao, dì biết Doãn Húc giống dì, rất thích nói đùa. À, em và cháu đang ở đâu vậy? Hay là đến nhà anh chị ở được không? Phải để con chị và Doãn Húc biết nhau chứ nhỉ!"

"Không cần thiết đâu bà xã!" Phong Dực ngay lập tức hét lên. Hiện tại ở nhà đang có hai đứa trẻ là thần đồng rồi, lại thêm một đứa bé thiên tài nữa chắc hẳn sẽ phát điên mất!

Doãn Tĩnh trợn mắt liếc Phong Dực quát: "Ông xã!"

"Ý của anh là, em họ Doãn Doãn không biết có đến đây cùng với ai nữa không, em mà mang người ta về nhà chúng ta ở thì sẽ rất bất tiện cho gia đình người ta đó." Phong Dực vội vàng thuyết phục bà xã.

"Đúng vậy, Doãn Tĩnh, khi nào có thời gian rảnh em sẽ đến chơi với chị, nhưng hiện tại em còn có chuyện quan trọng cần phải làm, em không thể đến nhà chị ở được." Cô phải nhanh chóng về khách sạn gọi điện thoại cầu xin sự giúp đỡ của Doll, xem ra cô không thể ở lại nước Pháp nữa rồi, phải về Đài Loan ngay thôi.

"Doãn Doãn, em muốn làm gì?"

"Em . . ." À, phải rồi, sao Doãn Tĩnh lại xuất hiện ở Học viện Hepburn nhỉ?

"Doãn Tĩnh, chị đến đây làm gì vậy?"

"Em không biết ông xã Phong Dực nhà chị chính là một trong bốn vệ sĩ à?" Đó cũng là lý do Doãn Tĩnh và Phong Dực có mặt tại nơi này.

"Hóa ra chồng chị là một trong 4 vệ sĩ à." Doãn Doãn đến bây giờ mới biết.

"Ừm! Doãn Doãn, vậy em đến đây là. . . . Không lẽ em đang mang bản thiết kế của mình đến để tham gia cuộc thi?!" Doãn Tĩnh nhìn thấy tập hồ sơ trong tay Doãn Doãn thì kinh ngạc hỏi.

"Vâng ạ, nhưng mà.....Em đến muộn mất rồi, thế nên không còn cơ hội tham gia nữa, bây giờ em muốn trở về khách sạn rồi tính tiếp."

"Em đến muộn?" Doãn Tĩnh cũng đang là sinh viên của Học viện Hepburn nên cô cực kỳ hiểu tính chất nghiêm trọng của chuyện này, bởi vì được học ở Hepburn là ước mơ của nhiều người, thảo nào nhìn Doãn Doãn lại có vẻ mất mát như thế.

"Tại cháu mà mẹ đến muộn đấy ạ, vì cháu đã ằm ỉ kêu đói bụng, nằng nặc đòi ăn nên mẹ mãi mới đi được, lỗi hoàn toàn là do cháu!" Doãn Húc nói xong đồng thời cũng hít hít cái mũi nhỏ, sau đó nước mắt nước mũi bắt đầu chảy xuống.

"Tiểu Húc, con. . . ." Doãn Doãn đang định vạch trần bộ mặt thật của con trai thì lại nhìn thấy Doãn Húc bỗng dưng nháy nháy mắt với mình, vì vậy lập tức nín luôn.

"Đúng vậy, là vì con nên mẹ mới đến muộn đó ạ." Tình cảm của người mẹ với người con thật không gì diễn tả được, nhớ ngày đó một mình cô mang theo đứa nhỏ đã phải trải qua rất nhiều chuyện phiền phức rồi, chuyện đi trễ này có gì quan trọng chứ? "Doãn Doãn, có phải em rất muốn đậu vào học viện Hepburn không?" Doãn Tinh hỏi Doãn Doãn.

"Em.....Á đau....." Doãn Húc thấy Doãn Doãn còn đang sững sờ không hiểu gì thì liền lấy tay nhéo vào đùi của cô một cái.

"Bác gái xinh đẹp à, đó là điều tất nhiên rồi, mẹ cháu vì mơ ước được làm sinh viên của học viện mà mỗi ngày chỉ ngủ có một tiếng, thật sự rất cố gắng đấy ạ. Đúng không mẹ?" Doãn Húc tỏ vẻ "xấu hổ" và "đáng thương" nhìn Doãn Doãn.

"Đúng vậy, nhưng mà, em....."

"Không sao đâu, đưa hồ sơ cho chị, chị sẽ đưa cho giám khảo hộ em." Doãn Tinh không đợi Doãn Doãn nói hết câu đã bước đến cầm túi hồ sơ đi về phía phòng ban giám khảo."

"Bà xã, đợi chút đã, em biết giám khảo hôm nay là ai không?" Phong Dục vội vàng kéo Doãn Tinh lại hỏi.

"Không phải là Chức Hạo à?" Doãn Tinh nhớ rõ giám khảo hôm nay là Chức Hạo mà.

"Chức Hạo ghét nhất ai đến muộn, với lại em họ em còn phạm vào điều cấm thứ hai trong quy định nữa." Phong Dục liếc mắt nhìn cậu bé Doãn Húc, nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Doãn Doãn phạm vào điều cấm kị gì vậy?" Doãn Tinh vừa nghe thấy ông xã nói Doãn Doãn phạm vào điều cấm kị, trong lòng cũng khản trương theo, cô vội vàng cầm lấy tay anh rồi sốt sắng hỏi.

"Cô ấy chưa kết hôn mà đã có con. Học viện Hepburn của chúng ta đặc biệt chú trọng chuyện riêng tư."

"Phong Dục, ý anh là, em ấy không nên dẫn theo Doãn Húc đến đây, đúng không?" Vậy thì chỉ cần Doãn Húc không bị ai phát hiện thì sẽ không bị làm sao cả!

Doãn Tinh vội kéo Doãn Húc qua dặn dò một chút: "Đến đây nào Doãn Húc, chút nữa nếu có ai hỏi cháu là con của ai, cháu phải nói là con của dì bị thất lạc ở bên ngoài, nhớ chưa? Cháu tuyệt đối không được để lộ giữa cháu và Doãn Doãn là quan hệ mẹ con đâu đấy!"

"Tinh, em....." Chuyện gì xảy ra với bà xã anh vậy? Tại sao lại xem con người ta như con mình bị thất lạc ở bên ngoài? Chuyện này mà để mọi người biết được thì khác nào tuyên bố với mọi người hẳn là kẻ đáng xấu hổ chứ!

"Ông xã, anh chịu oan ức một chút nhé! Em chỉ muốn lừa gạt Chức Hạo thôi mà." Doãn Tinh nịnh hót Phong Dục, rồi quay sang Doãn Húc nói: "Doãn Húc, cháu nhớ rõ chưa?"

"Không cần đâu, Doãn Tinh, em nghĩ là em và Doãn Húc có lẽ nên về khách sạn trước đã." Nhìn thấy nét mặt không vui của Phong Dục, Doãn Doãn không muốn làm phiền người khác.

"Doãn Doãn, không phải anh không muốn giúp em, mà là ngay từ lúc Doãn Húc bắt đầu xuất hiện ở đại sảnh, hệ thống giám sát của chúng tôi chắc chắn đã thu hình lại rồi, đó là lý do mà anh nói khi em dẫn theo thằng bé đến đây là đã phạm vào quy định của học viện, vì vậy anh khó có thể giúp đỡ em được, cho nên....." Phong Dục khó xử nhìn Doãn Doãn nói.

Doãn Doãn gật gật đầu rồi mỉm cười ý đã hiểu lời Phong Dục nói. "Anh rể, em hiểu mà, em về khách sạn đây, sau đó sẽ về Đài Loan luôn, thế nên sẽ không đến nhà anh chơi được, để lần khác có cơ hội nhất định em sẽ đến."

Xem ra một khi đã bị Phong Dục - một trong bốn vệ sĩ - nhìn thấy Doãn Húc, thì cho dù 3 năm sau cô muốn đến tham gia cũng không còn hy vọng nữa rồi.

"Doãn Doãn, sao lại như thế? Sao lại muốn bỏ cuộc sớm như vậy? Chưa lấy chồng mà có con cũng đâu phải lỗi của em! Tại sao lại từ bỏ giấc mơ của mình?" Thật quá đáng, cô nhất định phải đi tìm hiệu trưởng để hỏi cho rõ mới được!

Phong Dục đã sớm đoán được ý định của bà xã thân yêu nhà hắn nên vội giữ lấy Doãn Tinh, bực bội mắng: "Em xem em lại chạy nữa rồi, chẳng phải anh đã nói với em là phải đi chậm một chút còn gì?"

"Em biết, nhưng em muốn đi tìm hiệu trưởng, không thì Doãn Doãn sẽ phải về Đài Loan, em muốn Doãn Doãn ở lại Hepburn."

"Tinh, đừng bướng nữa, Chức Hạo sẽ không đồng ý đâu, em mà làm vậy thì cậu ta sẽ tìm em tính sổ đấy." Trước đây Doãn Tinh và Chức Hạo cứ hề gặp nhau là cãi nhau, nếu lại thêm chuyện này thì hai người chắc chắn sẽ không thêm nhìn mặt nhau nữa.

"Em mới là người sẽ đi tìm cái đồ lằng nhằng kia tính sổ đó! Ngày hôm qua hán ta đi uống rượu, lúc về còn ôm trong lòng một cô gái ngực bự nhìn y hệt như con bò sữa, anh nói với hán ta làm ơn có mắt thẩm mỹ một chút có được không? Muốn chơi đùa thì cũng chỉ qua đường thôi! Đừng làm người khác nhìn vào lại nghĩ cả 4 vệ sĩ đều không có phẩm hạnh như hán, hừ!"

Phong Dực bắt đầu dĩ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng mãi không phát ra được tiếng nào, bởi vì cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này thì Doãn Tinh liền tức giận, mà càng mắng chửi càng thuận miệng, càng khuyên can thì lại càng làm cô điên lên.

"Trời ạ! Hán ta rốt cuộc là bị tổn thương đến mức nào mà suốt sáu năm qua dường như thay đổi toàn bộ con người như vậy chứ! Muốn tìm thì cũng nên tìm em gái nào trông đơn thuần một chút, đáng này mỗi ngày dần về một người, toàn là dạng bò sữa, em nhìn chỉ thấy buồn nôn thay hán! Thật sự đầu óc Chúc Hạo càng ngày càng có vấn đề rồi!"

"Doãn Tinh, chị nói Chúc Hạo.....cũng là một trong 4 vệ sĩ sao?" Doãn Doãn và Doãn Húc, hai người vẻ mặt mờ mịt hỏi Doãn Tinh - người đang mắng chửi người khác một cách rất hăng hái.

"Đúng vậy! Hán là người rất xấu xa, chị ghét hán ta nhất đấy! Mà theo như chị nghĩ, cứ giữ tốc độ gieo hạt giống của hán như hiện nay thì nhất định đến một ngày nào đó sẽ có người phụ nữ mang theo đứa bé đến tận nhà hán nhận cha. Để chị nắm được nhược điểm của hán thì chắc chắn sẽ không buông tha cho hán, đến lúc đó chị sẽ "từ từ" giải quyết cái nợ ngày hôm nay với hán, thuận tiện chế nhạo hán!"

"Dì ơi, ông ta thật sự hư hỏng vậy sao? Có khi ông ấy chính là cha cháu không chừng đó nha!" Doãn Húc vui vẻ nói.

"Doãn Húc, con/cháu nói cái gì vậy?" Hai người phụ nữ đồng thanh hét lên.

"Mẹ và dì bình tĩnh đã. Trước đây, có một lần trên quyển tạp chí có ảnh của bốn vệ sĩ, dì Hòa Nhi và dì Doll chỉ cho cháu người tên là Chúc Hạo, nói là đó có thể chính là cha của con."

"Thật hay giả đây, cháu....." Trời ạ! Doãn Tinh bóp bóp trán, trợn mắt lên nhìn Doãn Húc. "Doãn Húc bé nhỏ đẹp trai này, vừa rồi là dì mắng vu vơ vậy thôi, chứ không phải dì mắng cháu đâu! Cháu đừng có nói với dì.....Cháu thực sự là con riêng của Chúc Hạo đấy nhé?"

"Thưa dì, rất có thể là như thế đấy ạ. Cháu là do mẹ cháu sinh ra, dì hỏi mẹ cháu chắc là sẽ rõ hơn."

Thằng nhóc này lại đem toàn bộ mũi nhọn của câu chuyện chuyển hướng về phía Doãn Doãn.

"Doãn Doãn, việc xấu này đúng là do em làm ra, vậy em nói đi, cha của Doãn Húc rốt cuộc là ai?"

Bị mọi người dồn hỏi, Doãn Doãn cúi gằm mặt, mím chặt môi, vẻ mặt khó xử, rồi thở một hơi dài, lắc lắc đầu không nói.

"Doãn Húc, thực sự nhìn cháu cũng có phần giống Chúc Hạo lúc nhỏ đấy." Phong Dực đi đến trước mặt Doãn Húc, ngồi xổm người xuống nhìn kỹ khuôn mặt thằng bé.

Sau đó vẻ mặt của hán từ cau mày suy tư đột nhiên chuyển sang sáng tỏ, thông suốt hỏi Doãn Húc: "Cháu năm tuổi rồi đúng không?"

"Dạ, đúng rồi ạ."

"Hèn chi....." Chẳng trách sáu năm qua tính tình của Chúc Hạo lại trở nên nóng nảy, khó tính, không ai hiểu được. Lẽ nào chuyện đó có liên quan đến hai người này? Trong mắt Phong Dực chợt lóe lên tia giao hoạt.

"Hèn chi cái gì vậy ông xã?" Doãn Tinh cũng đã đoán ra sự việc giống như suy nghĩ của ông xã mình, nhưng vẫn muốn nghe từ miệng ông xã.

"Em đi tìm hiệu trưởng đi, nhưng nhớ là phải đi chậm chậm thôi nhé, anh sẽ đưa bọn họ đi gặp Chúc Hạo." Phong Dực nhẹ nhàng nói với Doãn Tinh.

"Ông xã, ý anh là em đi tìm hiệu trưởng đến để giúp đỡ mọi người đúng lúc quan trọng đúng không?" Con người trong mắt chuyển chuyển vài cái, ánh mắt Doãn Tinh liền sáng lên, lập tức đoán ra ngay ý đồ của Phong Dực.

"Đúng vậy, em thật thông minh. Nhớ kỹ lời anh, phải đi thật từ từ đấy." Phong Dực cung chiêu nựng má bà xã, sau đó nhìn Doãn Doãn nói: "Đi theo anh."

"Không cần đâu, em....." Cơ thể Doãn Doãn run rẩy không ngừng, mồ hôi lạnh toát ra từng lỗ chân lông. Trời ạ, cô không muốn gặp lại con người đó.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Doãn Húc nhìn Doãn Doãn thấy sắc mặt mẹ tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn, bộ dạng như bị hù dọa phát ngốc, liền bỏ nhào vào trong lòng Doãn Doãn, lo lắng hỏi.

"Mẹ.....mẹ.....Doãn Húc, chúng ta đi mau, chúng ta....." Doãn Doãn đang định lôi Doãn Húc ra ngoài càng nhanh càng tốt.

Nhưng Phong Dực đã nhanh chân chặn lại, "Doãn Doãn, sao em lại bỏ đi?"

"Đúng vậy! Doãn Doãn, em thực sự không muốn tìm cha cho Doãn Húc sao?" Doãn Tinh khó hiểu hỏi.

"Không muốn, cha của Doãn Húc không thể là một trong bốn vệ sĩ." Doãn Doãn khẳng định một cách chắc chắn.

"Thế tại sao Doãn Húc lại nói Chức Hạo có khả năng là cha của nó?" Doãn Tinh tỏ vẻ nghi ngờ.

"Lời nói của đứa trẻ thôi mà, chị đừng tin, thằng bé là do em sinh ra, chẳng lẽ nó lại biết rõ cha của nó hơn em sao? Doãn Tinh, em có chút chuyện phải về khách sạn ngay, tạm biệt anh chị."

"Doãn Doãn, em đừng đi vội." Không chỉ có Doãn Tinh không đồng ý cho Doãn Doãn đi, mà Phong Dực cũng hiểu được sự việc này có chút kỳ quái, không muốn cho cô rời đi nhanh như vậy.

"Làm ơn cho em đi đi mà, nếu không sẽ không kịp mất. Chúng ta.....Con yêu, chúng ta chạy mau." Doãn Doãn cầm tay Doãn Húc, đang có ý định kéo thẳng bé cùng chạy ra khỏi Học viện Hepburn.

Nhưng mà động tác của cô quá chậm, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông bởi vì bên ngoài quá ồn ào đến mức không chịu nổi phải đi ra. Cô cảm thấy bàn tay đang nắm chặt tay Doãn Húc bắt đầu run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: Tiểu Phi Tuyết

Đôi mắt màu xanh dương như băng bắn ra tia sáng lạnh, lạnh mặt nhìn tới phương hướng Doãn Doãn đang đứng.

Cuộc nói chuyện giữa cô gái này và Phong Dực cùng với Doãn Tinh đều anh nghe rõ ràng không sót một chữ, nhưng khiến anh hoài nghi chính là tại sao cô lại sơ không dảm tới gặp anh đây? Nếu như cô có can đảm tới gặp anh, có lẽ sẽ suy tính mà bỏ qua lỗi lầm của cô.

Tốt nhất cô đừng là cô gái nhỏ trong trí nhớ mà anh hận đến muốn nghiền cô ra thành trăm mảnh, nhưng thằng nhóc con giống hệt anh như khuôn đúc nên giải thích thế nào đây?

Anh nhất định phải nhìn cho rõ tận mặt xem rốt cuộc cô có phải là người phụ nữ kia hay không?

Chức Hạo mang theo tức giận đi tới trước mặt Doãn Doãn, Doãn Doãn nghe thấy tiếng bước chân gấp rút như sấm sét đang đi tới gần mình, đến lúc này rồi cô có muốn trốn cũng trốn không được, chỉ đành giống như con rùa đen rút đầu gục mặt xuống.

"Ồ chú....." Giọng điệu trong trẻo ngây thơ kèm theo chút sùng sốt của Doãn Húc thốt lên.

Chức Hạo cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt bé xíu giống mình y như đúc, trong mắt lóe lên sự ác liệt hơn nữa còn có vẻ ma quỷ xảo quyệt.

"Ồ..... Doãn Húc, chẳng phải chúng ta còn có việc sao? Chúng ta đi trước đi!" Doãn Doãn lúng túng liếc nhìn Chức Hạo, vừa nhìn thấy trong mắt anh thoáng hiện sự rét lạnh, cô thầm kêu không ổn, lôi kéo con trai muốn bỏ chạy.

"Mẹ, chú này có phải là cha con hay không?" Nhưng Doãn Húc lại không biết phối hợp với cô, ngay cả ánh mắt ra hiệu của cô với cậu bé, cậu bé cũng làm như không thấy.

"Người này....."

Không chỉ Doãn Húc muốn biết đáp án, mà tất cả mọi người đang có mặt cũng muốn biết đáp án.

Bị mọi người ở đây nhìn chằm chằm, Doãn Doãn chột dạ cúi đầu xuống. Đặc biệt là không dám nhìn cái tên gieo mạ kia.

Cô ta không dám ngẩng lên đầu nhìn anh, Chức Hạo vốn định nhìn cho rõ hiện cô thay đổi thế nào rồi nhưng cô luôn dùng thái độ né tránh anh, không dám đối mặt với anh, thái độ chột dạ kia càng khiến cho con tức trong bụng anh bốc hơi bay lên.

Con giận mà anh đã cố nén suốt năm năm qua rốt cuộc bùng nổ, "Cô tới đây cho tôi!"

Vì sợ gây chú ý cho nhiều người nhìn ngó, Chức Hạo vươn tay tóm lấy Doãn Doãn và Doãn Húc lôi cả hai người đi vào phòng làm việc của mình.

"Ba....." Quý kế đã được như ý, Doãn Húc nhìn tới người cha đẹp trai tuyệt đỉnh của mình, "Mẹ....." Lại liếc mắt nhìn tới người mẹ tội lỗi vẫn luôn cúi thấp đầu từ nãy giờ.

"Ba có chuyện muốn thanh toán với mẹ kia, cho nên mẹ phải đi theo." Dù sao Doãn Húc cũng là chứng có phạm tội duy nhất của người phụ nữ này.

Chức Hạo trấn an Doãn Húc bằng cách tăng thêm sức vào bàn tay đang nắm chặt cánh tay của Doãn Doãn khiến Doãn Doãn bị đau nhưng chỉ có thể nghiêng răng chịu trận chứ không dám rên la một tiếng nào.

Cô quay đầu lại nhìn Doãn Tinh cầu cứu, nhưng nhận lại được chính là nụ cười khổ của Doãn Tinh.

Loại chuyện riêng gia đình thế nào bảo cô phải cứu làm sao đây? Nhưng cũng sợ một hồi nữa sẽ xảy ra án hung sát, cuối cùng Doãn Tinh cũng nổi lên dũng khí định đi tới coi thế nào, nào ngờ bị Chức Hạo rống lên quát.

"Ai dám đi theo tôi sẽ tính sổ với người đó!"

"VẬY....." Doãn Tinh dừng bước liếc nhìn sang ông xã, thấy chồng mình không có ý định nhún chân vào vũng nước đục này, cô chỉ đành nhìn Doãn Doãn bằng ánh mắt xin lỗi với lời nhắn nhủ: Em hãy tự mình bảo trọng nha!

"Bà xã, em yên tâm, Doãn Húc sẽ bảo vệ mẹ nó." Tên nhóc kia cũng đáng sợ không kém gì cha nó đâu.

Doãn Tinh nghĩ, hiện tại cũng chỉ có thể kỳ vọng vào Doãn Húc mà thôi.

Đóng sầm cửa lại, Chức Hạo hát Doãn Doãn tới trên ghế sofa màu đen da mềm.

"Đau quá!" Tuy Chức Hạo không dùng sức mạnh nhưng do Doãn Doãn sợ ý bị đụng vào góc bàn tra, đau đến rít lên.

"Ngẩng đầu lên tôi xem!" Một tay vẫn nắm Doãn Húc, Chức Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm Doãn Doãn.

Doãn Doãn không dám ngẩng đầu. Biết làm sao bây giờ, ai bảo cô nhát cáy làm chi? Cơ thể cô không ngừng phát run, trong lòng cũng hết sức bàng hoàng.

Sao có thể gặp lại tên đàn ông năm đó bị các cô mua làm vật thí nghiệm? Anh ta có nhớ mình không?

Thấy anh tức giận sắc mặt quá mức dọa người, Doãn Doãn càng thêm run rẩy, nước mắt uất ức ngưng tụ quanh hốc mắt nhưng quật cường không muốn để nó rơi xuống.

"Mẹ, mình dám làm thì phải dám nhận, hãy mau thừa nhận mẹ đã gây ra chuyện xấu gì đi!" Doãn Húc đứng bên cạnh hờn mát quạt gió đốt lửa.

"Đưa con xấu xa này, thiết là uống công nuôi con, con..... Sao con lại đi giúp người ngoài mà không giúp mẹ?"

Doãn Doãn ngẩng đầu giận dữ mắng mỏ Doãn Húc, ánh mắt vô tình chạm phải đôi mắt màu xanh dương lạnh lẽo có thể giết người kia, ngay tức khắc liền ngó sang chỗ khác.

"Mẹ, ba đâu phải là người ngoài đâu chứ, ba là người của mình mà." Chóp đôi con người trong suốt, Doãn Húc nịnh bợ ngược đầu lên nhìn Chức Hạo.

Chức Hạo sờ sờ đầu Doãn Húc, bảo cậu bé đi tới ghế sofa đằng kia ngồi xuống, "Ngoan ngoan yên ở đó, đừng lên tiếng!"

Doãn Húc khôn khéo gật gật đầu, thật nghe lời ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Vậy cũng được sao? Doãn Doãn bất bình nhìn chằm chằm Doãn Húc, ngày thường ở nhà nó nào được ngoan ngoan biết nghe lời như thế, bây giờ người đàn ông này vừa xuất hiện nó lập tức biến thành một người khác?

đáy mắt Chức Hạo thoáng hiện lên tia lửa tức giận đi tới chỗ cô gái nhỏ đang ngồi ghế sofa với đôi tròng mắt đen láy tinh quái chuyển động, lòng ngực bởi vì nhìn thấy cô mà phập phồng nhấp nhô, cả nơi nào đó ở dưới bụng cũng vì thế mà nổi lên phản ứng dữ dội, nhưng trước khi chưa cùng cô thanh toán ra lẽ nợ nần thì anh sẽ không chạm tới cô.

"Thằng bé tên Doãn Húc sao?"

"Bộ anh không biết hỏi nó sao?" Doãn Doãn lí nhí bắt bẻ.

"Tôi hỏi cô, tại sao tên của nó là Doãn Húc? Anh là con trai tôi kia mà." Lời lầm bầm đó của Doãn Doãn đương nhiên đã bị Chức Hạo nghe rất rõ ràng.

"Nó là con tôi!" Giọng nói của Doãn Doãn nhỏ xíu tựa như muỗi kêu nhưng vẫn bị Chức Hạo nghe được.

"Không có tôi làm vật thí nghiệm cho cô, cô một mình sinh ra được ư?"

"Tôi....." Doãn Doãn nhất thời nói không ra lời.

"Ngẩng đầu lên nhìn tôi!" Chức Hạo không còn kiên nhẫn nữa quát ầm lên.

Bị quát tháo như vậy, Doãn Doãn càng rú đầu thấp hơn, cô cắn chặt môi dưới nhằm để dẫn lại nỗi sợ hãi, nhưng cơ thể lại không kiềm được mà run lên.

"Muốn tôi lập lại một lần nữa sao?" Có can đảm gây ra chuyện thì phải có can đảm thừa nhận, cô gái này thuộc nhóm họ rùa đen hay sao? Không thì tại sao không dám ngẩng đầu lên nhìn mình?

Đợi thêm một lúc nữa, rốt cuộc Chúc Hạo đã mất hết kiên nhẫn, anh vươn tay tới bắt lấy bả vai Doãn Doãn muốn ép cô ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra cô thật là gầy yếu, cả bả vai mà nắm chưa đầy lòng bàn tay. Anh thô lỗ bóp chặt cằm cô buộc cô nhìn thẳng vào mình.

Kết quả đập vào mắt anh chính là một khuôn mặt xinh xắn là chỗ chứa khóc muốn nói rồi lại thôi, trên gương mặt tinh xảo toát ra sự hấp dẫn mê người, cái miệng nhỏ nhắn hơi mấp máy, đường cong này tựa như đang mời anh thưởng thức.

Tức giận trong ngực Chúc Hạo vơi đi một nửa, giọng nói cũng không có phát lửa như vừa rồi.

"Tôi...." Doãn Doãn đau chết đi được, sao anh ta không có chút ga lăng nào vậy chứ? Chẳng lẽ anh muốn bóp chết mình sao?

"Tại sao không nói lời nào đã bỏ đi? Còn âm thầm sinh con của tôi?" Đã vậy còn gấp lại con ruột của mình trong hoàn cảnh như thế này.

"Tôi không biết anh là ai cả!" Mặc dù nội tâm lo sợ hãi hùng, nhưng Doãn Doãn cũng phải nói ra sự thật.

"Cô....Chết tiết!" Lòng ngực bởi vì tức giận càng nhấp nhô kịch liệt, Chúc Hạo hận không thể đem chết người phụ nữ không biết sống chết này, "Tại sao lại có mặt ở học viện Hepburn?"

"Tôi muốn làm nhà thiết kế!" Nếu không cô tới nước Pháp làm gì? Doãn Doãn không nhận được trọn mắt lên.

"Nói chuyện to lên một chút, đừng nói để cho mỗi mình cô nghe."

"Hai người nói chuyện với nhau, anh nghe được là đủ rồi." Chuyện như vậy bảo cô làm sao lớn tiếng nói to như anh được chứ?

"Lúc đó có thai sao không đến tìm tôi?" Khiến anh bỏ lỡ giai đoạn nhìn con mình từng ngày lớn lên.

"À, tôi...." Còn tưởng rằng anh sẽ trách cô tự ý quyết định sinh con, Doãn Doãn ghen hòng nhìn Chúc Hạo trân trời, "Tôi không biết tìm anh ở đâu."

Cô nói như vậy cũng coi là thật đi, rồi khỏi Nhật Bản như vậy nhất định là không tìm được anh.

"Năm đó tại sao lại vô mộng chạy lấy người?"

Cùng anh cả đêm triền miên, chẳng lẽ cô gái nhỏ này không hề có chút luyện nào sao?

"Tôi...Chúng ta chỉ là bỏ tiền mua một đêm." Không đi, chẳng lẽ chờ trả lại tiền ư! Doãn Doãn không nhận được làm bầm nói.

"Đáng chết!" Lại một tiếng chửi mắng thô tục được thốt ra từ miệng Chúc Hạo.

Mất thấy sắc mặt anh trở nên xanh mét dọa người, Doãn Doãn nhận không được rụt cổ lại, chỉ sợ trong lúc nóng giận anh bóp chết mình.

"Cô.....Sợ cái gì?" Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nắm ở trong tay rụt lại, Chúc Hạo nói lòng lực ở tay, con người vẫn không kiềm chế được lửa giận mà nực lửa.

"Chẳng lẽ anh muốn giết người diệt khẩu? Tội của tôi không đáng chết, tôi...Tôi đã lỡ sinh ra Doãn Húc rồi."

Vốn dĩ cô muốn phá thai, bởi vì cô còn chưa biết yêu đương là gì, nếu như không phải trong lòng có chút không nở rời xa anh, cô thật sự không muốn giữ lại đứa trẻ này.

Trên mặt Chúc Hạo nổi đầy gân xanh, đôi mắt màu xanh dương lóe lên tia sáng quỷ dị, "Ý cô là, năm đó cô từng tính toán muốn giết chết con của tôi?"

Người đàn bà này nếu dám giết cốt nhục của anh, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Doãn Doãn hé một mắt lên liếc nhìn mặt của Chúc Hạo, oa! Mới vừa rồi không nhìn kỹ, hiện tại mới phát hiện ra anh ta đẹp trai như thế, vẫn khiến tim cô đập thành thịch như năm đó.

"Người đàn bà đáng chết này, cô thật sự tính giết con trai tôi?" Chúc Hạo nhận không được hét âm lên với Doãn Doãn.

"Không có...." Doãn Doãn bị vẻ mặt kinh người của Chúc Hạo dọa cho choáng váng." Cho dù chỉ là nghĩ qua, hiện tại cô cũng không dám thừa nhận.

"Rốt cuộc là có hay không?" Hai mắt phun ra lửa mạnh, bất tri bất giác Chúc Hạo tăng lực đạo trên tay.

"Đau quá, mặt của tôi...." Trời ạ! Đáng đáp cô đã đủ bình thường rồi, hiện tại nếu mặt bị huy, cô thật sự sẽ mất hết tương lai.

Nghe Doãn Doãn gào khóc, Chúc Hạo không thể không thừa nhận đáy lòng mình sinh ra một hồi rung động.

“Anh....Chẳng lẽ anh muốn giết tôi sao?” Đáng sợ quá, cô....Chẳng lẽ cô yêu phải một tên sát thủ mắt xanh ư?

“Làm sao cô biết tôi muốn giết cô? Nhưng mà.....” Nhìn cái miệng nhỏ nhắn tươi cười ướm át kia, anh đột nhiên nghĩ đến một biện pháp khác hay hơn để trừng phạt cô.

“Nhưng mà.....Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn khiếp sợ ngẩng lên, Doãn Doãn cực kỳ khẩn trương nhìn chăm chăm Chức Hạo.

“Cô tuyệt đối sẽ phải trả giá đắt.” Đôi mắt xanh dương tản ra hơi thở lạnh lùng.

“Híc híc!” Nước mắt Doãn Doãn không thể nào kiềm được nữa là chảy xuống.

“Cô....Cô khóc cái gì?” Gương mặt chứa đầy phần nộ dịu lại đôi chút, Chức Hạo nhẹ nhàng buông tay đang nắm giữ cằm Doãn Doãn, không có ai phát hiện ánh mắt màu xanh dương thoáng hiện lên một tia thương tiếc.

“Tôi...Thiệt là oan quá!” Sắp bị giết rồi, có thể không khóc sao?

Tức giận ẩn chứa dần dần mất đi, thay vào đó là một sự dịu dàng hiếm có, lạnh lùng trong đôi mắt kia tản đi trong nháy mắt, “Đau lắm hả?”

Doãn Doãn liều chết gạt đầu.

Chức Hạo ôm thân thể nhỏ nhỏ của Doãn Doãn vào trong ngực, cầm tựa vào cô, môi anh rất tự nhiên đặt lên trán cô.

“Ngaoan, không sao nữa rồi, đừng khóc!” So với người thô bạo lúc trước, Chức Hạo bây giờ dịu dàng hơn nhiều.

“Ừ!” Doãn Doãn thuận thế tựa vào trong ngực Chức Hạo. sau đó liều chết khóc, ra sức mà khóc.

Mắt thấy tư thái mình hạ thấp, vốn cho rằng dễ dàng cô sẽ không khóc nữa, không nghĩ rằng cô gái trong ngực lại càng khóc lớn tiếng hơn, khóc đến nỗi khiến tim cùng lý trí của anh đều rối loạn.

Doãn Doãn giống như trời sinh chứa hệ thống cung cấp nước uống, một khi đã mở thì không thể đóng được, cô ra sức khóc, toàn bộ nước mắt nước mũi dính vào bộ tây trang hàng hiệu đắt giá trên người Chức Hạo.

Cô vừa khóc vừa mè nheo trong ngực Chức Hạo, hai lửa dục dưới bụng của anh càng thêm rùng rợn.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười gian ác, nghĩ đến biện pháp duy nhất ngăn chặn tiếng khóc của cô là.....

Cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ nhắn đang nức nở nghẹn ngào, rốt cuộc khi môi anh dán lên môi cô thì không còn nghe được âm thanh nức nở nữa, tiếng khóc sục sùi chậm chậm biến thành tiếng rên rỉ vui sướng.

Doãn Doãn tự động vòng tay lên cổ Chức Hạo để nụ hôn kia được tiến vào sâu hơn, có lẽ cô chờ nụ hôn này đã sáu năm rồi.

Lúc này Doãn Húc đang ngồi ở trên ghế sofa lặng lẽ nhảy xuống, chạy đến bên cạnh cửa, nhẹ nhàng mở ra, vừa đúng lúc nhìn thấy vợ chồng Phong Dục đứng chờ bên ngoài cửa.

Doãn Húc chuẩn êm đi ra ngoài, đóng cửa lại, sau đó nghịch ngợm nhìn về phía vợ chồng Phong Dục nói, “Xuyệt, ba cháu đang hôn mẹ cháu!”

“Ba cháu hôn mẹ cháu?” Trong mắt Doãn Tinh lóe lên vẻ hưng phấn.

“Đừng ạ, dì Doãn Tinh, dì dẫn cháu đến nhà dì chơi được không? Doãn Húc không muốn phá hỏng hai “chuyện tốt” của hai người ở trong nhà.

“Được!” Doãn Tinh vui vẻ dắt theo Doãn Húc sau đó kéo Phong Dục xoay người rời đi.

Không có ai thấy được trên môi cô thoáng qua nụ cười quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Bonnie

Hai người trong phòng đang hôn nhau quyền luyến không rời.

Đã lâu không cảm nhận được mùi vị đôi môi mềm mại của Doãn Doãn khiến Chúc Hạo gần như phát điên, anh đã mong nhớ hương vị này bao lâu rồi?

Nghĩ đến thân thể anh mỗi đêm đều phát đau, cho dù anh đã tìm rất nhiều cô gái tóc vàng ngực lớn để thay thế cô, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn hay nhớ tới đoạn tình "bán mình" sáu năm trước ở Nhật Bản.

"Mấy năm nay em đã có bao nhiêu người đàn ông?"

Nghĩ đến việc mấy năm qua mình không ở bên cô, nhất định anh đã bị cô cấm sừng khiến đáy lòng Chúc Hạo càng thêm phần nộ tức giận, môi anh bá đạo dùng sức mút lấy hương thơm trên đôi môi anh đào nhỏ đỏ thắm, cái lưỡi tùy ý xâm nhập vào trong miệng cô quăn lấy răng môi cô, không ngừng cảm thụ sự hấp dẫn của cô.

Một trận tê dại từ bụng dưới của Doãn Doãn dâng lên, cô cảm thấy đầu óc mình như bị tắc nghẽn không thể hít thở nổi khiến khắp người cô như đang bắt đầu bốc cháy.

"Nói!"

"Không có....." Hoàn toàn đắm chìm trong lưới tình của Chúc Hạo, Doãn Doãn căn bản là đã quên mình muốn nói gì.

"Trong sinh hoạt của em không có người đàn ông nào nữa sao?" Chúc Hạo ác ý phê bình cô, trong lòng càng thêm tức giận bởi vì sáu năm qua có thể cô đã lên lúc ngoại tình ở sau lưng anh.

"Trong sinh hoạt hả, em chỉ muốn....." Khó khăn lắm mới thừa dịp Chúc Hạo đang muốn tính sổ với cô Doãn Doãn liều chết lấy hơi nói, "Em chỉ muốn.....Em chỉ muốn anh!"

Hai gò má Doãn Doãn ửng hồng, nói ra niềm khao khát trong lòng mình.

"Ừ! Sau đó thì sao?" Chẳng biết tại sao, nghe được lời thổ lộ mà mình mong muốn từ miệng Doãn Doãn nói ra, lửa giận trong lòng Chúc Hạo đã vơi đi một nửa, cặp mắt màu xanh đang phát hỏa nháy mắt trở nên nhu tình.

"Sau đó em cũng rất nhớ nụ hôn của anh, chẳng qua là không biết đi đâu tìm anh!" Năm đó cô tốn tiền mua một đêm của anh, sau anh được người ta đưa về lại quá "trao bao", cô cũng không kịp hỏi anh tên gì.

"Em là cô gái ngốc!" Chẳng những bán đứng chính mình, còn thay anh sinh đứa bé, nhưng không biết anh là ai, Chúc Hạo thật hoài nghi đầu óc của người phụ nữ này không phải có vấn đề chứ?

Anh nhắc Doãn Doãn ngồi lên bấp đùi mình, kéo thân thể nhỏ bé yếu đuối của cô vào lồng ngực của mình, sau đó lấy vật nóng rực của mình để ở dưới mông cô.

Cảm giác được vật nóng rực này, một cảm giác không tự nhiên kéo đến, Doãn Doãn nhũ mảy một cái, muốn nhích người, lại nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng kêu rên.

"Đừng nhúc nhích." Trên người Doãn Doãn có hương thơm thoang thoảng của phụ nữ câu dẫn các giác quan của Chúc Hạo, hơn nữa cử động vừa rồi của cô làm cho thủy triều trong anh dâng trào, khiến anh không muốn cô cũng khó.

Nhưng còn chưa cùng với người phụ nữ đáng giận này nói rõ ràng xong, anh không thể chưa suy nghĩ kỹ càng lại tiếp tục cho cô tình trùng của mình nữa, để tránh lặp lại sai lầm năm đó.

"Anh. . . .Anh nóng lắm sao!" Doãn Doãn nhìn cái trán đầy mồ hôi của Chúc Hạo mà thấy đau lòng.

Cô đưa bàn tay nhỏ bé giúp anh lau mồ hôi, nhưng không biết cử động nhỏ này của mình vô tình lại quạt gió đốt lửa, khiến anh vẫn luôn phải chịu đựng càng không thể ngăn lại được nữa.

"Đừng chạm vào anh, để anh hỏi xong đã." Chúc Hạo liều chết đè nén dục vọng đang sôi trào, cúi đầu nhìn người con gái mặt mũi ửng hồng ở trong ngực.

"Nhưng mà anh rất nóng lại cứ dán sát em, cái đó của anh....." Doãn Doãn vốn định nói là "Cái đó của anh còn đang chọc vào người em" nhưng cô lại không thể mở lời nói ra được.

"Nó chọc vào em đúng không?" Chúc Hạo dĩ nhiên biết vật nóng rực của mình vẫn luôn để ở miệng tiểu huyết của cô, chỉ chờ vận sức phát động là có thể lập tức tiến vào.

"Dạ! Rất nóng, cũng rất khó chịu!" Doãn Doãn thành thật nói ra cảm nhận của bản thân.

"Nói em muốn anh!" Chúc Hạo vừa lớn tiếng ra lệnh, vừa kịch liệt thở hổn hển.

"Em.....Em muốn anh!" Doãn Doãn nhăn mũi, mặc dù không hiểu Chúc Hạo tại sao nhất định phải lớn tiếng với cô như vậy, nhưng mà, dù anh có lớn tiếng với cô hơn nữa, cô cũng không ghét anh.

Vì vậy cô mạnh dạn đưa tay bấm một cái vào lồng ngực rắn chắc của anh, "Quả nhiên vẫn còn rất cứng quá đó!"

Giống như trong trí nhớ của cô, có lúc ngay cả trong mơ Doãn Doãn cũng sẽ nằm mơ thấy.

Động tác của Doãn Doãn không thể nghi ngờ chính là đang đổ thêm dầu vào lửa, Chúc Hạo thờ đốc vì kinh ngạc, lập tức đè lồng ngực về phía Doãn Doãn.

"Không phải vừa nói em đừng lộn xộn sao? Giờ em phải tự chịu trách nhiệm!"

Gầm nhẹ một tiếng, Chúc Hạo lần nữa ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đang muốn biện hộ của Doãn Doãn.

Mùi vị mềm mại này còn tinh khiết hơn bất kỳ loại rượu nào, thơm mát mê người khiến người ta say mê chính là cô vẫn ngây ngô như xưa, làm cho Chúc Hạo đột nhiên hiểu ra vừa rồi cô không nói láo, sáu năm này cô hình như không có bị tên đàn ông nào khác hưởng lợi.

Cái lưỡi tùy ý tham quan qua lại ở trong miệng Doãn Doãn, hô hấp của hai người bắt đầu trở nên nặng nề, bàn tay Chúc Hạo nâng gáy Doãn Doãn lên, để cô dán chặt vào môi mình, mút lấy chất lỏng bên trong môi cô không buông tha.

Hai người hôn không có để lại bất kỳ khe hở nào, bọn họ hoàn toàn quên hết tất cả, suýt nữa ngạt thở vì thiếu dưỡng khí.

Trong đầu Doãn Doãn hiện lên một màn mình bị anh ăn sạch sáu năm trước, giờ phút này trong lòng cô càng trào dâng niềm hạnh phúc khi được gặp lại Chúc Hạo, cho tới bây giờ cô vẫn nghĩ mình không có may mắn gặp lại được hoàng tử mất xanh này.

Bàn tay Chúc Hạo không biết khi nào đã trượt vào trong áo Doãn Doãn, kỹ xảo thuần thục vén áo cô lên, sau đó khéo léo mà cởi khuy cái áo lót cô ra, bàn tay phủ lên cái xinh xắn đầy đặn kia.

Mấy năm nay, ngực cô đã trở nên căng tròn hơn, có thể không bằng những người đàn bà ngực lớn mà anh hay đưa về nhà, thế nhưng khi nắm trong tay lại có một xúc cảm giống như tơ lụa mịn màng, đầu ngón tay anh hơi bấm vào nhũ hoa, cố ý dừng lại ở điểm nhạy cảm của cô, nếu như anh nhớ không lầm, toàn thân trên dưới Doãn Doãn đều rất nhạy cảm, chỉ cần chạm nhẹ cũng khiến cô mất lý trí mà rên rỉ.

Quả nhiên, từng tiếng rên rỉ được bật ra từ cái miệng nhỏ nhắn của Doãn Doãn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại vì đè nén dục vọng, toàn thân giống như có lửa nóng bao quanh, bộ ngực của Doãn Doãn cương cứng lên, chịu đựng sự xoa nắn nhiều hơn của Chúc Hạo, hai chân cũng không tự chủ được ép chặt vào đùi anh mà sát theo bản năng tìm kiếm thêm sự xoa dịu.

"Thêm muốn đến vậy sao?" Người phụ nữ ở trong ngực đáp lại khiến Chúc Hạo hết sức thỏa mãn, bờ môi nhếch lên một nụ cười tà mị.

"Á....." Doãn Doãn dùng tiếng rên rỉ say sưa không rõ trả lời.

"Muốn tới vậy sao, được.....Vậy anh sẽ thỏa mãn em!" Chúc Hạo lột sạch quần áo trên người Doãn Doãn, để cặp vú trắng như tuyết kia hiện ra trước mặt anh.

Chức Hạo cảm giác thân thể mình truyền tới một hồi co rút, bị vật mềm mại nhìn thấy này làm cho chấn động.

Anh cúi đầu, môi vùi ở hai vú, tí mĩ thưởng thức hương thơm của cặp vú trắng như tuyết kia, bàn tay trượt xuống chỗ kín ở dưới hạ thể cô, phát hiện chỗ kia đã chảy ra nước ẩm áp, đầu ngón tay anh để lên hoa hạc, trêu đùa ở phía trên một lúc, sau đó lấy một ngón tay chọc vào nơi đầy nước của cô.

Thân thể Doãn Doãn theo bản năng kẹp chặt không để cho ngón tay của anh xâm lấn, hai chân kháng cự mà khép lại, lại không chế không được cả người run rẩy.

"Anh..... .Lại muốn chọc vào chỗ đó em sao.....Sẽ rất đau....."

Trí nhớ sáu năm trước vẫn còn trong đầu Doãn Doãn, cô sợ cái cảm giác đau này, đau đến nỗi ba ngày cô không xuống được giường, bước xuống giường lại phát hiện tư thế kỳ quái, thiếu chút nữa là bị Doll cùng Hòa Nhi cười nhạo.

"Lần này sẽ không đau nữa.....Anh bảo đảm sẽ rất nhẹ nhàng...." Anh cẩn thận không chế lực nói.

"Thật không?" Doãn Doãn nhìn ngắm gương mặt tuần tú đang cố đè nén dục vọng kia, không tin tưởng chút nào vào sự bảo đảm của anh.

"Ừ..... Gọi tên anh....." Chúc Hạo không cho cô cơ hội hỏi thêm nữa, dịu dàng vuốt ve hai cánh môi cô, khiến cánh môi kia ở trong tay anh run rẩy.

Nụ hôn của anh chuyển xuống điểm phản hồng trước ngực cô, anh phát hiện sáu năm qua bọn họ phát triển tương đối khả quan, anh cảm thán mà xoa nắn điểm nổi nên đó, sau đó đôi mắt xanh dương sáng lên phát ra một tia tấn thưởng.

"Còn mê người lại ngon miệng như vậy, anh thích nhất mùi vị này!" Mùi vị này của cô hằng đêm hành hạ anh, khiến anh ngay cả tìm bò sữa lớn lót dạ cũng không thể thỏa mãn được sự đói khát trong tim.

"Đau..... Nhẹ một chút....." Doãn Doãn bị bóp đau, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú, nhỏ nhẹ cầu khẩn nói.

"Vậy được chưa?" Theo Doãn Doãn yêu cầu, Chức Hạo giảm nhẹ lực đạo trên đùi.

"Quá.....Quá nhẹ, hơi bị ngứa!" Nhưng khi anh giảm nhẹ lực, thân thể cô ngược lại trở nên hệt hăng.

Chức Hạo vùi ở hai vú cô gặm cắn, sau đó thỏa mãn ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Doãn Doãn đang ý loạn tình mê., "Như vậy có thích không?"

"Dạ.....Thích....." Doãn Doãn mơ hồ mà trả lời, tay nhỏ bé để lên bờ ngực nóng của Chức Hạo.

"Em muốn anh.....Cho em....." Thân thể của cô nóng quá, nóng đến mức cô chỉ muốn anh tiến vào cơ thể cô ngay lập tức.

"Được, anh sẽ chiều em!" Gầm nhẹ một tiếng, thân thể Chức Hạo trượt vào giữa nơi ướt át của cô, mặc sức lao tới.

"Ồ.....Á....." Không chịu nổi xung lượng này, Doãn Doãn cuồng loạn kêu rên dâm dăng.

"Muốn nhẹ một chút không?" Từng giọt mồ hôi rơi trên trán Chức Hạo, anh vừa khống chế lực đạo của mình, vừa tà mị liếc nhìn vẻ mặt Doãn Doãn.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mê say kia đều là mồ hôi của anh nhỏ xuống, làm Chức Hạo rất muốn điên cuồng hôn lên gương mặt như tia pháo hoa đốt cháy người kia.

Doãn Doãn không ngừng uốn éo theo sự nghiêng ngả điên cuồng của Chức Hạo, để cho Chức Hạo có thể tiến sâu hơn vào. Một đợt sóng cao trào tiến tới, Chức Hạo ngừng lại, bế thân thể nhỏ bé của cô lên, nằm xuống để cô ngồi lên bụng mình, nắm lấy cái mông của cô ý bảo cô bắt đầu lắc cái mông của mình.

"Lắc nhanh một chút....." Chức Hạo bấm chặt cái khe mông của cô, tăng thêm gia tốc lắc mông cô.

"Á.....Hạo....." Nằm úp trên người Chức Hạo, Doãn Doãn phóng túng mãnh liệt lắc lư cơ thể, một chút kinh hãi bị khoái cảm đánh thẳng vào giác quan mà xóa sạch.

"Rên lớn tiếng hơn nữa....." Chức Hạo bấm chặt mông cô hướng chỗ sâu nhất của mình mãnh liệt lắc, cái tay còn lại cắm vào nơi màu hồng nhạt của cô.

"Ừm..... Á....." Đột nhiên có một vật đâm vào khiến Doãn Doãn lớn tiếng điên cuồng kêu la, cô xấu hổ che miệng lại, một đợt tấn công khác lại mãnh liệt kéo đến, khiến cô càng lớn tiếng kêu to hơn.

Nghe tiếng kêu rên của Doãn Doãn, Chức Hạo lại một lần nữa bắn ra tinh dịch nóng nóng trắng đục, anh huých người thêm một cái thẳng eo hơi nghiêng về phía trước, nhích lên thêm một chút nữa mới chậm lại động tác, chuẩn bị cuộc tấn công lần thứ hai.

Tái diễn như vậy thêm mấy lần, anh lấy tay ghì mạnh ấn cái mông của Doãn Doãn xuống để dục vọng nóng rứa của mình mãnh liệt chèo chống, Chức Hạo thở dốc hân hân, hơi thở bị dục hỏa thiêu đốt đến cực hạn.

"Ừm....." Chức Hạo phát ra âm thanh thô cứng.

"Á....." Doãn Doãn cũng phát ra âm thanh mềm mại vô lực ngổ phịch ở trên ngực Chức Hạo, cô mệt đến không còn hơi sức để nói chuyện nữa.

"Cho em nghỉ ngơi một chút....." Sao tinh lực anh ấy dồi dào như thế? Vừa nãy đòi hỏi tới mấy lần, khiến toàn thân cô đau giống như bị xe nghiền qua vậy, Doãn Doãn thật sợ mình sẽ mất mạng nếu như cùng anh chơi tiếp.

"Được....." Biết tinh lực mình quá dư đã dọa cô sợ, mặc dù anh không muốn ngừng lại con thỏa mãn, nhưng thời gian còn dài, tạm tha cho cô lần này trước.

Vuốt vuốt cái trán bị tóc ướt che lại của cô, anh hôn lên trán cô, sau đó dọc theo cánh mũi rơi xuống đôi môi đang mím chặt của cô.

Bàn tay anh vẫn vỗ về trên đùi qua lại ở khe mông cô, ở giữa mông trơn trượt qua lại vọt nhẹ, đầu ngón tay vuốt ve nơi hoa hạc đầy nước kia, lưỡng lự không muốn dời đi.

Chỉ chốc lát sau, Nhất Trụ Kinh Thiên* trong anh lại dâng trào, anh không nhịn được lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. (*cột chống trời)

"Doãn Doãn.....Anh muốn nữa....." Chức Hạo lắc lắc Doãn Doãn đang mơ màng ngủ, ép buộc cô phải tiếp nhận dục hỏa của mình.

"Không..... Không được.....Em mệt quá....." Doãn Doãn kháng cự, lâu bầu một tiếng muốn vùi ở trong ngực anh ngủ, Chức Hạo cũng không bỏ qua cho cô, nâng cái mông xinh đẹp của cô lên nhẹ nhàng từ phía sau trượt vào thân thể cô.

Một chút mệt mỏi của Doãn Doãn đều bị khoái cảm xóa sạch, con buồn ngủ bị cưỡng chế đuổi đi, cô cùng anh lại lần nữa leo lên thiên đường hoan ái.

Không biết lại làm mấy lần, hai người rốt cục bắt tri bắt giác ngủ mê man.....

Khi Doãn Doãn vừa tỉnh dậy, bỗng nhiên tròn to cặp mắt, vẻ mặt kinh ngạc khép hai chân lại.

Cô cảm giác có một cánh tay đang đưa tới, giãy giụa thân thể một cái, theo động tác của cô là sự đau đớn lan tràn.

Trời ơi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn hoang mang, nhìn trên đỉnh đầu có một cắt mắt ẩn chứa sự lạnh lùng gian ác, thật hy vọng mình vĩnh viễn không tỉnh lại.

"Á.....Em....."

"Chúng ta nên xuống giường xử lý nợ nần giữa chúng ta đi, tiểu đả điều."

Vừa tỉnh dậy phát hiện người phụ nữ nhỏ trong ngực mình cũng vừa tỉnh dậy, nhưng khiến anh tức giận lại là, cô vừa nhìn thấy anh liền bị dọa đến mặt xanh tái nhợt, nhìn bộ dạng lo lắng kia của cô, anh nổi lên ý niệm muốn trêu đùa cô.

"Em....." Doãn Doãn dụi cơ thể trần trụi của mình vào trong ngực anh, hy vọng có thể thoát được nhát thoi.

"Đáng chết! Em lại không muốn sống!"

Khi cô ở trong ngực anh cọ sát, khiến dự vọng bị dập tắt lần nữa bị đốt cháy, Chức Hạo khẽ nguyền rủa một tiếng, lật người đè lên Doãn Doãn. Quên đi, nếu như cô không muốn nói, như vậy anh sẽ dùng một phương thức khác trừng phạt cô.

Đôi mắt màu xanh lần nữa bắn ra tia sáng quý dị.

Doãn Doãn tròn to mắt, nhìn chỗ ở của Chức Hạo.

Một hộ vệ mà có thể ở một căn nhà lớn sang trọng như vậy ah! Hơn nữa ở đây còn có rất nhiều người làm, Chức Hạo nhìn giống như một Quốc vương tôn quý, anh thật sự chỉ nổi tiếng ở giới thượng lưu nước Pháp là hộ vệ Nữ Hoàng Thời Trang thôi sao?

Doãn Doãn vừa nhìn ngôi nhà có hơn hai trăm phòng theo kiến trúc Châu Âu vừa than thở.

Nó có thể sánh ngang với một tòa lâu đài thời Trung cổ, như vậy Chức Hạo ở đây chính là công tước đó.

Lòng hiếu kỳ cùng hứng thú khiến Doãn Doãn không biết ở sau lưng có một đôi mắt màu lam rét lạnh đang thâm quan sát cô, cô tiến thẳng tới cánh cửa màu đỏ, sau đó xem từng phòng từng phòng một.

"Phòng em không phải ở đây!" Đi sau phía sau cô Chức Hạo thở dài kéo cô vào trong ngực.

"Nhiều tranh quá, em muốn xem!" Doãn Doãn giãy giụa trong ngực Chức Hạo mím môi nhìn Chức Hạo.

"Sau này còn thiếu gì cơ hội, bây giờ đi theo anh!" Chức Hạo cố ý bỏ qua anh mắt cầu xin của Doãn Doãn, bá đạo ôm cô đi về phía phòng của cô.

"Em ở chỗ này!" Chức Hạo kéo Doãn Doãn vào trong phòng, đặt cô lên chiếc giường lớn mềm mại.

Đây là một gian phòng của phái nữ, không hẳn là chỗ ở của nữ quý tộc trước kia.

"Oa! Đẹp quá, em thích lắm!" Doãn Doãn hiện ra nụ cười thỏa mãn nhìn Chức Hạo, "Vậy còn anh?"

"Anh ở phòng kế bên!" Chức Hạo trả lời đơn giản, ánh mắt tránh né cô.

"Sao anh lại ở phòng kế bên?" Trong giọng nói Doãn Doãn để lộ sự thất vọng của cô.

Cô còn tưởng sau khi gặp lại nhau, cô có thể cùng người đàn ông này vĩnh viễn sống bên nhau, còn có Doãn Húc nữa hợp thành một gia đình nhỏ ba người sống vui vẻ hạnh phúc.

"Em không xứng ở lại phòng anh." Chức Hạo lớn tiếng nói với Doãn Doãn.

Thân thể Doãn Doãn lung lay một cái, trái tim như bị người ta dùng sức quất thật mạnh vào.

"Đừng tưởng rằng em sinh cho anh một đứa con là có thể bay lên làm Phụng Hoàng, có điều, em chỉ cần an phận ở bên cạnh anh, anh sẽ cho em hưởng cuộc sống sung sướng."

Từ trong ánh mắt khinh bỉ của Chức Hạo, Doãn Doãn có thể cảm nhận được anh đối với mình không có một chút tình cảm nào. Lòng của cô thật đau! Tại sao vừa rồi trong miệng người đàn ông này còn đầy lời lẽ yêu chiều, vậy mà hiện giờ lại đối xử với cô như vậy?

Cô thật không dám tin, tại sao trước sau một giây, anh lại thay đổi nhanh như vậy?

"Chức Hạo, em....." Doãn Doãn cắn môi không dám nói tiếp nữa, cô bị ánh mắt lạnh lùng của anh dọa sợ.

"Em còn cần cái gì?" Chức Hạo lạnh lùng nhìn về mặt đáng thương muốn nói lại thôi của Doãn Doãn.

"Em.....Doãn Húc đâu?" Dùng sức chớp mắt không cho nước mắt chảy xuống, Doãn Doãn dừng cảm nhìn thẳng vào cặp mắt màu xanh kia.

"Anh đã sai người đưa thằng bé đi làm một số huấn luyện đặc biệt rồi, nó sẽ không cùng sống chung với chúng ta."

"Cái gì? Tại sao vậy chứ? Nó là con em, anh.....Tại sao lại muốn chia rẽ hai mẹ con em?" Tại sao anh lại đối xử như vậy với cô?

"Nó là con trai anh, trong người nó chảy dòng máu của anh, anh sẽ không cho nó ở bên cạnh em, bị em nuôi dạy thành dạng không có giáo dục, để nó sống xa em là cách tốt nhất, sau này vào những kỳ nghỉ hè và nghỉ đông em đều có thể tới thăm nó, anh cũng không nỡ chia rẽ hai mẹ con em."

Chức Hạo nói xong đạo lý rõ ràng, khí thế đó khiến Doãn Doãn mấp máy môi nói không ra lời.

Cô có cảm giác mình bị lừa. Người đàn ông này mới vừa rồi còn dịu dàng ôm lấy mình, người đàn ông nhiệt tình như lửa mà điên cuồng này vừa xâm lược cơ thể cô, vậy mà vừa rồi khỏi ngực anh ta, anh ta đối với cô chẳng khác nào người xa lạ.

Chớp chớp nước mắt không cần thận để nước mắt chảy xuống, đôi mắt nâu đỏ lên, Doãn Doãn vẫn không buông tha nhìn chăm chăm Chức Hạo, "Đem Doãn Húc trả lại cho tôi, mẹ con tôi sẽ qua về Đài Loan, chúng tôi không cần lệ thuộc vào anh." Cô mạnh mẽ nói.

Cô không cần sống trong tòa lâu đài xinh đẹp này, mặc dù ở Đài Loan cô cùng Doãn Húc cũng không phải giàu có nhưng cùng bọn Hòa Nhi và Doll sống rất vui vẻ. Cô tính ở lại nước Pháp một năm một mặt vì sở thích của mình, một mặt vì để gặp lại Chức Hạo, cô đối với tuổi trẻ lông bông khi đó đã phạm phải một sai lầm lòng luôn day dứt, cho nên khi Chức Hạo đề nghị để bọn họ cha con đoàn tụ, cô mới vui vẻ gật đầu đồng ý.

Cô cho rằng để cho hai cha con họ đoàn tụ, cả gia đình họ mới có thể vĩnh viễn sống bên nhau, nào ngờ mọi chuyện lại không có đơn giản như cô suy nghĩ và mong đợi.

Nhìn Chức Hạo dùng vẻ mặt lạnh băng cùng với giọng điệu khinh thường mỉa mai mà đối xử với cô như vậy, trong lòng Doãn Doãn đột nhiên đã hiểu rõ. Anh ta căn bản không yêu cô, thậm chí xem thường chuyện cô làm năm đó, nếu như anh ta có một chút lưu luyến với cô, hoàn toàn bởi vì cô sinh cho anh ta một đứa con, bằng không khi bọn họ gặp lại, anh ta tuyệt đối muốn cô vì chuyện ngu xuẩn năm đó mà trả giá lớn.

"Em nghĩ anh sẽ đồng ý cho em mang con đi?"

Người phụ nữ này thật ngu ngốc. Có điều nhìn cô sắp khóc, bộ dáng như phát điên nín lấy ngực anh, nếu như không phải anh cố gắng đè nén, anh sẽ không nhìn được muốn tiến lên ôm cô, yêu thương cô thật nhiều.

Nhưng mà, anh vẫn chưa quên câu chuyện họ gặp nhau như thế nào?

Anh không thể quên mình đường đường là một Công Tử, nhưng lại bị người ta bắt cóc, hơn nữa còn trở thành trai bao bán một đêm của mình. Chiến lợi phẩm một đêm này chính là Doãn Húc, cốt nhục của anh lại ở tình huống như vậy mà được sinh ra.

Vì vậy Chức Hạo đối với Doãn Doãn tồn tại một oán niệm rất sâu, anh cảm giác tôn nghiêm bản thân ở trước mặt Doãn Doãn đều mất sạch.

Đây cũng là lý do vì sao sáu năm này tính khí của anh càng ngày càng nóng nảy, cũng càng thêm bất ổn thất thường, anh luôn tìm xem thế lực phía sau nơi dám bắt cóc anh làm trai bao ở Nhật Bản, đợi khi anh tìm ra được hung thủ, có lẽ lúc ấy tức giận trong lòng anh mới vơi hết.

Đến lúc đó rồi mới quyết định xem có nên tha thứ cho người phụ nữ này hay không.

Hiện tại anh muốn trừng phạt cô một chút, để xem còn dám dùng tiền đi thuê trai bao nữa không.

Chỉ cần nghĩ đến việc chẳng may lúc ấy cô thuê trai bao là một người khác.....Ngực anh liền nghẹn lại, buồn bực không thôi.

Chức Hạo mím chặt môi, mắt lộ vẻ tức giận nhìn Doãn Doãn, "Có chuyện gì cứ gọi quản gia." Nói xong anh không thèm liếc nhìn cô thêm lần nào xoay người bỏ đi ra khỏi phòng.

"Chức Hạo....." Doãn Doãn cố sức gọi anh lại, nhưng ngay cả nghe anh cũng không buồn nghe.

Nhăn này, nhăn mũi, Doãn Doãn tủi thân khóc thành tiếng, chỉ là lần này cũng không có ai dịu dàng ôm vào trong ngực.

Bởi vì thiết bị cách âm của lâu đài cổ rất tốt, Chức Hạo vừa đi khỏi cũng không nghe được tiếng khóc của cô.

Mất đi tình yêu!

Làm cho người ta như lạc vào đêm mùa đông rét lạnh.

Chỉ có anh mới có thể cho em vòng ôm ấm áp.....

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Editor: Tiểu Phi Tuyết

Doãn Doãn khóc cả đêm cuối cùng ngủ thiếp đi, sáng sớm tỉnh lại, cô thay xong quần áo, mở cửa phòng ngủ, nghĩ đến tối qua.....Anh nói sẽ ở phòng bên cạnh, cô khiếp sợ đi tới cửa phòng bên, suy nghĩ có nên gõ cửa đi vào phòng tìm anh hay không.

Bất kể như thế nào cô cũng luôn hiểu rõ lập trường của mình, cô không hy vọng mình bị nhốt lại. Mặc dù ở trong tòa thành xinh đẹp là mơ ước của mỗi cô gái, nhưng mà, cô cũng biết “Cánh cửa nhà quyền quý sâu tựa biển”, cô đã từng xem rất nhiều vở kịch triều thanh, cô hiểu sâu sắc nỗi cô đơn trong lòng của những cô gái kia.

Doãn Doãn cũng không muốn mình trở thành người tình làm ấm giường của Dục Hạo, nếu như không thể chính thức làm vợ anh, vậy thì cô hy vọng có thể trở về Đài Loan tự bản thân vượt qua cuộc sống.

Về phần Doãn Húc, Chức Hạo nói đúng một chuyện, Doãn Húc là con anh ấy. Đương nhiên Doãn Doãn cũng hy vọng Doãn Húc là người có cả ngoại hình và tài năng, giao cho Chức Hạo nuôi dưỡng tốt hơn nhiều so với cô, bởi vì căn bản cô không quản được đứa con ưu tú như vậy.

Doãn Doãn không phải một người mẹ có tư tưởng bảo thủ, hơn nữa cô rất tin Chức Hạo sẽ không để cho cô vĩnh viễn không được nhìn thấy con, cô có thể quy định thời gian thăm Doãn Húc.

Nghĩ tới biện pháp này, Doãn Doãn có thể thoải mái hơn.

Đứng trước cánh cửa cổ xưa nhưng mang đầy giá trị nghệ thuật, Doãn Doãn lại lùi bước.

Nhưng mà dù thế nào đi chăng nữa, Doãn Doãn muốn đi vào nói rõ ràng ý tưởng cô suy nghĩ cả đêm. Vì vậy cô dùng sức gõ cửa một cái, thật lâu cũng không có ai trả lời, cô nghĩ có thể anh còn đang ngủ, cho nên thử dò xét đẩy cửa phòng anh một cái, phát hiện cửa không khóa.

Cẩn nhắc một lát, Doãn Doãn mở cửa ra, sau đó thận trọng đi vào.

“A!” Mới bước vào một bước Doãn Doãn liền ngất người, trước mắt cô nhìn thấy cảnh xuân kinh sợ thét chói tai.

Hai bóng người đang dựa trên giường, tứ chi trần trụi quấn lấy nhau khiến cho mặt Doãn Doãn đỏ lên, sau đó theo bản năng cúi đầu.

Nước mắt, vào lúc này không cẩn thận chảy xuống.

Bị người khác quấy rầy Chức Hạo không thể rời khỏi thân thể mềm mại nóng bỏng kia, sau đó căm tức nhìn Doãn Doãn xông tới làm phiền anh, khi đó cô gái phía dưới đang cố gắng kêu rên cũng hung dữ nhìn cô chằm chằm.

“Ai cho phép cô vào phòng không gõ cửa?” Chức Hạo trợn mắt nhìn Doãn Doãn chằm chằm, quát mắng cô.

“Tôi...” Doãn Doãn tâm tính lương thiện dường như bị người đâm một nhát dao.

“Chưa được tôi cho phép mà cô dám xông vào phòng của tôi?” Thấy Doãn Doãn liều mạng cúi đầu thấp, lửa giận trong lòng Chức Hạo bùng cháy. Ngoài ra còn dục vọng không được phát tiết ra bên ngoài, anh tràn đầy tức giận càng thêm không tìm được chỗ giải tỏa.

Không cần ngần đầu Doãn Doãn cũng có thể cảm nhận được sự tức giận của Chức Hạo, nhưng trong lòng cô cũng rất giận! Còn có uất ức khi bị phản bội. Chẳng qua cô biết mình không có tư cách gì để nói, bởi vì cô không phải vợ anh, việc anh cũng người phụ nữ khác lãng nhãng cô không có quyền can thiệp, tất nhiên còn chưa nói tới phản bội cái gì, từ đầu tới cuối chỉ có cô theo ý mình.

“Thật xin lỗi, tôi ra ngoài trước!” Toàn thân không khống chế được run rẩy, mắt chứa lệ Doãn Doãn xoay người chạy như bay rồi đi.

Trở lại phòng mình, Doãn Doãn một bụng đầy ắp khuất không nhìn được nữa rơi nước mắt. Chức Hạo đáng chết, tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Cô đang ở ngay phòng bên, sao anh có thể cùng người đàn bà khác.....

Sáng sớm cô tìm anh ta làm gì, còn nhìn thấy thứ không nên thấy. Nhưng mà làm sao anh lại không có mắt? Cô gái đó toàn thân cao thấp không có gì đẹp mắt! Anh thật không biết thương thức.

Doãn Doãn chôn trong chấn khóc thút thít, miệng mắng chửi không chút khách khí, “Thật là quá đáng, cái người này tuổi trẻ buông thả dục vọng quá độ, tôi nguyện rửa anh, nguyện rửa có một ngày có năng cũng không đứng lên được, xem anh đi chơi với phụ nữ như thế nào, cực kỳ ghê tởm, chia rẽ mẹ con tôi, lại còn nhốt tôi, quá ghê tởm, rốt cuộc coi tôi là gì.....”

Nắm tay thật chặt, nước mắt như hoa lê rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, tất cả uất ức cùng đau khổ quanh quẩn trong lòng, toàn bộ tiếng мэng chửi bới vì vậy mới chậm lại.

Cô thật ngốc! Áo tưởng cái gì mà bạch mã hoàng tử cùng cô bé lọ lem nhất định sẽ có một ngày trở thành người thân. Giống như lời Hòa Nhi nói, đàn ông không có người nào tốt, cô cực khổ sinh con cho anh ta, kết quả không có được một nửa lời dụ dỗ thì đã đành, còn bị ánh mắt miệt thị kia của anh làm cho tổn thương đầy mình, không có chỗ dung thân.

Trời ạ! Mặc dù bên ngoài Doãn Doãn cô là người phụ nữ nhu nhược, nhưng cô cũng có lòng tự ái! Tại sao người đàn ông kia lại xem thường cô như vậy!

Nếu người khác xem thường cô, như vậy cô cũng không nên ở đây lâu. Doãn Doãn không dám mơ mộng hảo huyền Chúc Hạo sẽ thật lòng yêu cô – một cô gái Đài Loan bình thường không thể hơn như cô.

Cô quyết định đến Nhật Bản để phát triển sự nghiệp, cho dù bắt đầu từ một giáo viên nhỏ nhỏ dạy thiết kế thời trang, chỉ cần cô vui vẻ được làm chủ cuộc sống của mình, ít nhất cô sống có tôn nghiêm của mình!

Tại sao lại bị giam giữ trong pháo đài cổ này, hơn nữa người ta thích thì liều mạng muốn làm người nhà, không thích thì đá đi. Dù sao cô cũng là giáo viên dạy thiết kế thời trang!

Tốt xấu gì cô cũng đọc rất nhiều sách, cô đã làm điều gì sai sao? Tại sao người ngưỡng mộ trong lòng đứng trước mặt mà cô chịu không nổi đây?

Bất đắc dĩ thờ dài một cái, Doãn Doãn lau nước mắt. Quên đi, cô so đo những điều này cùng người ta làm gì? Cô tốt nhất vẫn nên trở về Đài Loan, không cần phải gặp người hai mùa xuân kia. Cuộc sống không phải chỉ có đàn ông mới có thể sống tốt, những ngày không có đàn ông, cô và Húc Húc bé nhỏ cũng rất vui vẻ nha!

Chẳng qua hiện tại không biết Húc Húc bé nhỏ thế nào, có bị người làm cha mẹ quý kia hành hạ đến nỗi còn da bọc xương. Húc Húc bé nhỏ, mẹ thật xin lỗi con.Ban đầu mẹ không biết nhìn người.Ô ôDoãn Doãn vì “không có mắt nhìn người” mà không nhận được khóc sướt sùi.

Doãn Doãn khóc quá chuyên tâm, hoàn toàn không phát hiện sau lưng có một bóng dáng đang tiến đến phía cô, vẫn chìm đắm trong hồi tiếc của mình.

“Tên Chúc Hạo xấu xa kia, trả con lại cho tôi.” Trong lòng không ngừng oán giận, cuối cùng là ra sức мэng chửi, Doãn Doãn không ngờ được nguy hiểm đang tới gần.

Doãn Doãn chưa kịp phản ứng, thân thể nhỏ nhỏ bị xách lên cao giống như bắt con gà con, sau đó mạnh mẽ đâm vào một bức tường thịt, va chạm khiến cô hoa mắt, trên trán truyền đến đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đứng lúc áp vào bộ ngực to lớn hôn lên núm vú nhỏ gọi cảm.

Một mùi hương của phái nam xông vào mũi cô, không phải cô háo sắc nghĩ đến cái gì, mà động tác mập mờ này khiến cho cô ngồi trên đùi Chúc Hạo, bụng dưới vừa vận kề sát lửa nóng vẫn còn sưng tấy chưa dập tắt của anh.

Bị Doãn Doãn đụng phải, trán Chúc Hạo rơi xuống từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, thân thể cũng theo sự đụng chạm của cô mà co rút, nhưng hiện tại không phải là thời cơ tốt để anh phát tiết dục vọng.

“Thế nào, ở sau lưng мэng trộm tôi?” Anh nhất định phải mang nhưng lời мэng chửi vừa mới nghe được trả lại gấp đôi.

“Tôi không có!” Vuốt vuốt lỗ mũi bị đụng trúng, Doãn Doãn nhìn đau quặt quật cường cãi chày cãi cối.

“Thật không có?” Cặp mắt màu xanh của Chúc Hạo lóe lên tia sáng nguy hiểm nhìn Doãn Doãn.

Doãn Doãn giận dỗi bĩu môi chống đối anh.

“Tôi nói không có là không có, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Tốt lắm. Đôi mắt màu xanh ánh lên tia sáng thú vị, xem ra càng ngày cô gái nhỏ này càng hiểu được bản lãnh chọc giận anh, “Không có việc cô xông vào phòng tôi làm gì?”

“Tôi muốn nói rõ ràng với anh!” Doãn Doãn liều chết nhịn nước mắt, thực ra là không muốn anh nhìn thấy cô khổ sở đau lòng.

“Cô có tư cách gì nói rõ ràng với tôi? Dựa vào cô?” Chúc Hạo châm chọc nói.

“Tôi thì thế nào?” Doãn Doãn cũng nổi giận, cô hiện tại hai bàn tay trắng, đánh cuộc con trai bồi thường cho anh, tại sao không thể tìm anh nói lý lẽ?

“Chẳng ra sao cả!” Từng chữ từ trong miệng Chúc Hạo bắn ra.

“Chẳng ra sao cả cũng tốt, chúng ta nói về chuyện của Doãn Húc trước.” Doãn Doãn không ngẩng đầu cho nên không nhìn thấy bộ dáng nghiêng răng nghiêng lưỡi của Chúc Hạo.

“Cô muốn nói với tôi điều gì về Doãn Húc?”

“Tôi muốn anh cho tôi gặp mặt tạm biệt thằng bé, để cho tôi nhìn con một chút được không, xem con nó có thích ứng với sự sắp xếp của anh không, để cho tôi yên tâm, sau đó....” Sau đó cô có thể không vướng bận gì mà trở về Đài Loan.

“Sau đó cái gì?” Gân xanh trên trán Chúc Hạo nổi lên, anh luôn luôn phải kìm nén không bộc phát lửa giận.

“Sau đó tôi muốn giấu trắng mực đen viết rõ ràng, con trai cũng là con của tôi, anh không thể độc chiếm như vậy, hàng năm tôi muốn cùng con nghỉ hè và nghỉ đông.”

“Còn điều kiện gì?” Giọng điệu cô gái nhỏ này thật lớn, còn dám nói điều kiện với anh?

Hoàn toàn không biết mình chọc giận con sư tử, Doãn Doãn tập trung suy nghĩ, sau đó kéo ra một nụ cười đau khổ, “Thôi được, những thứ khác tôi không mong đợi, dù sao anh nói cũng đúng, Doãn Húc đi theo anh tốt hơn so với tôi. Nhưng mà, không phải tôi không có năng lực mà Doãn Húc là một thần đồng, tôi không muốn nó theo tôi trở thành người bình thường.”

“Cô cũng hiểu bản thân mình đây.” Chúc Hạo xùy một tiếng.

“Có vẻ anh rất xem thường tôi!” Cuối cùng cô cũng phát hiện Chúc Hạo đang giễu cợt cô, lòng cô nhói đau.

“Căn bản tôi không để cô vào mắt, nếu không phải cô giúp tôi sinh con trai, cô cho rằng đối với những chuyện cô đã làm với tôi, đáng để tha thứ sao?”

“Tôi biết tôi sai, nhưng mà....” Doãn Doãn biết năm đó đều là lỗi của cô, nhưng khi đó cô còn ít tuổi, cô cũng phải gánh chịu hậu quả!

“Cô làm sai còn lý do nhiều như vậy!” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Doãn sắp khóc, thế nhưng tim anh lại co rút đau đớn.

“Rốt cuộc anh có đồng ý hay không?” Doãn Doãn tròn mắt nhìn Chúc Hạo một cái, cô biết người đàn ông này hết sức nhỏ mọn, vẫn còn ghi hận chuyện năm đó.

“Con tôi hiện không có ở Pháp, cô không gặp nó được.” Vì để phòng ngừa, anh đã sớm đưa Doãn Húc đi.

“Cái gì?” Doãn Doãn ghen hờn nhìn Chúc Hạo chằm chằm, không thể tin được anh lại đối xử với cô như vậy.

“Ngày hôm qua khi cô đến pháo đài cổ, cũng là lúc tôi đưa nó ra nước ngoài.”

“Tại sao anh làm như vậy? Tôi là mẹ nó, tại sao không nói trước với tôi một tiếng?” Ngực Doãn Doãn dấy lên cảm giác lo lắng cùng thống khổ.

“Cô xứng đáng làm mẹ nó sao? Cô sẽ dạy con như thế nào? Tôi làm sao có thể để con ở bên cạnh cô? Chỉ cần một giây, cô cũng có thể phá hủy tương lai của nó.” Chúc Hạo cắn răng nghiêng lợi nói.

Anh thật không ngờ cô lại dạy con như vậy, Doãn Húc hỏi người làm cha như anh, cả hai ở trong phòng làm tổng cộng mấy lần? Khoa trương hơn là, cô còn dám cùng Doãn Húc đánh cược chuyện kia, cô cá là anh nhiều lần chỉ làm được ba lần, mà con trai anh cho rằng anh chỉ có thể làm không quá hai lần! Để cho anh đứng một chỗ lúng túng không biết làm gì. Mà tên Phong Dực đáng chết lại cùng cô vợ ngốc nghếch giễu cợt anh, càng nghĩ càng thấy tức giận.

“Tôi không dạy cái gì, anh không cảm thấy con rất thông minh sao....” Doãn Húc rất thông minh, là đứa trẻ phản ứng nhanh nhạy, chẳng qua là cơ lúc thông minh quá mà thôi, cô không nghĩ rằng đó là lỗi của cô.

“Thật sao?” Ánh mắt xanh dương bắn ra tàn số nguy hiểm.

“Đúng vậy!” Doãn Doãn ưỡn ngực lớn tiếng thanh minh vì bản thân.

“Cô cho rằng nó cùng người khác cá cược cha mẹ nó trên giường làm mấy lần, cái này gọi là thông minh sao? Cô cho rằng nó cá cược cha nó chỉ có thể làm cùng mẹ nó hai lần, như vậy là thông minh sao? Con tôi bao nhiêu tuổi, làm sao cô có thể đem những thứ quan niệm dơ bẩn này truyền đạt cho nó?”

Đối mặt với Chúc Hạo cổ tình gây sự, Doãn Doãn lui bước, cô cúi đầu, tự biết mình đuối lý.

“Con.....Con.....Cá cược thắng hay thua?” Doãn Doãn có thể suy ra cuộc cá cược của Doãn Húc và Doãn Tinh rầm rộ như thế nào.

“Cô nói cái gì?” Trong ngực tức giận nổi lên, Chúc Hạo trừng cặp mắt lợi hại trên người Doãn Doãn, thiếu chút nữa phun ra ngọn lửa.

“Chắc là thắng rồi, con tôi mỗi lần cá cược với Hóa Nhi một đêm có thể làm mấy lần cùng đàn ông đều thắng, chính xác đến mức Hóa Nhi không thể không bội phục nó, cho nên mỗi lần Hóa Nhi lên giường cùng đàn ông, cũng sẽ gọi Doãn Húc đến xem người đó trước. Con chúng ta chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết.....Ồ, tôi.....”

Doãn Doãn phát hiện sắc mặt của Chúc Hạo càng ngày càng khó nhìn, cô lập tức im miệng.

“Cô nói cái gì? Nói lại lần nữa! Đáng chết! Hóa Nhi là ai?” Lại dám gọi con trai giúp cô ta đi nhìn đàn ông, thật hết chỗ nói!

“Anh đừng nóng giận, Hóa Nhi là.....Anh cũng biết đấy, anh cũng đã gặp qua Hóa Nhi cùng với Doll.....Chuyện này.....Anh không cần tức giận, cũng

tuyệt đối không được bóp chết tôi.Tôi.Không tin anh đi hỏi con chúng ta, con chúng ta nó.Nó luôn bảo vệ tôi, anh đừng nghĩ thừa dịp con chúng ta không ở đây thì có thể tổn thương tôi!”

Không xong, bây giờ không có Doãn Húc ở bên bảo vệ cô, tên Chúc Hạo kia có vẻ muốn làm thịt cô, thật là đáng sợ!

“Đáng chết, cô nói hai người đàn bà đáng chết kia có phải là hai người năm đó?” Ngực anh cứng lại, Chúc Hạo thề rằng nhất định phải tách con trai của anh khỏi hai người đàn bà kia.

“Đương nhiên là họ! Chúng tôi là bạn tốt.”

“Tình bạn xây dựng trên cơ sở lợi dụng lẫn nhau, loại bạn bè này cô nên ít qua lại với bọn họ.” Những kẻ dám lừa gạt con trai anh đi làm chuyện xấu, anh nhất định không bỏ qua cho các cô, huống chi chuyện của hai người năm đó cũng có phần của bọn họ, anh nhất định phải đòi lại.

“Anh.Đây là chuyện của tôi, anh không cần quan tâm!” Doãn Doãn không cho phép bất cứ ai phê bình Hòa Nhi và Doll, kể cả người đàn ông cô yêu cũng không được.

“Cô là người phụ nữ của tôi, cái gì gọi là không cần tôi quản? Tốt nhất cô nên chú ý thái độ khi nói chuyện với tôi. Mặc dù là người đàn bà của tôi, cũng chỉ là một trong số rất nhiều người đàn bà của tôi mà thôi, tôi không thể cho cô bất kì danh phận nào, cô đừng tưởng sinh cho tôi một đứa con trai đã là giới.” Đôi mắt màu xanh thoáng qua tia sáng nham liệt, giọng điệu mỉa mai lạnh lùng khiến Doãn Doãn rung mình một cái.

“Tôi không nói mình tài giỏi, cũng không muốn làm người phụ nữ của anh.” Hơn nữa còn là một trong rất nhiều người đàn bà, cô không muốn hèn mọn như vậy! Nhưng mà, tại sao nghe được từ chính miệng anh nói có rất nhiều phụ nữ, ngực cô lại thấy nhói đau?

“Cô không muốn làm người đàn bà của tôi?” Ánh mắt xanh dương trở nên lạnh băng.

“Dĩ nhiên, tôi không hy vọng Doãn Húc không có một gia đình toàn vẹn, nếu như có thể, tôi rất hy vọng Doãn Húc có gia đình đầy đủ cả cha lẫn mẹ.”

“Ý của cô là, cô muốn làm vợ tôi?” Đôi mắt xanh tối sầm lại, nhìn chằm chằm gương mặt lã chã chực khóc của Doãn Doãn.

“Tôi không được sao? Nếu như anh đồng ý cho tôi một cơ hội, tôi sẽ cố gắng, dù sao chúng ta cùng chung con trai, chúng ta phải cho nó một gia đình đầy đủ!” Nếu như không phải nghĩ đến con trai đáng thương, cô sẽ không biết xấu hổ mà cầu hôn anh.

“Dĩ nhiên cô không được, muốn làm vợ tôi cô không xứng đáng. Huống chi tôi đã có vợ, cô làm sao có thể thay thế cô ấy được?”

“Cái gì! Anh đã có vợ?” Doãn Doãn kinh ngạc, cảm giác đau lòng xông lên đầu.

“Cô có thể tới tham dự hôn lễ của tôi, đúng rồi, vừa lúc cô có thể làm phù dâu giúp tôi.”

“Tôi.” Doãn Doãn cố kìm nén chảy nước mắt, không biết tại sao, ngực cô đau thật đau, giống như sét đánh ngang tai khiến cô bị dọa sợ không biết phản ứng như thế nào.

“Cô không muốn sao? Hay là đang ghen?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Doãn Doãn khiến người khác yêu thương, lòng Chúc Hạo như bị một lực mạnh đánh thẳng vào.

“Tôi.Tôi không muốn tham gia, hơn nữa.hơn nữa chuyện không liên quan đến tôi, đâu phải là tôi kết hôn.” Đôi môi Doãn Doãn tái nhợt run rẩy, không dám đón nhận ánh mắt của Chúc Hạo.

“Nhưng tôi là chú rể trong hôn lễ, không phải tôi nên làm tròn nghĩa vụ của mình?”

“Anh.Anh rất yêu cô ấy sao?” Cô gái may mắn đó thật khiến người khác ghen tỵ, Doãn Doãn cắn môi đang run, cổ nén nước mắt chực trào ra.

“Yêu, tôi không yêu cô ấy, trong lòng tôi có người khác rồi.” Đôi mắt xanh không bỏ sót bất cứ biểu tình trên mặt Doãn Doãn, co rút lộ ra chút kiên cường.

“Trong lòng anh có người khác?” Lòng Doãn Doãn cũng không chịu đựng nổi lên nhiều dấu chấm than.

“Tôi vẫn rất thích Mulberry Vous Veinard, ở trong lòng tôi, trừ cô ấy ra, không có bất cứ cô gái nào đáng giá để tôi yêu.”

Mắt xanh thoáng qua tia dịu dàng, nét dịu dàng Doãn Doãn chưa bao giờ nhìn thấy trên người anh, nói như vậy anh rất yêu cô ấy!

Người anh yêu chính là Nữ Hoàng Mulberry Vous Veinard, đối với tầng lớp thượng lưu Doãn Doãn hiểu rõ Mulberry Vous Veinard là người phụ nữ rất xuất sắc, mặc dù đã làm vợ người khác, không nghĩ tới Chúc Hạo vẫn yêu cô ấy say đắm.

Doãn Doãn biết mình rất bình thường, đừng nói đến Nữ Hoàng, ngay cả một ngón chân vợ tương lai của anh cô cũng không bằng, tự ti cùng xót xa khiến cho người cô như bị rút cạn sinh lực, nhu nhược một mối cùng đau lòng không thôi.

“Cô tự biết mình thua kém Nữ Hoàng chứ?” Mắt xanh một lần nữa lóe lên tia tàn nhẫn.

“Anh thực sự không thích tôi?” Cô biết cô chỉ là cô gái bình thường, cho tới bây giờ cô không dám vọng tưởng mình một ngày có thể biến thân thành công chúa Bạch Tuyết.

“Thích cô... Trên người cô có thứ gì đáng giá có thể lọt vào mắt của tôi?” Chúc Hạo cũng không biết bản thân lại thích nhìn thấy cô bị mình đả kích nhưng bộ dáng vẫn tỏ ra kiên cường, kiên cường chống đỡ nhu nhược, khoi dậy lòng trêu chọc của anh.

“Tôi.....Tôi không có!” Doãn Doãn cúi đầu, đáy lòng khó nén được trăm ngàn vết thương.

“Rảnh rồi thì đi gặp vợ tương lai của tôi đi! Cô sẽ biết cô có những đức hạnh gì.” Không biết vì sao, dường như không nhìn thấy Doãn Doãn suy sụp thì cô không cam lòng, những lời này của Chúc Hạo càng thêm nặng nề đánh tan tất cả lòng tự tin của cô.

“Tại sao anh nhất định phải nói như vậy.....” Mặc dù Doãn Doãn cảm thấy mình bình thường, nhưng cô cũng không phải không có một chút ưu điểm của phái nữ, ít nhất trong mắt người người khác cô vừa lương thiện lại đáng yêu.

“Vậy cô nói xem cô có ưu điểm gì?” Dường như không thấy Doãn Doãn khó chịu, Chúc Hạo nhích từng chút một tiến tới gần cô.

“Tôi.....Hiện lành.....Đáng yêu.....” Doãn Doãn bị buộc liên tục lùi về sau, mãi cho đến khi lưng cô chống đỡ trên bức tường lạnh lẽo, nước mắt cũng không kìm nén được nữa chảy ra.

“Hiện lành, đáng yêu mà cũng là ưu điểm, nhìn cô thì cái gì cũng tệ!” Chúc Hạo châm chọc giống như cây kim đâm vào Doãn Doãn khiến tim cô rỉ máu.

“Cô ngay cả làm người hầu ám giương cho tôi cũng không xứng, tôi thấy cô dứt khoát trốn trong phòng không muốn ra ngoài gặp người khác, tôi sẽ phải một người hầu chăm sóc cô, dù sao tôi cũng không thể đối xử tệ bạc với cô, cô trăm phương ngàn kế sinh con trai giúp tôi. Nhưng mà con trai tôi không phải gọi Doãn Húc, tên của nó là Lam Đạo Húc, cái tên này mới xứng với huyết thống cao quý của gia tộc Lam Đạo. Nhớ lấy, sau này cô không được nói Lam Đạo Húc là con trai cô, bởi vì nó sẽ có một người mẹ danh chính ngôn thuận, đó là công tước phu nhân, vợ của tôi.” Chúc Hạo nói xong, khỏe mỗi lộ ra nụ cười tà ác.

Thân thể Doãn Doãn run lên, cô không chịu nổi những lời tàn khốc này, không suy nghĩ gì xông ra cửa, bản thân cũng không phát hiện nước mắt chảy không ngừng che khuất tầm mắt của cô.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Doãn Doãn bị thương xông ra cửa, Chúc Hạo thu lại bộ dạng quỷ satan vừa rồi, gương mặt tuấn tú thoáng hiện vẻ dịu dàng.

Tại sao nhất định phải nói những lời khó nghe như vậy chứ? Thật ra thì bản thân Chúc Hạo cũng không biết, chẳng qua anh chỉ hơi giận việc cô lên sinh con của anh nhưng điều khiến anh tức giận hơn là vì cô dùng phương thức đó mà giữ lại con trai nối dõi.

Chỉ có như vậy, sao anh có thể chua ngoa như thế? Anh cũng không biết, anh chỉ biết xiềng xích khóa tâm anh bởi vì bóng dáng nhỏ nhỏ chạy như bay ra ngoài khiến anh rung động không dứt.

Nhưng hôn lễ của anh và Amber đã kéo dài ba năm, anh còn có thể cự tuyệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Bonnie

Đôi mắt đắm lệ mơ hồ, Doãn Doãn liều mình chạy như điên về phía trước, dường như sau lưng đang có thú dữ đuổi theo.

Cô cố gắng chạy, không chú ý đụng phải một người, cô ngã nhào trên mặt đất, nghe thấy người bị động thổ nhẹ một tiếng, không quá mấy giây chất vắn cô.

"Người đàn bà điên này ở đâu ra vậy chứ? Không có lịch sự gì hết, cô có biết đụng phải ai không?"

"Cô....." Doãn Doãn nghe được một giọng nữ bén nhọn, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một gương mặt phái nữ tinh xảo.

"Cô là ai?" Người phụ nữ này có gương mặt tinh xảo, lạnh lợi, có vẻ kiêu ngạo khó gần, Doãn Doãn hơi run nhìn cô ta, đột nhiên không biết phải nói gì.

"Chẳng lẽ cô bị câm? Trong nhà công tước của tôi sao lại có người câm đây?" Người phụ nữ không nể mặt nhìn thẳng Doãn Doãn la mắng, đáng vẻ như một con chim công xinh đẹp.

"Này, rốt cuộc là cô từ đâu tới.....!" Người phụ nữ vốn muốn đối phó với Doãn Doãn, nhưng khoe mắt khi nhìn thấy một bóng dáng cao to liền quên mất, khuôn mặt lạnh như băng lập tức hiện về quyền rũ.

"Amber, sao em lại lớn tiếng với người ta chứ, tương lai làm sao có thể đảm trách được danh hiệu công tước phu nhân đây?"

Công tước phu nhân.....Đầu óc Doãn Doãn trở lên trống rỗng, khuôn mặt nhỏ vì những lời này mà trở nên tái nhợt.

Người phụ nữ trước mắt này chính là người Chúc Hạo muốn kết hôn? Cô ấy chính là vợ tương lai của Chúc Hạo, công tước phu nhân?

Người này có khuôn mặt xinh đẹp cùng vóc dáng yêu kiều, mình so với cô ấy, đã nhỏ bé lại càng thêm nhỏ bé. Đúng vậy! Mình làm sao có thể xứng với Chúc Hạo đây? Anh là một Công tước! Mình chỉ là một người phụ nữ tầm thường.

"Công tước, em..... Cô ta đụng vào em, em chỉ là dạy dỗ người làm." Đối mặt với Chúc Hạo, Amber hơi sợ. Cô chỉ dám trợn mắt nhìn Doãn Doãn một cái, vùi đầu vào ngực Chúc Hạo về mặt trở nên dịu dàng quyền rũ.

"Cô đụng vào người khác lại không thấy có lỗi sao?" Chúc Hạo lạnh lùng di chuyển ánh mắt từ người Amber sang Doãn Doãn còn đang ngã ngổ trên đất.

Doãn Doãn khóc không ra nước mắt, cô chớp chớp ngăn không cho nước mắt tràn mi, lấy dũng khí phản bác: "Tôi rất đau.....Cho nên không có phản ứng kịp chuyện gì xảy ra."

Bộ dáng cô như vậy nói cũng không sai, có ai đã ngã lại bị người khác chặn đầu mắng chửi, có thể lập tức phản ứng kịp nói xin lỗi? Chẳng qua Chúc Hạo không cho là như vậy, trực giác của anh đều cho là tâm địa cô xảo quyệt khó thay đổi mà cổ tình khó chịu với Amber, bởi cô ghen tị Amber là vợ chưa cưới của anh.

Chức Hạo lạnh lùng liếc Doãn Doãn một cái, giọng nói nghiêm nghị ra lệnh với cô: "Mau xin lỗi Amber."

"Tôi....." Doãn Doãn cắn môi dưới, không phải cô không muốn xin lỗi người phụ nữ cao ngạo này, mà là vì không hiểu nổi anh lúc này.

"Cô đụng người khác bị thương là có lý do?" Thấy Doãn Doãn do dự, Chức Hạo không thể nhịn được nữa gầm lên.

"Hạo, quên đi, em không muốn tranh cãi cùng phụ nữ không có giáo dục này." Amber lạnh lùng quét qua Doãn Doãn quát cường đang cắn môi dưới một cái, quăng cho Doãn Doãn một ánh mắt hung ác, vừa cười xán lạn nhìn Chức Hạo.

"Dù em không so đó nhưng anh thì đề ý, tại sao anh có thể dễ dàng để cho con trai mình có loại mẹ như này?"

"Cái gì? Cô ta chính là....." Amber đối với Doãn Doãn càng thêm địch ý và oán hận, cô còn chưa ngồi được lên cái ghế công tước phu nhân, người phụ nữ này lại dám mang thai? Nếu không phải Chúc Hạo vẫn đồng ý kết hôn với cô, cô đợi ba năm không phải là uống công dã tràng hay sao? Có cơ hội cô nhất định phải đuổi Doãn Doãn đuổi ra khỏi gia tộc Lam Đạo.

Doãn Doãn cảm nhận được sự ghen tị và ghen ghét mãnh liệt của Amber, thân thể co rúm lại một cái, cúi thấp đầu xuống, biết mình còn ở chỗ này căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Doãn Doãn nhắm mắt nhịn đau đứng lên, lau nước mắt nóng chảy trên gò má một cái, cũng không thèm nhìn anh, muốn trở về phòng thu thập hành lý rời đi.

Chức Hạo đi tới trước mặt Doãn Doãn, một tay Chức Hạo nắm chặt cánh tay Doãn Doãn, không chút lưu tình mà bóp chặt cánh tay cô.

"Không xin lỗi mà đã muốn đi sao?" Thanh âm lạnh lùng ả chứa tức giận.

Doãn Doãn cố nén đau đớn, quát cường cúi thấp đầu, lấy im lặng làm kháng cự kiên trì đến cuối cùng.

Amber chưa từng thấy Chức Hạo tức giận như vậy, mặc dù tính khí anh không tốt, nhưng mà cho tới nay chưa từng đối xử với nữ nhân như thế, có thể thấy được anh đối với Doãn Doãn thật sự có một điểm tình cảm đặc biệt, điều này làm cho tim cô nổi lên một điểm ghen tị.

"Chức Hạo, bỏ đi, một phụ nữ không có giáo dục như vậy làm sao xứng để sinh ra người thừa kế cho anh? Không chừng đứa bé đó cũng không phải con anh, có lẽ chỉ cần muốn cô ta cũng có thể tìm được một người đàn ông khác, vì muốn gả cho công tước tôn quý như anh." Amber ở một bên thêm dầu vào lửa!

"Cô câm miệng, tôi không phải như vậy!" Người phụ nữ này tại sao có thể làm nhục cô như vậy? Cô không dùng thủ đoạn ti tiện như vậy.

"Cô làm gì mà lại lớn tiếng với tôi như vậy, cô đụng vào tôi, tôi cũng không tìm cô tính sổ, Chức Hạo, cô ta quá ghê tởm, thật sự không có giáo dục!" Trên gương mặt xinh đẹp của Amber lộ ra vẻ dữ tợn.

"Cô đủ chưa? Tôi là muốn cô nói xin lỗi, không phải bảo cô ở chỗ này khóc lóc om sòm!" Lửa giận trong ngực Chức Hạo lại càng cháy mạnh thêm, con người màu lam bắn ra tia lửa.

"Tôi chưa hề khóc lóc om sòm, tôi.....Tôi vốn là muốn xin lỗi, nhưng mà anh biết cô ta mắng tôi thế nào không? Chẳng lẽ đối với một người vô tình mắc lỗi, nhất định phải chà đạp làm nhục tự ái của người khác như vậy sao?" Doãn Doãn cố gắng giữ trái tim yếu đuối khỏi rơi xuống, không nghĩ tới cô vừa hét xong, ngay sau đó một trận gió lạnh quét tới, má của cô liền in lên một dấu tay đỏ.

Amber cũng hít một hơi, cô không biết trong lúc tức giận Chúc Hạo lại đánh phụ nữ, nhưng nhìn dáng vẻ thảm hại của Doãn Doãn, trong lòng cô chỉ có cao hứng cùng đắc ý.

Sau khi vung ra cái tát kia Chúc Hạo chính mình cũng chấn động một cái, không biết tại sao tim của anh lại có một cảm giác đau đớn co rút, chẳng qua, trên mặt anh cũng không giảm đi sự tức giận.

Gương mặt bị cái tát đau giáng xuống, Doãn Doãn hàm chứa nước mắt, không tiếng động ngắm nhìn gương mặt tuấn tú với con ngươi màu lam của Chúc Hạo, chỉ cảm thấy gương mặt lạnh nhạt xa lạ, người đàn ông này thật là tàn nhẫn thật là tàn nhẫn, tại sao cô có thể yêu một người đàn ông như vậy?

"Anh cho rằng tôi sai?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Doãn lộ ra một chút mất mát.

"Cô đến bây giờ vẫn không giác ngộ chuyện mình làm sai?" Chúc Hạo nhìn ánh mắt đoạn tuyệt lạnh nhạt của cô, tim cảm thấy đau đớn, nhưng anh không lộ ra một vẻ dịu dàng, vẫn đang tức giận anh đã sớm mất lý trí.

"Nhưng anh cũng không có tư cách đánh tôi! Anh cũng không phải là gì của tôi!" Ngay cả cha mẹ của cô cũng chưa từng ở trước mặt người khác tôn thương cô như vậy.

"Cô nói tôi không có tư cách?" Chúc Hạo hoàn toàn bị lời của Doãn Doãn chọc giận, anh tức giận mà kéo thân thể nhỏ bé của cô đi về phòng.

"Buông tôi ra....." Doãn Doãn dùng sức giãy giụa, đáy lòng hiện lên một chút sợ hãi, cô nhìn về tức giận trên mặt Chúc Hạo, dọa cho sợ đến mức cả người cô run lên không dứt.

Chúc Hạo dùng sức đem Doãn Doãn vào trong phòng cô liền khóa cửa lại, sau đó về mặt vênh váo hung hăng rời đi. Lúc này Amber biết Chúc Hạo đang tức giận, đã sớm bỏ trốn mất dạng, còn Chúc Hạo đang tức giận bước nhanh đi vào phòng sách của mình quát tháo ra lệnh.

"Không cho phép bất kỳ ai mang thức ăn cho Doãn Doãn, cũng không cho phép một ai để cho cô ấy ra ngoài!" Anh muốn nhốt cô lại, cho đến khi cô thành thật nhận lỗi.

Anh cố ý không nhớ tới khuôn mặt nhỏ bé rú xuống nước mắt, cũng cố ý xóa đi đau đớn trong tim của mình.

Nhốt Doãn Doãn trong phòng cả một ngày, đêm đó bất ngờ có một nhiệm vụ phái Chúc Hạo đi Italy, anh phải tốn ba bốn ngày để xử lý tốt tất cả mọi chuyện, hoàn toàn quên hẳn Doãn Doãn còn bị anh nhốt ở trong phòng, đến khi anh trở lại Pháp đã là đêm ngày thứ tư.

Đầu óc mệt mỏi đột nhiên hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn là chẳng chừa khóc, sắc mặt Chúc Hạo tái nhợt, bước nhanh tới phòng Doãn Doãn, trong lòng hiện lên một dự cảm xấu.

My God! Tại sao mình lại quên mất Doãn Doãn còn bị nhốt trong phòng!

Hối hận cùng tự trách ập tới, con ngươi màu lam của anh hiện ra tia máu hoảng sợ, khoảnh khắc khi mở cửa phòng tìm anh như nghẹn lên đến họng. Khi anh nhìn thấy trong bóng tối, bóng dáng nhỏ bé ngồi phịch ở góc tường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có sự tức giận nào mà thay vào đó là đầy nước mắt và tái nhợt xanh xao, đáy lòng anh quặn đau, máu trên gương mặt tuấn tú gần như biến mất.

"Chúc Hạo, anh tại sao lại đối xử với Doãn Doãn như vậy? Anh thật sự hận Doãn Doãn như vậy sao?"

Thời điểm Doãn Tinh chạy tới bệnh viện, còn không dám tin cô lại nhìn thấy Doãn Doãn chỉ còn lại nửa cái mạng.

"Anh không những giam cô ấy lại còn hạ lệnh cấm ăn uống, anh.....Anh còn đánh cô ấy, anh có biết Doãn Doãn từ nhỏ đã rất sợ tôi không? Anh còn đem cô ấy giam lại bốn ngày.....Anh là kẻ sát nhân mà? Anh rất thích ngược đãi sao.....? Doãn Tinh vừa đau lòng vừa khổ sở điên cuồng mắng chửi Chúc Hạo, nếu như không phải là Phong Dục liều mạng kéo cô, cô có thể đã sớm chém anh ta một đao.

Toàn thân bối rối không thôi, Chúc Hạo cái gì cũng không phân bác, chẳng qua là gương mặt lạnh lùng nhìn thân thể nhỏ yếu trên giường bệnh kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt suy nhược, bất an cùng đau lòng xông lên trái tim.

Anh cũng không biết mình bị ma quỷ nơi nào ám ảnh, tại sao lại đối với Doãn Doãn âm ngoan tuyệt tình như thế.

"Tinh, em không nên tức giận, sẽ động thai đó." Phong Dục lo lắng vợ mất khống chế khiến con anh bị tổn thương, cũng sợ Chúc Hạo mất đi lý trí sẽ không cẩn thận làm vợ và con anh bị thương.

"Anh bảo em làm sao có thể không tức giận chứ? Bạn tốt của anh đã làm cái gì với em gái em? Chính anh hỏi một chút xem trong tim anh ta chứa cái gì, anh ta tại sao có thể tàn nhẫn, lãnh khốc, vô tình như vậy?"

Làm cái gì a! Doãn Tinh dùng sức lấy đầu ngón tay đâm vào lồng ngực Phong Dục, trút hết cơn giận dữ trong lòng.

"Chức Hạo chết tiết anh là tên cường ngược đãi sao? Tại sao có thể đem một cô gái yếu đuối nhốt ở trong phòng không cho ăn cũng không cho ra ngoài, ở Đài Loan tôi có thể tố cáo anh ngược đãi, còn có.....Nếu Doãn Doãn không tỉnh lại thì tôi sẽ giết anh!"

"Bà xã à, giết người là phải ngồi tù đó!" Phong Dực khuyên Doãn Tinh đang tức giận sôi trào.

"Giết người phải ngồi tù ư? Có ngồi tù cũng là anh ta chứ không phải em, anh không thấy Doãn Doãn nằm ở nơi đó sắp chết hả, tại sao có thể đối xử với Doãn Doãn như người chết như vậy hả, Doãn Doãn còn chưa kết hôn đã có con, vất bỏ thanh danh giúp anh ta nuôi lớn Doãn Húc, anh ta đã làm được cái gì? Không có gì hết! Cho là cống hiến một chút tình trùng là có thể tàn nhẫn vô tình sao, nhất định không phải là người! Có lương tâm không hả..... Ừm..... "

Vì sợ một chút nữa Chức Hạo mất không chế giết người phụ nữ anh yêu cùng con anh, Phong Dực nhanh chóng che lại cái miệng nhỏ nhắn đang lái nhai không ngừng kia.

"Bà xã, đủ rồi, em không thấy Chức Hạo cũng đang rất khổ sở sao?" Phong Dực dễ dàng nhận ra hối hận trong đáy mắt Chức Hạo, còn có nồng đậm tình yêu.

"Hừ! Em không có thấy, anh ta không biết khổ sở, anh ta khổ sở đã không đối xử với Doãn Doãn như vậy." Doãn Tinh tức giận như cũ hé miệng ra nói.

"Bà xã, được rồi, đây là chuyện nhà Chức Hạo, chúng ta không nên nhúng tay vào." Phong Dực ôm chặt lấy Doãn Tinh, chỉ sợ cô qua kích động sẽ ảnh hưởng đến con mình, cũng sợ cô chọc giận Chức Hạo, nếu khiến Chức Hạo nổi điên, một mình anh cũng không bảo vệ được hai cái mạng.

"Doãn Doãn không phải người nhà của anh ta, không phải anh ta muốn kết hôn với người khác sao? Với anh ta Doãn Doãn rốt cuộc là cái gì?" Một đồng nghiệp vẫn cùng bị ai thay tâm tình của Doãn Doãn đánh thẳng tới Doãn Tinh, cô từ nhỏ đã rất yêu thương cô em gái này, cô không cho phép bất kỳ ai tổn thương tới Doãn Doãn.

"Tinh, chúng ta ra ngoài trước, Chức Hạo sẽ cho chúng ta một lời giải thích!" Phong Dực hiểu rõ cá tính của Chức Hạo, nghĩ biện pháp muốn đem bà xã đại nhân ra ngoài phòng bệnh trước, để lại một mình Chức Hạo mang về mặt thống khổ đối mặt với Doãn Doãn không có sức sống nằm trên giường bệnh.

"Chết tiết Phong Dực, không nên ôm em ra ngoài, em còn chưa nói hết..... "Doãn Tinh thét lên bởi vì Phong Dực mạnh mẽ đóng cửa lại đi mất, còn lại hai người bên trong phòng bệnh yên tĩnh.

Chức Hạo vẫn chăm chú ngóng nhìn Doãn Doãn xanh xao yếu ớt nằm trên giường, sắc mặt của cô vô cùng tái nhợt, trên gương mặt có một dấu tay sưng đỏ, khiến mặt cô hơi sưng.

Chức Hạo run rẩy vươn tay đặt lên chỗ sưng đỏ đó, lòng bàn tay khẽ run dấn vào gò má trên mặt cô, trong lòng dâng lên một dòng tình triều xa lạ.

Con người màu lam thoáng qua một chút sâu xa khó phân biệt trầm lắng, anh không biết tại sao mình lại có một loại cảm giác đau lòng, thật muốn tới hôm đó ôm lấy cô ở trong ngực mà hôn, tim của anh dừng lại ở khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Doãn hoàn toàn mất đi tỉnh táo thường ngày.

Anh không còn đáng về thất thường trước mặt mọi người, luôn phần nộ bức người, đối với mỗi người cũng ra vẻ khó gần, giờ phút này anh dịu dàng con người màu lam thoáng qua một chút thương tiếc, anh không kìm lòng được say mê trong lưới tình.

Lúc Doãn Doãn tỉnh lại, trước mặt chính là đôi con con người màu lam dịu dàng xa lạ, trong đầu cô bỗng nhiên trống rỗng, không biết rốt cuộc mình đang ở đâu.

"Anh....." Chưa đầy một giây đồng hồ, cô yếu ớt lập tức nghĩ người đàn ông trước mặt giống như Satan nhẫn tâm đem cô giam cầm còn không để ý tới cô, cô căm hận người đàn ông này.

Doãn Doãn dùng sức quay đầu sang chỗ khác, nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn ánh mắt áy náy cùng thương tiếc của Chức Hạo.

"Anh biết em đã tỉnh, có đói bụng không?" Áo nã thở dài một hơi Chức Hạo nhìn về phía Doãn Doãn không muốn nhìn anh hỏi.

Trong lòng Doãn Doãn tức giận cũng không thể trách, cô không muốn nói chuyện với anh ta. Có anh ta ở đây, cô vẫn còn ở lại Pháp, cô hiện tại bắt đầu ghét nước Pháp, cô chỉ muốn trở lại Đài Loan ấm áp.

Nhưng lòng cô không bỏ được chính là Doãn Húc.

Cô biết mình làm một chuyện không thể tha thứ, cô trộm giống của anh ta, lại yêu anh ta, ông trời mới sai tên Satan này tới trừng phạt cô.

Cô chấp nhận! Dù sao trong lòng anh ta cũng có người mình yêu, cũng có vợ chưa cưới, cô lại mang thai con của anh ta, dù thế nào cũng đứng sau hai người họ, cô không thèm, cô cũng không tin cô thật sự không ai muốn.

Nhưng tại sao tim lại cảm thấy một trận âm ỉ đau nhói? Doãn Doãn tuyệt vọng mặc cho nội tâm đau khổ lan tràn, đem nước mắt chứa chan dùng sức nuốt vào trong bụng, chính là không muốn người đàn ông làm cho cô tổn thương nhìn thấy!

"Em đã hôn mê bốn ngày, anh nghĩ bây giờ em chắc rất đói, em gọi người giúp em chuẩn bị một ít thức ăn, được không?"

Chức Hạo nhìn bóng lưng Doãn Doãn, nếu là trước kia anh đã sớm lửa giận giương cao, nhưng vừa nhìn thấy cô nhu nhược lại không có vẻ tức giận chút nào, anh không nhận được trách cứ chính mình.

Cũng không cần anh quản! Doãn Doãn mắng ở trong lòng.

"Doãn Doãn, nếu như em giận anh, có thể đợi thân thể em tốt lên một chút lại tức giận được không?"

Tức giận còn phải xem giờ sao? Doãn Doãn lại mắng ở trong lòng, đáy lòng cô lại càng không dễ chịu.

"Anh biết em có nghe lời anh nói, Doãn Doãn, em rốt cuộc muốn anh phải làm sao bây giờ?" Thanh âm khàn khàn mê cực kỳ người, hại Doãn Doãn suốt nửa xoay người tha thứ cho anh. Nhưng vừa nghĩ tới hành động của anh đối với cô, cô cảm thấy mình từ thân muốn chết, cô có chết cũng không tha thứ cho tên đàn ông thói này!

"Doãn Doãn, chẳng lẽ em tính không để ý tới anh sao?" Nhìn đường cong phần lưng cứng ngắc, Chức Hạo không biết lần thứ mấy thờ dài.

"Chẳng lẽ em không thể vì Doãn Húc, tha thứ cho anh sao?" Chức Hạo biết Doãn Doãn là một cô gái rất dễ mềm lòng, cô nhất định sẽ bị anh dụ dỗ làm cảm động.

"Anh nói xin lỗi với em được không? Đều tại anh không suy nghĩ giam em ở trong phòng, anh đến Ý bận công tác, không phải cố ý quên em. Nhìn bộ dáng nằm trên giường này của em anh cũng rất đau lòng, thật sự xin lỗi em, hy vọng em có thể tha thứ cho anh, anh không phải cố ý bỏ rơi em đâu."

Hừ, thì ra tôi ở trong lòng anh không quan trọng như vậy, cho nên anh mới có thể quên tôi đi, thật quá đáng! Doãn Doãn càng nghe càng tức giận, vốn thân thể không có thể lực bởi vì tức giận mà phát run.

Chức Hạo cảm nhận được Doãn Doãn không thoải mái, trông mắt màu lam hiện lên màu hồng nhạt, thống khổ không biết nên làm sao với cô bây giờ.

"Doãn Doãn, em đã tỉnh rồi?" Lúc này Doãn Tinh lại xông vào.

Phong Dực đi sau lưng Doãn Tinh nhìn Chức Hạo xin lỗi một cái, anh đối với việc bà xã thích chỗ mũi vào chuyện người khác thật sự đã hết cách.

"Doãn Doãn, chị vừa ở ngoài cửa cũng nghe được một ít, chị biết em đã tỉnh, em nhất định là rất tức giận phải không?" Doãn Tinh rất hiểu tính cách của em gái, cái nó quan tâm chính là mình ở trong lòng Chức Hạo một chút địa vị cũng không có.

"Doãn Doãn, em không nên tức giận với loại người như vậy, như vậy không đáng, em nhanh ăn một chút gì, bồi bổ thân thể thật tốt, như vậy em có thể sớm rời khỏi nơi này và tên đàn ông làm cho em tức giận muốn chết này, có đúng không?"

Doãn Tinh khom người đến gần giường bệnh, đưa tay sờ lưng Doãn Doãn.

Qua một lúc lâu, Doãn Doãn mới từ từ xoay người lại, trong mắt tràn đầy nước mắt ủy khuất.

"Doãn Tinh, em....." Doãn Doãn khổ sở nói không ra lời.

"Em đừng nói gì hết, em không tha thứ anh ta là đúng, chị ủng hộ em." Doãn Tinh mãnh liệt trợn mắt nhìn Chức Hạo một cái, sau đó đỡ Doãn Doãn dậy.

"Doãn Tinh, em muốn gặp Doãn Húc." Dúi đầu vào hõm vai Doãn Tinh, lúc này Doãn Doãn vô cùng nhớ Doãn Húc, "Doãn Húc bị anh ta đưa đi!"

Doãn Tinh trợn mắt nhìn Chức Hạo một cái.

"Em rất nhớ Doãn Húc!" Doãn Doãn vừa lau nước mắt, vừa khăn cầu nhìn Doãn Tinh.

"Này, anh mau trả Doãn Húc lại cho em ấy, anh không thể không có nhân tính như vậy? Doãn Húc là do Doãn Doãn mang thai mười tháng sinh ra, sao anh lại đối với mẹ con họ như vậy? Sao anh có thể bá đạo như vậy?"

Một mực yên lặng không lên tiếng, Chức Hạo nhắm mắt, cau mi gấp rút nói: "Tôi không thể để Doãn Húc trở lại."

"Tại sao? Anh không thấy Doãn Doãn rất muốn gặp Doãn Húc sao?" Thật là không có máu, không có tình người!

"Tôi không thể để Doãn Húc trở lại!" Chức Hạo hướng về phía Doãn Tinh quát, sau đó liền đang tức giận đi ra khỏi phòng bệnh.

Doãn Doãn kinh ngạc nhìn Chức Hạo đi ra khỏi phòng bệnh, mãi cho đến khi bóng lưng cao to của anh biến mất trong tầm mắt, Doãn Doãn cũng không nhận được nữa mà gào khóc.

"Doãn Doãn, em đừng khóc, Doãn Doãn....." Doãn Tinh luống cuống tay chân an ủi Doãn Doãn.

Nhưng nước mắt Doãn Doãn tựa như mở van ống nước, muốn ngừng cũng không ngừng lại được.

Chức Hạo tại sao có thể đối xử với cô như vậy? Coi như bởi vì chuyện kia anh rất hận cô, nhưng cô cũng không phải cố ý, anh ta tại sao lại đối xử tàn

nhấn với cô như vậy? Cô chỉ không cẩn thận mang thai con của anh thôi.

"Doãn Doãn, em đừng khóc, Chức Hạo tên đàn ông khốn kiếp đó, em không nên khóc vì loại đàn ông đó, không đáng."

"Doãn Tinh, emEm rất muốn khóc!" Nếu như không phải lòng rất đau, cô cũng không muốn khóc không có chí khí như vậy!

"Vậy thì khóc đi!" Doãn Tinh biết không để cho em gái thích khóc này khóc đủ, đó là một chuyện thật không có đạo đức!

Từ hành động của Doãn Doãn, Doãn Tinh biết rất rõ, Doãn Doãn yêu Chức Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Chương 9.1

Editor: Tiểu Phi Tuyết

Sau khi xuất viện, Doãn Doãn kiên trì muốn ở lại nhà của Doãn Tinh, cô không mong nhìn thấy Chức Hạo nữa, đối với cô mà nói trái tim của anh băng giá đến cực điểm. Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy anh, trong mắt cô không tự chủ được hiện lên vẻ ôn nhu.

Lòng cô rất đau.

"Doãn Doãn, sao em ngồi đó mặt ủ mày ê vậy?" Cái bộ dạng này của Doãn Doãn đã duy trì mấy ngày nay, Doãn Tinh thật sự không có cách nào yên tâm về cô được.

"Doãn Tinh, em....." Doãn Doãn cắn môi dưới, nước mắt chực rơi ra nhìn Doãn Tinh.

"Xem ra muốn cỡi chuồng cần người buộc chuồng rồi, để chị đi tìm Chức Hạo."

"Đừng, Doãn Tinh, em không muốn gặp anh ta." Doãn Doãn vội chạy ra ngoài theo Doãn Tinh. Lúc này, Chức Hạo với đôi mắt màu xanh dương xuất hiện đằng sau lưng Doãn Tinh.

"Chức Hạo, anh cũng thật là, tại sao bây giờ mới đến?"

Doãn Tinh thấy Chức Hạo, căm thù hận đến xương tủy hiện lên trên mặt. Nếu như không phải Doãn Doãn mang cái bộ dạng mặt hồng mắt vía này khiến cho cô đau lòng đi nhờ Phong Dực tìm cái tên đáng chết không có lương tâm này thì cô nghĩ có lẽ Chức Hạo sẽ không đến tìm Doãn Doãn.

Doãn Doãn thấy người mình thương yêu nhưng nhớ, trong lòng dù rất nhớ anh nhưng cũng không vì thế mà nói ra khỏi miệng, Chức Hạo nhìn cô thật lâu bằng đôi mắt màu xanh dương hại cô thiếu chút nữa không thở nổi, liền xoay người chạy về phía căn phòng của mình.

Anh đứng ở cửa nhìn thấy một giấy kia, anh chạy nhanh hơn so với cô chặn không cho cô khóa cửa phòng. Doãn Tinh từ nãy đến giờ vẫn đứng nguyên tại chỗ chứng kiến một màn này không khỏi nở nụ cười thỏa mãn, cô tin tưởng thân tình yêu đã bắt trúng họ.

"Tôi không muốn gặp anh. Tránh ra!!!" Đôi chân thon dài của Chức Hạo chặn ở khe cửa làm Doãn Doãn không cách nào đóng cửa lại được.

"Tôi muốn đưa em về." Chớp đôi mắt màu xanh dương mê người của mình nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn thon gầy của cô.

"Anh là gì mà muốn tôi về với anh? Tôi không muốn về để bị anh nhốt trong phòng nữa." Vừa nghĩ tới anh đối xử vô tình với mình, trong lòng Doãn Doãn vẫn còn run sợ.

"Tôi sẽ không nhốt em nữa." Anh đè nén âm thanh nói với cô.

"Ai mà biết được? Tính khí của anh như vậy, khi tức giận lên thực sự dọa người..."

"Tôi sẽ không tức giận với em nữa." Người phụ nữ này có phải không có đầu óc hay sao, dường như không nhận ra anh đang xuống nước dỗ dành cô.

"Giờ anh cũng đang tức giận đấy!!!" Doãn Doãn có thể cảm nhận được cặp mắt đang phát hỏa kia bắn về phía cô.

"Tôi không có!" Chức Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Anh ... Tại sao lại muốn tôi trở về? Trong nhà anh thiếu nữ giúp việc sao?" Nếu không thì Doãn Doãn thật sự không nghĩ ra cô cùng anh trở về thì được

lợi ích gì.

“Cái gì mà nhà tôi lại thiếu nữ giúp việc?” Chức Hạo kiềm chế sự tức giận của mình nói chuyện cùng Doãn Doãn. Chỉ là, anh không nhìn thấy được nét mặt của cô bởi vì cô vẫn đang cúi thấp đầu xuống, căn bản là cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đang phát hỏa của anh.

“Anh đã có vợ chưa cưới rồi, cũng có người yêu rồi, Tôi....Tôi có thể làm gì?”

Nói tới đây, Doãn Doãn liền không nhịn được nghẹn ngào. Có phải hay không bởi vì cô cái gì cũng sai cho nên trong lòng của anh không có chỗ giành cho cô? Thậm chí còn nhốt cô ở trong phòng không cho cô ăn cơm. Anh quả thực rất tàn bạo, nhưng cô lại yêu anh bởi vì tính cách tàn bạo đó! (ọc ọc)

“Em là mẹ của Doãn Húc!” Chức Hạo không biết giữ Doãn Doãn ở bên người có thể làm gì, nhưng ở trong lòng anh có một âm thanh luôn thúc giục anh phải giữ cô ở bên mình, anh không muốn cho cô rời đi, “Em không muốn ở bên cạnh tôi sao?”

“Tôi... Tôi không muốn làm vợ bé.” Coi như ở thời cổ đại, người làm vợ bé nếu như sinh được con trai thì mới được tôn trọng, nhưng cô thì sao?

“Cái gì mà vợ bé? Nói tóm lại hãy cùng tôi trở về nhà trước, những chuyện khác nói sau.” Chức Hạo không biết người phụ nữ này đang bắn khoả điều gì, anh căn bản không có nhiều thời gian dành cho cô, anh tự mình đến đón cô về là đã cho cô mặt mũi. Hơn nữa cái gì mà vợ bé, anh là người nước ngoài căn bản không thể hiểu được.

“Tôi không muốn!!” Doãn Doãn không chút nào suy tính mà lắc đầu.

“Cô.... Khôn kiếp thật! Cô không thể nghe lời tôi được hay sao?” Cô luôn biết cách chọc giận anh, cô rốt cuộc có biết hay không cái gì được gọi là sự dịu dàng, mềm mại của mình.

“Anh là cái gì mà tôi phải nghe lời anh nói? Anh cũng đâu có cho tôi được một chỗ ở tốt.” Doãn Doãn ở trong lòng đối với Chức Hạo vẫn còn tức giận, nhưng căn bản là không có biện pháp nào để đối phó với anh.

“Tôi phải cấp cho cô chỗ ở tốt như thế nào?” Chức Hạo híp đôi mắt màu xanh dương của mình lại, sự tức giận ở trong lòng đã lên đến đỉnh điểm.

“Tôi không danh không phận, không là cái gì cả vậy vì sao tôi phải ở bên cạnh anh? Như vậy đối với Doãn Húc cũng không công bằng không phải sao?” Cô muốn danh chính ngôn thuận, làm dâu hiền vợ thảo ở bên cạnh anh.

Nhưng Chức Hạo lại hiểu lầm suy nghĩ đơn thuần đó của cô, anh giương mắt lên hung hãn bắn về phía cô, trong lòng cô không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ cho cô điều mà cô muốn.” Nếu như cô chỉ muốn danh phận mà không phải thật lòng muốn cùng đi với anh, vậy tại sao anh phải làm theo ý cô muốn.

Chẳng biết tại sao, trong lòng anh dâng lên một cỗ cảm xúc mất mát. Anh thật lòng muốn cô đi theo anh. Chức Hạo nắm chặt hai tay, không hiểu mình đau lòng mà khản cầu điều gì nữa.

“Không cho thì không cần, tôi cũng không thiếu.” Doãn Doãn quật cường cắn môi dưới bắn ra tia máu, nhưng cô vẫn giả bộ quay lưng lại, đem từng giọt máu nuốt vào trong tim của mình.

“Em đừng ngang bướng nữa, tôi không có nhiều tính nhẫn nại đùa giỡn với em đâu, đừng nên ý lại được chiều mà kiêu căng.” Chức Hạo rống lên giận dữ.

“Anh không cần phải rống lên giận dữ như thế, tôi không phải giúp việc nhà anh mà muốn quát lên lúc nào thì quát.”

“Xem ra cô khôi phục không ít, còn hơi sức mà mạnh mẽ như vậy.”

“Đúng vậy, nhờ phúc nhà anh ban tặng, tôi mệnh lớn không chết, nếu không chết dưới tay anh không phải là tôi chết oan sao?” Dù sao tính tình của cô chính là vừa cứng, vừa thối, nếu người ta không cần cô, cô cũng sẽ không thềm mà làm phiền, nhưng cô không muốn để lại cho mình bị bắt kỳ một ai làm tổn thương.

“Cô... Thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng.” Thì ra cô cũng không phai hiền lành như vẻ bề ngoài, Chức Hạo giận đến đánh mất lý trí không còn phân biệt được đâu là lời nói thật, đâu là lời nói dối của cô.

“Dĩ nhiên, nếu không tôi bị người ta bán còn phải giúp người ta đếm tiền, Doãn Doãn tôi đàn vậy sao?” Đương nhiên là có, bằng không cô làm gì mà không biết xấu hổ cầu xin anh cho mình một danh phận, muốn vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh, vì anh cô không còn biết xấu hổ là gì nhưng con người lạnh lùng trước mắt này không có chút nào hiểu rõ được lòng cô.

“Một khi cô đã bước ra khỏi cánh cửa này thì tôi vĩnh viễn không tới tìm cô nữa, cô cũng mãi mãi không bao giờ bước vào cửa nhà Lam Đạo được nữa.” Lửa trong mắt Chức Hạo như muốn bắn ra, chỉ sợ ngay cả một tòa thành cũng có thể thiêu cháy.

“Không vào thì không vào. Ai thèm.” Doãn Doãn gắng gượng, tuyệt đối không cúi đầu trước anh.

Cô yếu đuối, nước mắt không tự chủ được mà nhỏ xuống, sự uy hiếp sau lưng cũng không còn nữa, chỉ còn một mình cô đứng trong phòng.

Chức Hạo đáng chết! Tên Chức Hạo thú tha! Doãn Doãn ở trong lòng mắng chửi một hồi, không nhịn được mà nước mắt chảy xuống nhiều hơn, nhưng anh không xuất hiện nữa rồi.

Chết tiệt! Anh cũng không hiểu tại sao tâm tình mình không tốt, lại không biết đi tìm mấy cô gái xinh đẹp uống rượu, anh tuyệt đối là có ý tốt vậy mà cô lại không trở về cùng anh.

Nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại không ngừng hiện lên hình ảnh của người phụ nữ anh thương nhớ, anh có phải bị trúng tà gì rồi, nếu không tại sao cứ toàn tâm toàn ý mà nhớ đến Doãn Doãn.

Chỉ là cô thay anh sinh cho anh một đứa con trai, bất kì người phụ nữ nào cũng có thể thay anh sinh ra một đứa con, nhưng cô có cái gì tốt để mà anh phải nhớ nhung.

“Ngài Công Tước, bên ngoài có một người phụ nữ phương Đông tên Doãn Doãn nói muốn gặp ngài.” Quân gia đột nhiên cung kính tới gõ cửa phòng.

Vừa nghe đến tên cô, Chức Hạo nhanh chóng mở miệng: “Mau gọi người phụ nữ ngu ngốc ấy lên đây cho tôi.”

Cô rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi chứ? Anh cũng không tin anh đường đường là một công tước mà lại phải đi mở miệng mời cô, mong cô trở lại bên anh.

Qua chừng một vài phút, Doãn Doãn được sự dẫn dắt của quân gia đi vào phòng sách.

Chức Hạo cho quân gia lui, đôi mắt màu xanh dương mê người giờ đây chỉ chិត những tơ máu đỏ gắt gao nhìn cô như muốn khóa chặt cô vào trong mắt anh.

Doãn Doãn vẫn cúi thấp đầu, khăn trang vắn vẹo 2 tay, cô vốn rất không tình nguyện nhưng không thể không tới.

Cả hai người vẫn không ai lên tiếng tạo nên bầu không khí quỷ dị, lúc này Chức Hạo mới cất lên giọng nặng nề mà khàn để phá vỡ cục diện này.

“Cô quyết định muốn quay trở về?”

“Không phải!!” Doãn Doãn vội vàng phủ nhận.

Chợt đôi mắt màu xanh dương như nhuộm màu lửa giận, anh thật không hiểu nổi người phụ nữ này đang làm cái gì, chỉ có điều duy nhất có thể khẳng định là cô có bản lĩnh chọc giận anh.

“Không phải muốn trở về, vậy quay lại làm gì?”

“Tôi muốn quay về Đài Loan, đương nhiên tôi đến đây nói với anh một tiếng, nhân tiện muốn gọi điện cho Doãn Húc.” Thời buổi này chắc chưa có người mẹ nào bi thảm như cô, muốn chào tạm biệt con còn phải nhờ người khác.

“Cô muốn gọi điện cho Doãn Húc?”

“Nếu không phải thì tôi tới tìm anh làm gì? Nếu như có thể không cần làm phiền anh, tôi cũng không muốn như vậy....” Doãn Doãn rốt cuộc cũng cảm nhận được lửa giận trên đỉnh đầu mình mỗi lúc một lớn rồi.

“Cô đã không muốn đến nơi này tìm tôi, như vậy tôi cũng không muốn để mình mất mặt.”

“Anh có ý gì?” Doãn Doãn cảm giác được sự khó khăn trước mắt mình.

“Tôi sẽ không cho phép cô gọi điện thoại quấy rối con của tôi.”

“Quấy rầy con trai của anh ư? Doãn Húc là do tôi sinh ra.”

“Là tôi cho phép cô sinh.”

Thật quá đáng. “Anh thật ức hiếp người khác mà!!!” Rốt cuộc anh muốn cô như thế nào? Cô đã đủ uất ức lắm rồi.

“Vậy thì sao?”

“Rốt cuộc anh muốn tôi phải như thế nào?” Doãn Doãn vẫn cố nén nước mắt, cô biết mình cần phải kiên cường nếu không ở trước mặt anh cô sẽ đau lòng mà rơi lệ, cô không thể để cho anh coi thường cô.

“Trừ phi cô ở lại đây, nếu không tôi sẽ không cho cô liên lạc với Doãn Húc.” Đôi mắt màu xanh dương thoáng sự thâm trầm. Anh như thế nào lại muốn dùng cách này để giữ cô lại.

“Anh dám uy hiếp tôi?” Doãn Doãn cũng rất tức giận, anh muốn cô ở lại, rốt cuộc là muốn làm gì?

Nhìn anh và vợ chưa cưới cùng với người yêu ân ái, ra về mình không có người yêu sao? Anh có biết hay không bộ dáng anh bắt cô ở lại như vậy, thật đáng buồn.

“Có muốn ở lại hay không tùy cô.”

“Tôi sẽ không để bị anh uy hiếp!!”

“Tôi cảnh cáo cô, nếu như lần này cô bước chân ra khỏi cửa chính nhà họ Lam Đạo thì sau này cô sẽ không có tư cách để vào đây nữa, kể cả Doãn Húc tôi cũng không cho cô gặp mặt, tôi muốn cô vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của tôi và Doãn Húc.”

Nhìn thấy khuôn mặt Doãn Doãn gãy giữa trong khổ sở, lòng Chúc Hạo dâng lên chút cảm xúc không đành lòng. Anh vốn không có ý định không ché cô như vậy, nhưng thật sự anh không muốn cô rời xa mình.

Sắc môi Doãn Doãn trắng bệch, nước mắt hàm chứa đã lâu chảy ra trùng mắt nhìn Chúc Hạo như tố cáo sự oan ức mà anh dành cho cô, tâm như bị người ta róc xương lóc thịt khiến cho cô không thở nổi.

Doãn Doãn xoay người lại chậm chạp đi về phía cửa. Bất cô vĩnh viễn cùng anh không có quan hệ, vĩnh viễn không được thấy con trai cô làm không được, bởi vì cô thật lòng yêu anh.

Tại sao anh lại phải tàn nhẫn với cô như vậy.

Doãn Doãn vẫn ấn nhẫn nước mắt rồi cuộc không cách nào không chế được mà chảy xuống. Chúc Hạo nhìn thấy cô quay lưng lại với mình, thân thể bất động, trong lòng không khỏi nhộn nhạo, chạy thật nhanh đến ôm cô vào lòng.

“Anh đừng chạm vào tôi, đồ ác ma.” Doãn Doãn quẫy người một cái, nhưng Chúc Hạo vẫn cô ôm thật chặt trong lòng.

“Tại sao em lại không biết điều như vậy?” Người phụ nữ của anh có ai mà giống như cô vậy chứ.

“Phải, tôi không biết phân biệt như vậy đó.” Doãn Doãn nhỏ giọng nói, thật ra thì cô cũng không biết mấy ngày hôm nay cô lấy đâu ra can đảm dám đối xử lớn tiếng với anh như vậy. Có lẽ do mấy ngày nay bị anh đối xử như vậy, đáy lòng cô lạnh lẽo, cô hạ quyết tâm. Doãn Doãn dùng đôi tay chống đỡ lồng ngực của Chúc Hạo, lòng bàn tay cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể anh, nhưng cô liều chết thôi miên mình không để cho anh mê hoặc.

“Anh đừng đối xử tàn nhẫn với tôi như thế được không? Cho tôi gặp Doãn Húc đi được không? Tôi rất nhớ con....” Doãn Doãn vùi vào ngực Chúc Hạo khóc sục sùi.

“Em cũng đừng đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy.” Anh xụ mặt xuống xin cô ở lại.

“Tôi nào có đối xử với anh tàn nhẫn?” Doãn Doãn không hiểu ngược lên đôi mắt đầy nước ngóng thủy nhìn anh. Khuôn mặt anh tuấn hiện lên sự khổ sở.

“Anh làm sao vậy?” Cô vươn tay nhẹ nhàng vuốt những nếp nhăn trên mặt anh

Chức Hạo quyến luyến sự dịu dàng này của Doãn Doãn, anh cúi đầu vùi mặt mình vào lòng bàn tay cô nói: “Trong lòng tôi rất đau....”

“Tại sao?” Doãn Doãn cẩn thận nhìn Chúc Hạo, cảm giác lòng của mình cũng rất khổ sở.

“Tôi yêu thích một người không thích tôi....” Chức Hạo rất kinh ngạc khi anh nói với Doãn Doãn những lời này.

“Sao lại vậy??? Anh không cho người ta biết tình cảm của mình sao?” Doãn Doãn cho rằng người mà anh nói trong miệng là người khác.

“Nhưng tôi đã có hôn ước.” Đây cũng chính là nguyên nhân mà anh không thể cho cô được danh phận.

“Ra là vậy.” Cho nên Chức Hạo mới có thể khổ sở như vậy, anh không chỉ có vợ chưa cưới, còn có một nữ nhân yêu mến, vậy còn mình thì sao? Doãn Doãn âm thầm khổ sở, nhưng cô vẫn đè nén, không để cho sự khổ tâm đó tràn ra ngoài.

“Không sao, anh có thể nói với người mình yêu rằng anh rất thích cô ấy, xin cô ấy chịu uất ức một chút ở lại với anh, sau đó anh vẫn cứ kết hôn với vợ chưa cưới của anh. Có điều, làm vậy thì vợ chưa cưới của anh sẽ rất bất hạnh, hơn nữa....” Hơn nữa anh còn có tôi, chỉ là anh đã xử lý xong, chính là buộc tôi rời đi. Doãn Doãn bổ sung phía sau nhưng cô không dám nói ra, cô nhìn anh mà đáy lòng như đang đổ lệ.

Chức Hạo không nhìn thấy cô che giấu sự bi thương, ánh mắt anh sáng lên, cho là Doãn Doãn đã ám chỉ nói cho anh biết, chỉ cần anh mở miệng giữ cô lại, cô nhất định sẽ chịu ủy khuất một chút ở lại với anh.

Vì vậy, Chức Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Doãn Doãn, nhu tình trong đôi mắt xanh dương mê người lóe lên, anh nói với cô: “Vậy em ở lại bên cạnh anh được không?”

“Tôi ở lại bên cạnh anh?” Doãn Doãn ngây ngẩn cả người.

“Em cũng biết chuyện này rất phức tạp, rất khó giải quyết, anh.... Anh cũng đã rất đau đầu. Em ở lại, một mặt có thể giúp anh, một mặt anh sẽ cho

Doãn Húc về tham gia lễ cưới mà em cũng có thể gặp mặt con, như thế nào?”

Ánh mắt anh sáng rực lóe lên tia mong đợi, lấy Doãn Húc làm mẫu như, anh tin tưởng Doãn Doãn nhất định sẽ ở lại.

Doãn Doãn cắn môi dưới, tâm của cô đau, vừa nghĩ tới cô ở lại tham gia lễ cưới của anh, cô rất muốn chạy trốn. Nhưng lại nghĩ đến nếu như cô ở lại, có thể được gặp mặt Doãn Húc một lần, cô lại do dự.

“Doãn Doãn, em ở lại được không?” Chức Hạo chưa bao giờ cầu xin người khác, anh đã cố gắng xuống nước để Doãn Doãn ở lại với anh

“Tôi....” Doãn Doãn muốn nói cô không muốn ở lại, nhưng Chức Hạo không nghĩ là cô sẽ cự tuyệt, anh sợ mình lần nữa sẽ phát điên, làm tổn thương cô, vì vậy không cho cô cơ hội cự tuyệt, anh trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Môi của anh mang theo lực cùng hơi ấm mát đôi môi lạnh lẽo của cô, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy trên má cô, không ai biết được cô đang đau thương.

Mặc dù anh hôn cô, nhưng trong đầu Doãn Doãn hiện lên người đàn ông này trong lòng đã có người yêu, hơn nữa sắp cùng một người phụ nữ mình không thương yêu kết hôn, mà cô là người giúp anh sinh con, cô ở trong lòng anh vốn chẳng là gì, anh giữ cô lại.... Là vì cái gì đây?

Trước là vì nhục nhã cô, bây giờ cần cô giúp một tay. Nếu như không có mối quan hệ này, cô có lẽ sẽ không cùng anh chung đụng, nhưng cô thật sự rất thích cảm giác anh yêu thương ôm cô trong vòng tay.

Chức Hạo không phát hiện ra cô đang suy nghĩ phức tạp, dục vọng của anh lại như nước lũ trào dâng ra ngoài.

Có lẽ anh trong đáy lòng anh không muốn thừa nhận tâm chân tình này, nhưng là anh sẽ không buông tay, bởi vì anh đã tìm cô sáu năm, khoảng thời gian sáu năm ấy đã cướp đi người phụ nữ cùng con trai của anh.

“Doãn Doãn, anh muốn em....” Lời nói trầm ấm xen lẫn nhu tình, đáng tiếc Doãn Doãn lại vì lấp chính mình trong suy nghĩ không nghe thấy được lời anh nói, nếu không cô sẽ phát hiện được rằng trong đôi mắt màu xanh dương ấy lóe lên một sự thâm tình.

Amber phát hiện Chức Hạo thay đổi, kể từ khi người phụ nữ kia vào biệt thự ở, cô cảm nhận được địa vị của mình đã chao đảo sắp ngã, trực giác của người phụ nữ rất rõ ràng, cái đồ hồ ly chẳng những sinh ra một đứa con trai cho họ Lam Đạo, còn cướp đi trái tim của Chức Hạo.

Trên mặt Amber lộ ra sự nguy hiểm dữ tợn, thừa dịp Chức Hạo đến học viện, cô cố ý mặc bộ lễ phục mà anh tự tay thiết kế cho cô dâu đến tìm Doãn Doãn ra oai.

“Doãn Doãn, cô là nữ quản gia mới đến biệt thự phải hay không?”

“Doãn Doãn nghe xong ngẩn người ra, nữ quản gia? Cô nặn ra nụ cười khổ, biết về sau trong lâu đài này cô sống sẽ không yên ổn với nữ chủ nhân này.

“Thưa cô Amber, cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cô không thấy trên người tôi mặc bộ lễ phục dành cho cô dâu sao?” Amber khiêu khích chính lại lễ phục trên người, Doãn Doãn nhìn cô một cái, bộ lễ phục trắng như tuyết đậm và mắt cô

Doãn Doãn quay mặt đi cắn chặt môi dưới, đôi môi đỏ mọng run rẩy nói: “Thấy được.” Cô không chỉ có thấy được mà lòng của cô cũng rỉ máu.

Khóe môi Amber nhướn lên ý cười tia hả hê nói: “Nhìn thấy không? Đây là Chức Hạo tự tay thiết kế cho người phụ nữ mà anh yêu mến, chỉ có trở thành vợ anh thì người phụ nữ ấy mới có tư cách mặc vào, cho dù có người đã thay anh sinh ra một đứa con trai, cả đời cũng không cách nào mặc vào được.”

“Vậy thì thế nào?” Doãn Doãn giấu lòng mình vào nơi sâu nhất, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhạt.

“Cũng chẳng thế nào cả! Tôi chỉ là tâm tình tốt mặc tới để cho cô biết, cô thấy được chứ? Anh là muốn cùng tôi đầu bạc răng long, anh ấy thật là dịu dàng nha!”

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt Amber, thân thể Doãn Doãn khẽ run rẩy.

Ở trong giới thiết kế, có ai không biết tư đại hộ vệ vì một nửa kia của mình mà thiết kế lễ phục cô dâu, bộ lễ phục này tư đại hộ vệ giành cho phụ nữ mình yêu mến, hơn nữa cũng là cùng anh bầu bạn cả đời. Doãn Doãn mặc dù biết Amber không phải là người trong lòng mà Chức Hạo thích, nhưng vừa nghe đến tên “Mẫu trắng tinh khiết” đó vẫn làm cho lòng cô bị đau đến biến dạng.

Trong lòng của Chức Hạo, phụ nữ mà anh thích nhất định sẽ là màu trắng hồn nhiên mà anh yêu thích, anh vẫn nhất định là muốn cùng cô gặp lại, cho nên anh mới đặt cho lễ phục này một tên đẹp như vậy.

Ánh mắt của Doãn Doãn tràn đầy sự đau thương và khổ sở. Cô nghĩ, chắc Chức Hạo thật ra rất muốn để cho người phụ nữ mình yêu thích mặc bộ lễ phục này, nhưng mà lần đó hộ vệ chọn lựa đồng phục của những tài năng mới nổi, Amber lại lan truyền giả cho anh nên anh không thể cự tuyệt.

Hơn nữa khi Amber trở thành vợ của Chức Hạo, cô nhất định sẽ không thối lui, hơn nữa coi như đáy lòng Chức Hạo xuất hiện người phụ nữ anh yêu thích “Mẫu trắng tinh khiết” cũng sẽ mặc trên người cô ấy, cho nên bất luận như thế nào, kết quả đều không phải Doãn Doãn nguyện ý nhìn thấy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Doãn tái nhợt, Amber thấy bộ dạng đó của cô cho là cô nhìn thấy trên người mình mặc bộ “Màu trắng tinh khiết” bị đả kích, cười đến chói tai.

“Đến lúc đó, chúng tôi kết hôn còn có thể mời Doãn Húc con trai của cô làm hoa đồng*, cô sẽ đến chúc phúc cho chúng tôi chứ?” (dâu rể nhí phụ)

“Các người muốn Doãn Húc làm hoa đồng?” Sắc mặt của Doãn Doãn càng thêm tái nhợt.

Đây là điều khó chịu biết dường nào? Doãn Húc là do cô sinh ra, tại sao lại phải giúp người phụ nữ khác nâng váy?

“Cô yên tâm, Doãn Húc sau này chính thức là con trai tôi, tôi sẽ đối đãi với nó thật tốt, tôi cũng rất yêu thích Doãn Húc.”

Amber nhìn khuôn mặt Doãn Doãn trắng bệch, không bỏ sót một tia lẫn lộn khổ sở nào trên mặt cô, chứng kiến một màn này lòng của cô ta lại càng thêm vui vẻ.

“Tôi cảm thấy được cô không xứng để mặc bộ lễ phục này.” Miễn cưỡng lấy lại tinh thần, Doãn Doãn liếc mắt nhìn bộ lễ phục tự đáy lòng nói.

“Cô nói cái gì?” Âm thanh bén nhọn của Amber truyền đến.

“Tôi cho rằng cô căn bản không xứng với bộ lễ phục này, cô không phải vì người thiết kế mà cô mặc vì ghen tuông với phụ nữ khác trong lòng.” Doãn Doãn không ưa bộ mặt há hê của Amber, sắc mặt cô lạnh lùng nói chuyện.

Amber giận giữ nhú lông mày, không để ý đến hình tượng tiến lên nhìn chăm chăm Doãn Doãn: “Cô nói cái gì? Chẳng lẽ cô cho rằng kẻ bản tiên như cô thì có thể xứng đáng mặc bộ lễ phục này hay sao?”

“Tôi... Tôi không có nói phải là tôi.”

“Vậy người cô nói là ai?” Nhìn Doãn Doãn ấp úng, Amber đề cao cảnh giác.

“Chức Hạo đã nói với tôi, trong lòng anh thích nhất một người phụ nữ, người phụ nữ kia không phải là cô cho nên tôi đoán bộ lễ phục này chỉ mặc trên người người phụ nữ mà anh ta yêu thích nhất, cho nên cô không cần quá phô trương.” Doãn Doãn vui vẻ nói, nhanh mồm nhanh miệng trả thù, vừa rồi Amber ra uy với cô, điều này làm cho tâm tình của cô tốt lên một chút.

“Cô nói cái gì? Chức Hạo nói với cô trong lòng có thích nhất một người phụ nữ?” Amber dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Doãn Doãn, cô biết người phụ nữ phương Đông này không có can đảm nói láo, chỉ có điều, cô hoài nghi....

“Mặc kệ như thế nào, tôi là người được ông chủ lựa chọn, cũng là Chức Hạo đồng ý, mặc kệ trong lòng anh có ai, người phụ nữ kia cũng không thể trở thành nữ chủ nhân của họ Lam Đạo được.”

“Gã cho một người trong lòng không thương nhớ cô, cô cũng sẽ không hạnh phúc.”

“Đồ khôn, lại dám nguyền rủa tôi...” Amber tức giận tát lên mặt Doãn Doãn một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhất thời sưng lên.

Thấy Amber lên mặt phách lối, Doãn Doãn thấy hai gò má mình đau rất nóng bỏng, cô cũng dùng sức đáp lễ lại Amber một cái tát, vốn muốn tát cô ta một cái để lấy lại chút công bằng, nhưng cô vừa mới vung bàn tay ra đã bị ai đó chặn lại giữa không trung.

“Tại sao cô lại ra tay đánh người?” Một âm thanh lạnh lùng đáng sợ từ trên đỉnh đầu truyền đến.

“Chức Hạo anh đến rồi, anh không biết cô ta ghen tị với em có thể mặc bộ lễ phục cô dâu gã cho anh, cho nên liền động thủ đánh em...Hu hu....” Amber vừa nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Chức Hạo nổi cơn thịnh nộ, không phân vân tốt xấu bắt đầu hăm hại Doãn Doãn.

“Chỉ vì như thế mà cô ra tay đánh người?” Chức Hạo thực sự hoàn toàn thất vọng về Doãn Doãn, đôi mắt chứa sự lạnh lẽo.

Doãn Doãn quát cường không muốn biện hộ, cô chỉ là mớ to đôi mắt của mình tố cáo Chức Hạo.

Chức Hạo nhìn Doãn Doãn bộ dạng không chịu nhận lỗi kia, tính tình nóng nảy không khỏi bộc phát, anh dùng lực đẩy Doãn Doãn ra cô đứng một bên không vững liền ngã nhào ra đất.

Chức Hạo không thèm nhìn Doãn Doãn lạnh lùng nói: “Tại sao cô có thể đáng sợ đến vậy, cô chuyện gì cũng làm ra được, mười mấy tuổi mua “trai bao” rồi mang thai sinh con, còn lấy đứa trẻ uy hiếp người ta cho cô danh phận, bây giờ cô còn ghen tị với người khác có địa vị hơn cô, kẻ tiếp đây cô muốn như thế nào? Giết chết tôi cùng vợ chưa cưới của tôi sao?”

Giết chết anh cùng vợ chưa cưới sao???

Doãn Doãn bị Chức Hạo điên cuồng hét lên nhất thời sửng sốt, anh cứ như vậy bảo vệ vợ chưa cưới của mình, cho dù anh không thương cô, vậy nếu như là anh yêu người phụ nữ này, như vậy không phải là cô nên đi xuống địa ngục sao?

Doãn Doãn tuyệt vọng nhìn Chức Hạo đang tức giận nói: “Đúng thế thì sao?” Cô không muốn giải thích, cũng không nghĩ nên nói cái gì.

Lòng của cô đã bị anh đẩy đến cực hạn, Doãn Doãn ần nhẫn nước mắt không chịu khuất phục nhìn thẳng vào mắt Chức Hạo.

Suy nghĩ của cô chính là một loại quyết liệt tùy hứng cùng quật cường làm Chức Hạo tức giận, ánh mắt màu xanh dương phun ra hỏa diễm, sau đó chuyển thành lạnh lẽo.

“Nếu như cô tâm cơ nặng như vậy, tôi giữ cô ở lại bên cạnh mình thật sự quá nguy hiểm, chờ hôn lễ của tôi kết thúc, cô cứ luôn khỏi đây đi.”

Chức Hạo vừa nói xong liền tức giận xoay người rời đi, không ai nhìn thấy trong đôi mắt màu xanh dương đang ần nhẫn vết thương.

Amber lạnh lùng liếc nhìn Doãn Doãn ngã nhào trên đất, ưu nhã xách làn váy trắng chạy theo anh.

Cho đến giờ phút này, Doãn Doãn mới để cho uất ức cùng bi thương theo nhau cùng dòng nước mắt chảy xuống, cô nắm tay thành quả đám đưa ra nhét chặt vào miệng lặng lẽ khóc.....

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Tiểu Phi Tuyết

Hôn lễ được tiến hành nhanh chóng, tất cả mọi người đều vui vẻ, nhưng có một bóng người mảnh khảnh luôn ngồi núp âm thầm trong góc, dòm ngó từng tiếng động bên trong đại sảnh. Doãn Doãn muốn xem không phải là hôn lễ của Chức Hạo, mà cô muốn xem con trai Doan Húc của cô có trở lại không.

Nếu cô có thể nhìn con trai một lần, hỏi nó có đồng ý đi theo cô không, nếu như cô có thể mang Doãn Húc trở về Đài Loan, nếu như.....Cô thật sự không dám nghĩ tới Doãn Húc sẽ từ chối cô, nó là do cô mang thai mười tháng sinh ra, nó sẽ không nhẫn tâm tuyệt tình từ chối cô giống như ba nó chứ?

Doãn Doãn không biết, cô chỉ biết là càng gần ngày Chức Hạo kết hôn, lòng của cô càng bình thản đến lạnh lùng. Cô trở nên hết sức tỉnh táo, mấy ngày trước dấu vết hai bàn tay trên gò má cô cũng đã tự mất đi, cô cũng không để ý tới, vết thương trên thân thể đã không coi vào đâu, cô cảm thấy tâm hồn bị khinh bỉ vu oan đã vượt qua vết thương ngoài da.

Mấy ngày nay cũng không thấy người đàn ông đã đã thương cô, cũng không phải nhìn thấy anh ta phách lối nữa. Tại sao phiền toái chưa tới tìm cô đây? Có lẽ trải qua lần đó, cô đã hiểu bản thân mình không thể tạo thành uy hiếp cho anh.

Doãn Doãn khẽ động bờ môi cười yếu ớt, cô cảm giác mình thật khờ, ngay cả người khác cũng có thể nhìn thấy cô căn bản không có bất kỳ năng lực gì, cũng không đáng giá trở thành đối thủ đáng đề đối phó, cô vẫn còn si mê ước mơ cái gì?

Cho tới bây giờ Doãn Doãn không muốn những năm tháng tuổi trẻ của mình yêu một người đàn ông cho cô vui thích một đêm, mà bắt đầu từ sau đêm đó, cô trải qua đêm kích tình, tình yêu với anh chỉ có tăng chứ không giảm.

Mãi cho đến khi bọn họ gặp nhau, tất cả mọi thứ của anh khắc sâu trong lòng cô, từ đó không cách nào nhò ra.

Từ lúc nào cô trở nên đa cảm buồn rầu nhiều như vậy cơ chứ? Cô luôn luôn là người ít ràng buộc, nhưng cô giờ phút này..... Dường như dần trở nên quen thuộc với Doãn Doãn đó, có lẽ đợi đến khi cô trở về Đài Loan, cô sẽ càng thấy mình xa lạ hơn.

Doãn Húc chưa trở về, Chức Hạo rất tàn nhẫn, quyết tâm cắt đứt không cho mẹ con cô gặp nhau, buổi sáng ngày hôm nay cô nảy ra ý tưởng đặc biệt, tìm một chỗ ẩn núp nhưng vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, sau đó chăm chú nhìn ra cửa, hy vọng sẽ nhìn thấy Doãn Húc.

Thật vất vả, cô trái trông phải mong cuối cùng cũng thấy được Doãn Húc, cô quên mình chạy theo hướng Doãn Húc.

Chức Hạo kiêu hãnh dặt bàn tay nhỏ của Doãn Húc, hai ba con đều là đáng đáp anh tuần phi thường, một người khiến người khác chói mắt, một người khiến người khác chú ý, cả hai đều mặc tây trang màu trắng, bộ dáng anh tuấn khiến cho cô thấy bọn họ rất kiêu ngạo.

Chức Hạo dắt Doãn Húc tới phòng cô dâu nghỉ ngơi, Doãn Doãn cũng đi theo vào, không có biện pháp, bây giờ cô rất nhớ đứa con trai đáng yêu của cô.

"Doãn Húc....." Doãn Doãn cất tiếng gọi dẫn đến mọi người trong phòng khinh bỉ.

"Ai cho cô đến?" Một tiếng quát trầm thấp, ngăn Doãn Doãn chạy về phía Doãn

Húc.

"Tôi muốn nhìn Doãn Húc." Doãn Doãn kiên quyết nghênh đón sự lạnh nhạt trong mắt Chúc Hạo.

Vậy mà ánh mắt lạnh lùng nhìn thấy vẻ tiều tụy trên gương mặt Doãn Doãn, trong nháy mắt thoáng lên đau lòng cùng chán nản, nhưng âm thanh bén nhọn của Amber đứng bên cạnh vang lên, cắt đứt tâm tình của anh.

"Chúc Hạo, hôm nay là hôn lễ của chúng ta, cô ta không thể xuất hiện! Doãn Húc là người thừa kế tương lai của nhà Lam Đạo, anh không thể để cho người phụ nữ này làm hỏng, khiến cho người khác biết người thừa kế nhà Lam Đạo là con riêng, cho nên...."

"Amber, anh biết nên phải làm như thế nào!" Ánh mắt Chúc Hạo không rời khỏi Doãn Doãn, con người lạnh nhạt hàm chứa tức giận.

"Không có mệnh lệnh của tôi ai bảo cô xuất hiện? Còn không mau cút đi trở về nơi của cô!"

"Nhưng anh nói tôi có thể nhìn thấy Doãn Húc trong hôn lễ, là anh nói....."

"Tôi còn nhớ, nhưng phải đợi đến khi hôn lễ kết thúc, Doãn Húc hiện tại không đếm xỉa tới cô!" Trán Chúc Hạo bắt đầu đau đớn, cô gái này cố tình mang xúi quẩy cho anh sao?

"Nó không đếm xỉa tới tôi? Vậy tôi cũng muốn đi hỏi nó, anh không phải là nó, không thể trả lời thay nó." Doãn Doãn lấy dũng khí đáp trả, lần này cô phải gặp Doãn Húc bằng bất cứ giá nào.

"Cô....." Gân xanh nổi lên, Chúc Hạo liếc chết bốp tay, mà Amber đang mặc lễ phục cô dâu đứng bên cạnh lấy một bộ dáng "Hiện hậu" đi tới trước mặt Doãn Doãn.

"Con trai Doãn Húc, con trả lời người phụ nữ kia, xin cô ấy trở về nơi cô ta nên về đi, không cần chờ chút nữa phá hỏng hôn lễ của mẹ và ba con."

"Dạ, mẹ." Doãn Húc hướng về phía Amber cười ngọt ngào một cái.

Thằng bé gọi cô ta là mẹ! Sự dả kích này khiến cho Doãn Doãn thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Doãn Húc....."

"Dì quản gia, mời trở về phòng được không ạ? Ba và mẹ cháu sắp kết hôn rồi, dì đứng ở nơi này rất mất mặt!"

Là giọng nói của Doãn Húc không sai, nhưng chưa được bao lâu cô không nhìn thấy con trai thân yêu, trong mắt nó đã không còn người mẹ ruột thịt này? Hơn nữa còn gọi người khác là mẹ, gọi cô là quản gia?

Thân thể Doãn Doãn lao đảo, vẫn cố nén nước mắt trong vành mắt không cho chảy xuống, cô thật sự không thể tin con trai cô sẽ đối xử với cô như vậy.

"Doãn Húc, tại sao con có thể nói chuyện với mẹ như vậy, con....." Doãn Doãn tưởng tượng đến dạy dỗ con trai như trước đây, nhưng mà.....

"Bây giờ cô không phải mẹ nó, người mẹ trong giấy khai sinh cũng không phải là cô." Lúc này có người thay thế Doãn Húc trả lời nghi ngờ trong lòng Doãn Doãn.

"Doãn Húc là do tôi sinh!" Dùng hết sức lực toàn thân, Doãn Doãn mới có thể hướng về tiếng quát tàn nhẫn đó.

"Nhưng là do tôi cho cô!" Chúc Hạo cường ép bản thân nhất định nói lời tuyệt tình, ai bảo cô vừa dùng mưu đưa giong lại là một người phụ nữ bụng dạ nham hiểm.

"Doãn Húc là do tôi mang thai mười tháng sinh ra, nếu như không phải gặp lại anh, căn bản anh không biết đến sự hiện hữu của nó, anh...."

"Cô có ý không cho tôi biết tôi có con trai?" Ánh mắt lạnh lẽo đủ để đóng băng mọi người.

"Tôi...." Doãn Doãn cắn răng, cô không hù hòng như vậy.

"Lòng dạ của cô thật độc ác!" Cô không giải thích, Chúc Hạo còn tưởng rằng cô cam chịu.

"Cho nên con trai của tôi không thể đi theo người mẹ lòng dạ độc ác như cô, nếu như cô không muốn đợi ở chỗ này, vậy thì trở về Đài Loan đi!" Về mặt Chúc Hạo nhìn cô một cái như không muốn nhìn Doãn Doãn một lần, sau đó cũng không đem ánh mắt chú ý trên người Doãn Doãn.

Doãn Doãn nhìn gương mặt anh tuấn lạnh như băng của Chúc Hạo, một trận đau lòng ập đến. Chẳng qua cô chỉ đơn thuần muốn thương anh, đơn thuần muốn cùng anh sống cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc, nhưng cô cô không được như ý nguyện ở cùng người yêu, con trai vĩnh viễn ở chung một chỗ, nhất định phải rời khỏi cha con họ sao, tại sao lại như vậy?

Cô làm sai điều gì sao? Nếu không thì vì sao muốn cô chịu sự trừng phạt như vậy?

Doãn Doãn nhìn nước mắt xuống, cô biết mình không thuộc về nơi này, cô không thể ở lại. Cô hạ quyết tâm, nhấc lên từng bước chân nặng tựa ngàn cân đang muốn chạy ra phía cửa lớn thì khi đó cô há miệng to nhìn hai người chị em thân thiết chạy về phía mình.

Hỏa Nhi và Doll lại có thể từ Đài Loan đến đây!

"Doãn Doãn, chúng mình cố tình đến thăm cậu, nghe nói cậu tìm được ba ba của Doãn Húc....."

"Đúng, chúng mình nghe nói ở đây có hôn lễ, là cậu và ba ba của Doãn Húc.....Ồ!"

Hai người lôi đông kéo tây Doãn Doãn, không cho cô cơ hội giải thích, nhưng các cô lập tức nhìn ra cục diện kỳ quái.

"Trời ạ! Doãn Húc, con nắm tay cô dâu.....Không phải là mẹ con nha!" Hỏa Nhi hét Doãn Húc chói tai.

"Đúng vậy! Di Hỏa Nhi, hiện tại mẹ của con là mẹ Amber, mà người mẹ sinh con ra ba con lại không cần, cho nên con và ba mới bảo đi ấy trở về. Các đi đến đón đi ấy về sao?"

"Doãn Húc, con đang nói cái gì? Làm sao con có thể....." Không đợi Doll nói xong, Doãn Doãn cố nén nước mắt lôi kéo Doll ra ngoài, cô không nghĩ cũng không muốn ở lại nữa.

"Doãn Doãn....." Hỏa Nhi cùng Doll đành phải bước chân nhanh hơn đi theo Doãn Doãn, nhưng là các cô vẫn chưa từ bỏ ý định quay đầu nhìn Doãn Húc, thằng bé kia là do các cô cùng nuôi lớn, làm sao có thể.....

Quả nhiên, Hỏa Nhi nhìn thấy Doãn Húc hướng các cô nháy mắt lia lia hai cái, nháy mắt? Là có ý gì?

Hỏa Nhi không kịp suy nghĩ kỹ, cô phát hiện không theo kịp Doãn Doãn và Doll, đành phải đem nghi vấn vút ra sau đầu, bước chân nhanh hơn đuổi kịp hai người kia.

Tối nay là đêm tân hôn của anh, nhưng mà Chức Hạo không cảm nhận nổi một chút không khí vui mừng, anh vậy mà lại nhớ đến Doãn Doãn, nghĩ đến thân thể mềm mại của cô, cũng nghĩ đến sự ngọt ngào của cô.

Trong trí nhớ của anh, dường như cô không ác độc như vậy, anh biết vậy, nhưng mà vì cái gì anh luôn luôn hết một lần, lần thứ hai đến lần thứ ba cảnh báo bản thân, ngàn lần không nên bị vẻ ngoài diễm đam đáng yêu của cô lừa gạt?

"Mẹ, cực kì yêu ba!"" Tiếng trẻ thơ truyền tới từ khe cửa phòng sách.

"Doãn Húc, sao con chưa trở về phòng?" Chức Hạo kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không khác biệt anh là mấy.

"Ba à, mẹ là người phụ nữ tốt, người ba cưới là người phụ nữ rất xấu." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn dâng lên nước mắt long lanh, từ từ đến gần Chức Hạo.

"Con làm sao biết được người ba cưới là người xấu?"

"Đi ấy không thích con, con nghĩ nhất định đi ấy thừa dịp ba không có ở đây, đem đá con ra ngoài." Doãn Húc nâng lên đôi mắt màu lam sáng long lanh nhìn thẳng Chức Hạo, "Ba, vì sao cha không thích mẹ con?"

"Không phải ba không thích mẹ con." Chức Hạo xoa xoa đầu Doãn Húc, thờ dài một hơi.

"Vậy vì sao ba không cưới mẹ con?"

"Bởi vì thân phận của mẹ con không có cách nào bước chân vào nhà Lam Đạo chúng ta."

"Mẹ con ở Đài Loan không phải là con nhà không có tiền, mẹ ở Đài Loan cũng là con gái nhà giàu có đó ba."

"Ở Đài Loan Doãn Doãn là con gái nhà giàu có, cảnh làng lá ngọc sao có thể đi mua trai bao....." Chức Hạo đang muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến chính mình tự nhận mình là trai bao, trong lòng lại dâng lên một bụng tức.

"Ba à, ba lại tức giận mẹ vì chuyện này? Kỳ thực mẹ rất nhát gan, mẹ đâu có đi mua trai bao đâu, nhất định là đi Hỏa Nhi và đi Doll ép buộc mẹ làm như vậy. Con nghe các đi nói bắt mẹ rút thăm, là mẹ không may ngẫu nhiên rút phải ba, nếu không, khả năng mẹ con không phải là mẹ Doãn Doãn rồi."

"Vì sao cô ấy lại tham gia loại trò chơi đó?" Đây là điểm khiến Chức Hạo tức giận

nhất.

Doãn Húc lôi kéo Chức Hạo đang nổi cơn thịnh nộ, nói thay Doãn Doãn, "Ba à, ba còn không biết thời điểm đó mẹ có nhược điểm nằm trên tay di Hỏa Nhi và đi Doll, nếu mẹ không làm theo, thật sự sẽ chết thảm. Ba cũng không phải là không biết mẹ rất ngốc, luôn bị người ta lừa, chắc chắn mẹ bị đi Hỏa Nhi và đi Doll đưa đến, mới có thể xảy ra sự việc đó. Ba không cần phải giận mẹ, người một nhà chúng ta vĩnh viễn ở một chỗ, có được không ba? Bằng không thì người thích khóc như mẹ nhất định hôm nay khóc rất nhiều, não của mẹ không tốt, mỗi lần khóc một hồi sẽ suy nghĩ lung tung, nghĩ lung tung sẽ sinh ra loạn tưởng trong lòng, có một lần mẹ nghĩ đến ba liền khóc, khóc đến mức....."

Doãn Húc nói tới đây, cố ý ngừng lại nhìn sắc mặt dị thường của Chức Hạo, khóe môi nho nhỏ vung trộm nhếch lên nụ cười quỷ dị.

"Con nói mẹ con khóc xong thì thế nào?" Cổ Chức Hạo nghẹn lại, anh không thể tưởng tượng nổi nếu Doãn Doãn xảy ra điều gì ngoài ý muốn....

"Mẹ sẽ muốn chết đó! Hu hu....." Doãn Húc kêu khóc nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã che chắn rất tốt, lớn tiếng khóc, vừa vụng trộm nhìn qua khe hở quan sát Chức Hạo bày ra khuôn mặt tuần tú nôn nóng.

"Mẹ con là người lớn, chắc sẽ không gây ra chuyện như vậy, mà bên cạnh cô ấy còn có hai người di của con....."

"Có mới là lạ, hai người di của con mắng mẹ dần dần, một người đàn ông không quan tâm, lại vẫn thay người ta sinh đứa con trai trắng trẻo mập mạp, mỗi lần như vậy các di còn nói mẹ nhảy xuống biển tự tử chết đi. Nhất là Di Hỏa Nhi, di con cố ý xúi mẹ đi tìm trai bao, nhìn xem biết đâu lại câu được rùa vàng, nhưng mà mẹ không muốn."

"Hai người phụ nữ này thật là quá phận, làm sao có thể xúi giục mẹ con đi làm chuyện này?"

"Di Doll còn quá đáng hơn. Ba, con nghĩ hôm nay con không nhận mẹ, ba cũng cưới người khác, nhất định mẹ sẽ mất hết can đảm, hai người di đáng giận kia nhất định bảo mẹ đi tự tử, miễn cho khỏi sống uống phí trên thế gian này. Con có dự cảm, tối hôm nay mẹ nhất định suy nghĩ linh tính.....Này, ba, ba đi đâu vậy....."

Doãn Húc gọi Chức Hạo đã chạy tới cửa.

"Con đợi ở đây, ba đi tìm mẹ con."

"Ba ơi, con đi theo ba, nếu không ba sẽ không biết ba người bọn họ đang trốn ở đâu." Quý khách của Doãn Húc được thực hiện, lập tức chạy theo Chức Hạo, sau có nờ một nụ cười không để cho Chức Hạo cự tuyệt.

"Được rồi, chúng ta đi tìm mẹ con trở về."

Người phụ nữ ngu ngốc kia chắc sẽ không thật sự tìm đến cái chết chứ? Chức Hạo nghĩ đến khả năng sẽ mất cô, không biết vì sao trong lòng bắt đầu ần ần dâng lên cảm giác đau đớn.

Anh không muốn mất cô, anh không muốn!

"Mình thật sự rất ngốc, ngốc đến nỗi con trai cũng không cần mình nữa, mình chưa chết mà coi mình như đã chết sao?" Có lẽ trên đời này không có người nào ngu ngốc như mình, Doãn Doãn vừa lau nước mắt vừa gọt trái cây.

Bởi vì từ khi từ hôn lễ trở về cho đến giờ, cô chưa hề được ăn miếng đồ ăn nào vào bụng. Hỏa Nhi và Doll sợ cô đói bụng cho nên chuẩn bị táo cho cô ăn.

Doãn Doãn muốn ngủ một giấc cảm giác mọi chuyện sẽ qua đi, coi như một cơn ác mộng, nhưng cô nằm mãi trên giường, lại nhớ tới hôm nay là đêm tân hôn của Chức Hạo và Amber, ngực cô lại đau nhói.

Người đàn ông cô yêu sâu đậm đêm nay sẽ cùng một người đàn bà khác làm chuyện này nọ (*tế nhị, tế nhị*), con trai cô sinh ra thì không cần cô, cô cực kì đau khổ.

"Em không muốn sống, em thật sự không muốn sống, Chức Hạo, anh có biết không? Thực sự em rất thích anh, không phải em cố ý lên có con của anh, em.....Em không phải là người tùy tiện, anh có tin em không? Lần đầu khi nhìn thấy anh em đã yêu anh, cho nên em nguyện ý vì anh chưa kết hôn mà sinh con, em nguyện ý anh buông tha tất cả mọi thứ. Doãn Húc rất giống anh, nhưng lúc đó em không biết anh ở đâu, khi nhìn con, em sẽ lại nhớ đến anh....."

Tay cầm dao gọt trái cây của Doãn Doãn run rẩy, nước mắt không ngừng rơi trên mu bàn tay.

"Chức Hạo, nhất định anh không biết, không phải em muốn nhất định làm vợ anh, nhưng em muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, người một nhà chúng ta ăn sáng trong vườn hoa xinh đẹp, buổi tối thì cùng nhau ăn tối lãng mạn dưới trời đầy sao. Điều em khát vọng là sinh hoạt gia đình cùng anh, không phải thật sự muốn cái danh phận Công Tước phu nhân, anh biết không? Chỉ là, danh hiệu Công Tước phu nhân nếu không phải của em, thì làm sao em có thể đường đường chính chính ở cùng anh? Vì sao anh không hiểu, không hiểu em không cần cái danh hiệu kia.....Híc!"

Doãn Doãn quá chú tâm nói một mình, không nghĩ tới bị dao trái cây đâm một nhát, nhát thoi máu tươi trào ra.

"Mẹ, mẹ không được chết....." Tiếng Doãn Húc đột nhiên truyền tới.

"Là Doãn Húc.....Tiếng của Doãn Húc.....Làm sao có thể?" Doãn Doãn còn tưởng rằng mình nghe lầm, là do cô quá nhớ hai cha con họ!

"Chức Hạo, em thật sự rất yêu hai cha con anh, em không muốn về Đài Loan, em biết một khi em về Đài Loan, ba mẹ em biết em đưa con cho anh, nhất định bức hôn em, em không cần một đám cưới trao đổi lợi ích, như thế sẽ không có hạnh phúc. Chức Hạo, em biết có khả năng em sẽ phải gả cho một người có tiền làm bà chủ, nhưng mà em không cần, em chỉ cần anh.....Vì sao lại không cần em, cũng không yêu em.....Em rất muốn chết....."

Tay cầm dao trái cây của Doãn Doãn run lên, mũi dao chạm phải mạch đập trên cổ tay.

"Không được, Doãn Doãn, đưa dao cho anh....." Máu của Chức Hạo vì một phút Doãn Doãn đưa mũi dao vào mạch máu mà thiếu chút nữa ngừng chảy.

"Chức Hạo....." Doãn Doãn ngậy ngốc nhìn Chức Hạo và Doãn Húc chạy vọt vào phòng.

"Doãn Húc....." Cô đang nằm mơ sao?

"Doãn Doãn, đưa dao gọt trái cây cho anh....." Cặp mắt xanh lam nhìn chăm chăm dao găm trên tay cô.

Doãn Doãn sợ hãi nhìn theo ánh mắt của Chức Hạo, cúi đầu nhìn thấy dao găm trên tay mình.

"Em....."

"Em đang chảy má, đưa dao cho anh, em tuyệt đối đừng suy nghĩ vớ vẩn, Doãn Doãn, anh đến đón em về, anh và Doãn Húc đều cần có em."

"Anh và Doãn Húc cần em?"

"Doãn Doãn, chúng ta vĩnh viễn sẽ ở bên nhau." Chức Hạo thâm tình nhìn Doãn Doãn, thật cẩn thận đi về phía trước, muốn đoạt lấy con dao trái cây trên tay

Doãn Doãn, tránh cho cô làm việc ngu ngốc.

"Anh không được lại đây, em....." Chức Hạo vừa mới nói gì? Anh nói hai cha con anh đều cần cô, có phải không? Cô có nghe lầm không?

"Doãn Doãn, thật xin lỗi, anh không nên hiểu lầm em tấm lòng muốn ở cùng với anh của em, anh nghĩ em là người ham hư vinh, vừa rồi trên đường con trai đã nói cho anh biết, với thể lực gia đình em, không thể là là loại phụ nữ như anh đã tưởng tượng, anh biết anh không nên hiểu lầm em, chúng ta trở về nhà đi."

Trời ơi, anh không thể mất đi cô, giờ phút này Chức Hạo mới hiểu rõ lòng mình.

"Chức Hạo, không kịp rồi, anh đã cưới Amber, cô ấy đã là vợ anh, mà em....." Doãn Doãn gục đầu xuống, lúc này mới cảm thấy đau đớn truyền đến từ mu bàn tay, cô thống khổ kêu lên một tiếng.

"Doãn Doãn, làm sao vậy? Mau.....Mau đưa dao trên tay cho anh....." Chức Hạo hạ thấp giọng, dịu dàng nhìn Doãn Doãn, hy vọng cô có thể cảm nhận được anh yêu cô.

Doãn Doãn cảm nhận được nhiệt tình từ đôi mắt màu xanh lam. Vì sao? Chẳng lẽ là cô hoa mắt? Nếu không thì làm sao cô có thể nhìn thấy cặp mắt màu lam dịu dàng đến thế?

"Chức Hạo, em....."

"Tay em chảy máu rồi, để anh băng bó giúp em nhé?"

Ý đồ của Chức Hạo muốn dời đi sự chú ý của Doãn Doãn, anh từ từ lại gần cô, nhưng cô vẫn lùi về phía sau, không thể tin những gì đang nhìn thấy.

"Chức Hạo, anh.....Anh đang nói cái gì, em nghe không hiểu, em....."

"Anh không muốn em chết, anh không muốn, anh muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với em! Doãn Doãn, em tuyệt đối không thể bỏ lại anh và con, anh cũng khao khát được ăn sáng cùng em tại vườn hoa trong nhà, càng hi vọng được cùng em ăn tối lãng mạn dưới trời đầy sao, Doãn Doãn, anh..... Anh không thể mất em."

"Đúng vậy, mẹ ngốc, mẹ không được nghĩ quẩn, vừa rồi ba nói cho con biết ba cực kì yêu mẹ, là cực kì cực kì yêu đó nha!" Doãn Húc đứng một bên cổ vũ, nhưng mà, vẻ mặt của bé không hề khấn trương như Chức Hạo, cậu bé nhàn nhà đứng sau lưng Chức Hạo, hướng tới mẹ ngốc nháy mắt mấy cái thật mạnh.

Doãn Doãn chuyển sự chú ý trên người Doãn Húc, cô không hiểu Doãn Húc nháy mắt với cô làm gì. Nhưng mà, Doãn Húc vừa nói Chức Hạo yêu cô.....

Mắt của Doãn Doãn bỗng nhiên rơi lệ, thật sự không phải cô đang mơ?

"Doãn Húc, không cần an ủi mẹ, mẹ biết trong lòng ba con yêu một người khác, nếu không thì sao Amber nặc trên người bộ lễ phục 'Màu trắng tinh khôi' ấy....."

"Bộ lễ phục đó là anh thiết kế cho em, em là người anh yêu nhất từ đáy lòng, là người mà anh nhất quyết đi tìm, Doãn Doãn của anh."

Lời nói này thành công dời đi sự chú ý của Doãn Doãn, Chức Hạo thuận lợi kéo Doãn Doãn vào lòng, sau đó giật dao găm trên tay cô.

Doãn Doãn ngậy đại trong lòng Chức Hạo, "Em là người anh... Yêu nhất?"

Thật lâu sau, Doãn Doãn không có cách nào tiêu hóa hết những lời tỏ tình từ miệng Chức Hạo.

"Đúng vậy! Em là đồ ngu ngốc, anh chỉ giận em....Nhưng anh cũng rất yêu em, mới có thể bị ghen tị là mờ mắt, anh.....Anh hành hạ em như vậy cũng là đang hành hạ bản thân anh, anh..... Anh không thể mất em, Doãn Doãn, bảo bối của anh." Chức Hạo phủ lên môi Doãn Doãn, muốn nói thêm "Tình yêu bất tận" nhưng lại thôi.

Doãn Húc thấy một màn như vậy, rất tức thời rời khỏi phòng, bé mỉm cười đóng cửa phòng lại, không để cho hai người Hỏa Nhi và Doll đứng ngoài cửa nhìn trộm.

"Đúng là.... Thật sự em không thể tin anh....." Doãn Doãn không để gì tránh thoát được, âm thầm thở một hơi, nụ hôn của Chức Hạo tựa như làm đầu óc cô choáng váng.

"Doãn Doãn, anh yêu em!" Chức Hạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Doãn lên, lấy đầu ngón tay lau đi nước mắt trên gương mặt cô, giọng nói trầm thấp chứa nồng đậm yêu thương, trong ánh mắt xanh lam thoáng hiện lên tia dữ dội.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Doãn lập tức bị nhuộm đỏ, cô sợ rằng đây chỉ là giấc mơ đẹp.

"Chức Hạo, em có thể yêu anh không? Anh còn có Amber....."

"Cô ta không thành vấn đề, bất cứ lúc nào anh cũng có thể ly hôn với cô ta."

"Làm như vậy được không?" Tâm địa lương thiện của Doãn Doãn không hề muốn tổn thương Amber.

"Trước đó anh kết hôn với cô ta nhưng không có đi đăng kí, hôn lễ chỉ là.....Chỉ là cái cớ để bản thân anh trốn tránh, cho nên ngay từ đầu người anh muốn kết hôn không phải là Amber."

"Nhưng xem ra không được đâu.....Ý của em là, như vậy rất có lỗi với cô ấy, em thấy cô ấy rất yêu anh."

"Cái cô ta yêu là thân phận và tiền tài của anh, anh có thể cho cô ta một số tiền lớn, để cho cô ta rời đi."

"Chức Hạo, có lẽ Amber thật sự yêu anh, chúng ta vẫn nên xin lỗi cô ấy...."

Doãn Doãn thật sự quá lương thiện, giờ phút này Chức Hạo tràn ngập tình yêu với Doãn Doãn.

"Anh biết như vậy rất có lỗi với cô ta, nhưng anh không yêu cô ta, cô ta sống với anh sẽ không hạnh phúc, anh đồng ý với em, anh sẽ làm cho cô ta hiểu, trong tim anh chỉ có em, anh chỉ yêu mình em!" Khi đó ánh mắt Chức Hạo thâm tình nồng nàn dừng ở trên người Doãn Doãn, trong lòng cô đã hiểu, kể cả khi anh không cho cô danh phận gì cũng không sao, cô biết người đàn ông này yêu cô là đủ rồi.

"Chức Hạo, có thật vậy không?" Tâm tình Doãn Doãn dường như đang ở trong địa ngục chuyển đổi vài vòng lên thẳng Thiên đường, khiến cô không kịp trở tay.

"Còn chuyện năm đó, anh còn giận em không?"

"Anh không giận, anh đã bắt được hung thủ rồi."

"Vậy làm sao anh lại xuất hiện ở đó?"

"Ông chủ phái anh đi tìm Tinh Liệt, anh ta có công ty trang sức ở Tokyo, trên đường anh đi tìm Tinh Liệt bị hôn mê, bị đưa đến khách sạn kinh doanh trai bao, may mắn em là người trong cuộc làm ăn đó, anh thừa dịp liên lạc với Phong Dục, nếu không hiện tại không biết có bao nhiêu người phụ nữ đến mua anh..." Nghe đến đó, Doãn Doãn gục đầu xuống không dám nhìn Chức Hạo, "Khách sạn đó đã bị anh xử lý, về sau sẽ không có anh chàng đẹp trai tóc vàng bị bắt làm trai bao bán tính tròng nữa...."

"Anh nói gì!" Doãn Doãn nghe được mặt đỏ tai hồng, nghĩ tới hoàn cảnh bọn họ gặp nhau, cô nhìn không được đỏ mặt.

Nhớ tới những ngày vừa qua anh lạnh lùng tổn thương cô, Doãn Doãn không khỏi thấy tủi thân đỏ mắt nói, "Nếu ngày đó em không gặp anh, em cũng sẽ không...."

"Doãn Doãn, thật xin lỗi, anh không nên gây tổn thương cho người phụ nữ anh yêu, anh....."

Chức Hạo phát hiện không có lời nói nào có thể thổ lộ hết tâm tình yêu của anh, bụng dưới của anh sưng tấy khó chịu, mạnh mẽ ôm thắt lưng Doãn Doãn, anh muốn cô, anh muốn làm cho cô hiểu anh yêu cô.

Lại thêm một nụ hôn sâu trên môi, anh đẩy Doãn Doãn đến bên giường.

Yêu nhiều đến đâu cũng là như vậy, không trải qua thử thách, làm sao tìm được tình yêu thực sự?

Thực ra Doãn Doãn vẫn biết ơn vì Chức Hạo hôn mê trên đường bị đưa vào khách sạn kinh doanh trai bao, nhưng mà cô sẽ không nói ra bí mật này.....

Chương 11: Kết thúc

Trên chiếc giường mềm mại có một đôi nam nữ đang triền miên, người đàn ông như bị đói khát không ngừng hôn hít bộ ngực của người phụ nữ, còn người phụ nữ cũng không ngừng hít thở sâu dồn dập trước nụ hôn điên cuồng mãnh liệt của người đàn ông.

Cô bị người đàn ông hôn đến đầu óc choáng váng, thiếu dưỡng khí mà vài lần suýt ngất đi, nhưng người đàn ông rất cuộc cũng thừa nhận yêu cô sâu đậm lại không chịu buông tha cô, đôi môi anh tham lam ngấu nghiến đôi môi mềm mại của cô, mút sạch hết hương thơm ngọt ngào của cô, đầu lưỡi càng thêm liều lĩnh thăm dò vào trong miệng cô dây dưa chơi đùa, mãi đến khi người phụ nữ không thể nào chịu được nữa đẩy đẩy lồng ngực anh ra tỏ ý kháng nghị.

Trông rất màu xanh dương của Chức Hạo thoáng qua tia sáng thỏa mãn, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang để trên ngực của cô quàng lên cổ anh, dùng lồng ngực cường tráng bền chắc dán chặt vào cơ thể mềm mại của Doãn Doãn, sau đó thô bạo giật phất quần áo trên người cô rớt nát bấy, nụ hôn nóng bỏng khẩn cấp tấn công chiếm hữu bầu ngực cô.

"Chức..... Hạo..... Ừm....." Doãn Doãn bị mất phương hướng trước nụ hôn nồng nhiệt của Chức Hạo, cô yêu kiều rên rỉ ra tiếng thật ngọt ngào.

"Doãn Doãn, bảo bối của anh..... Cho anh....." Chức Hạo thực sự rất muốn yêu thương Doãn Doãn nhiều hơn nữa, nhưng anh phát hiện nơi đang sưng tấy lên của mình đã không cho phép anh tiếp tục âu yếm cô nữa.

"Hạo..... Đừng..... Anh....." Trơ mắt nhìn động tác nhanh chóng của Chức Hạo cởi hết quần áo trên người, hiện ra ngọn lửa nóng dâng trào đang trỗi dậy, Doãn Doãn đỏ bừng cả mặt, lớn đến thế ư.....

Hại cô cũng không biết kế tiếp nên làm thế nào?

"Thấy không? Nơi này của anh đang thực sự rất muốn em!" Chức Hạo không ngại nói thật ra dục vọng của mình.

Cơ thể nóng rực của anh lần nữa dán lên Doãn Doãn, mà khi cô được nằm trọn dưới cơ thể tráng kiện của anh thì không ngừng phát run.

Tay anh thăm dò vào giữa đôi chân đang khép chặt của cô, hướng dẫn cô hơi mở rộng hướng ra phía ngoài, sau đó dùng ngón tay mang theo ma lực chọc vào trong âm đạo chật hẹp của cô, từng chút từng chút tiến sâu vào, khiến cô đạt được cơn sóng cao trào trước nay chưa từng có.

Môi anh cũng không có nhân rồi, anh vừa trêu đùa đỉnh núi cao vút, cũng vừa thủ thỉ bên tai cô những lời ngon tiếng ngọt của đôi lứa yêu nhau, để cho cơn sóng ái tình của hai người đạt tới cảnh giới tuyệt đẹp nhất.

"Ướt nhanh vậy rồi sao, tiểu bảo bối, có thể thấy được em cũng rất muốn anh phải không...." Chức Hạo đắc ý cúi xuống nhìn cô cười nói, theo sau câu hỏi anh liền để vật sưng tấy ngẩng cao của mình xâm nhập vào trong âm đạo Doãn Doãn.

Doãn Doãn hít thở sâu cố chịu cảm giác khó chịu khi vừa bắt đầu tiến vào, nhưng cũng rất nhanh cô liền đạt được khoái cảm từ những lần Chức Hạo ra sức tiến sâu vào.

"Sinh Doãn Húc rồi mà em vẫn còn chặt như thế sao?" Chức Hạo không ngờ âm hộ của Doãn Doãn mang đến cho anh sự vui sướng và thỏa mãn vẫn y như năm đó, nhớ lại những cảm xúc đã qua nó đã làm cho anh như muốn phát điên lên.

"Hạo..... Em..... Em....." Doãn Doãn đáng yêu thở gấp, lời không thể thành câu hưởng ứng từng đợt sóng tấn công của Chức Hạo.

"Á...." Cùng với động tác thẳng lưng của Chức Hạo, cả thể xác và tinh thần của Doãn Doãn như được anh đưa tới Thiên đường.

Hai quên như quên hết cả thế giới xung quanh, hoàn toàn không biết có sáu con mắt hiện đang rình coi ở bên ngoài cửa....

"Di Hóa Nhi, mẹ thật là lợi hại đó nha....." Doãn Húc bị hai bộ ngực khủng bố của hai người phụ nữ ngoài cửa chèn ép đến phải thọt người ngồi xuống dưới, nhưng cậu bé lại vô tình nhìn thấy được một hình ảnh, cũng may là Hóa Nhi đã lanh tay lẹ mắt che lại ánh mắt vị thành niên của cậu bé.

"Húc Húc còn nhỏ không được nhìn lên đó, coi chừng bị đau mắt đấy!" Quả thực đúng là đầu độc mầm non của quốc gia.

"Phải đó, đây là hình ảnh cường bạo..... Húc Húc còn nhỏ, con mau về phòng ngủ trước đi....." Doll vừa xem một màn xuân cung xuất sắc miễn phí, vừa đá đá vào cẳng chân Doãn Húc.

"Đừng mà! Tại sao hai dì có thể coi, còn con thì không chứ?"

"Bởi vì con chưa đủ mười tám tuổi!" Hóa Nhi vỗ vỗ đầu nhỏ của Doãn Húc.

"Hừ!" Tuổi tác cũng đâu phải do mình chọn chứ, mình chỉ là tò mò muốn biết mình đến với cái thế giới này bằng cách nào mà thôi.Hóa ra là như thế.....

"Thì ra ba làm cho mẹ kêu la lớn tiếng như thế, con mới có thể đến được đến được cái thế giới này.... Mẹ kêu lớn tiếng như thế có phải là bị rất đau hay không? Có bị mệt không.....Dì Hỏa Nhi và dì Doll thật xấu xa không có tình chị em mà!" Doãn Húc bủn rủn môi đứng lên, liếc xéo Hỏa Nhi và Doll đứng ở hai bên.

"Mẹ cũng quá cực khổ đi! Như vậy thì con mới mau sớm có em trai và em gái mới chứ....." Hai mắt Doãn Húc đột nhiên sáng lên, ngẩng đầu lên cất cao giọng hét, "A..... A.....Hay quá....."

Tiếng gào thét của Doãn Húc khiến cho Chức Hạo và Doãn Doãn đang ở cao triều cũng bị dọa không thể động đậy, Hỏa Nhi và Doll ngoài cửa phòng đang nhìn lên muốn bịt miệng Doãn Húc cũng không còn kịp nữa, trông thấy ánh mắt trợn ngược của hai người ở trên giường kia họ rất biết điều mà lùi kéo Doãn Húc rời đi, để tránh cho ba mẹ chưa thỏa mãn dục vọng của cậu bé có hành động gì không hay.....

"Dì Hỏa Nhi, dì Doll..... Buông con ra, con muốn giúp mẹ la to....."

Nghe được lời nói trẻ con của Doãn Húc, mặt hai người trên giường đỏ bừng lên.....

"Hạo, Doãn Húc.....Nó....." Doãn Doãn xấu hổ đẩy đẩy Chức Hạo.

Chức Hạo hôn lên chóp mũi xinh xắn của Doãn Doãn, khàn giọng nói: "Honey, trước mắt hãy để cho anh thương yêu em, còn chuyện dạy dỗ con trai đợi lát nữa rồi hẵng nói....."

Giây phút này, xuân tình chính thức bắt đầu nhộn nhạo không dứt!

HẾT TRUYỆN

Bạn đang đọc truyện *Xuân Tình Nhộn Nhạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.